CERKEV JEZUSA KRISTUSA SVETIH IZ POSLEDNJIH DNI

Generalna konferenca

april 2005

Printed in Germany

Prevod
April 2005 General Conference Talks

00074 177
Slovenian

175. vsakoletna generalna konferenca
Salt Lake City
april 2005

SLOVENE
177

Kazalo

Sobotni jutranji del

Uvodne besede
predsednik Gordon B. Hinckley

Naše breme v nenehnem vztrajanju je ogromno. Vendar pa je naša priložnost veličastna.

Moji ljubljeni bratje in sestre, v imenu članov te Cerkve po vsem svetu našim katoliškim bratom in sestram ter prijateljem izražam iskreno sožalje v tem času velike žalosti. Papež Janez Pavel II. si je neumorno prizadeval oznanjati krščanstvo, lajšati bremena revnih in neustrašno govoriti v imenu moralnih vrednoti in človeškega dostojanstva. Zelo ga bomo pogrešali, zlasti tisti, ki so se nanj obračali kot na svojega voditelja.

Sedaj pa, moji bratje in sestre, menim, da je primerno, da bi na začetku te konference nekoliko besed namenil odgovornosti glede našega upravljanja v preteklih desetih letih.

12. maja 1995 nam je bila dodeljena velika in sveta odgovornost predsedovanja.

Na konferenci, ki je sledila, sem izjavil naslednje:

»Bratje in sestre, napočil je torej čas, da postanemo nekoliko boljši ljudje, povzdignemo oči in razširimo svoje mišljenje k večjemu pojmovanju in razumevanju veličastnega tisočletnega poslanstva Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni. Sedaj je tisti čas, ko naj bi bili močni. To je čas, da vztrajamo brez oklevanja, ker dobro poznamo pomen, prostranost in pomembnost našega poslanstva. To je čas, da naredimo to kar je prav ne glede na posledice, ki bodo sledile. To je čas za spolnjevanje zapovedi. To je čas, da prijazno in ljubeče pomagamo tistim, ki so v stiski in tistim, ki tavajo v temi in bolečini. To je as, da smo v vsakem našem odnosu do drugih obzirni, dobri, ljubeznivi in vljudni. Oziroma drugače rečeno, da postanemo bolj podobni Kristusu.« (»This Is the Work of the Master«, *Ensign,* maj 1995, str. 71)

Sami morate presoditi, kako daleč smo z uresničitvijo izpolnitve tega povabila izpred desetih let.

To zadnje desetletje je bilo čudovito obdobje v zgodovini Cerkve. Prišlo je do čudovitega razcveta dela. Imeli smo veliko pomembnih dosežkov.

Ta rastoči napredek ni le delo prvega predsedstva, zbora dvanajstih apostolov, sedemdeseterih oziroma predsedujočega škofovstva. Je plod vere, molitev, prizadevanj, predanega služenja vsakega člana predsedstva okoliša ali visokega sveta, vsakega škofovstva in predsedstva zbora, vsakega predsedstva pomožne organizacije, vsakega zvestega in aktivnega člana te Cerkve po svetu.

Vsem vam, kjer koli že ste, izražam občutke svojega srca in se vam zahvaljujem za plemenito in predano služenje. Kako čudoviti ljudje ste.

Veličastvo in čudež evangelija Jezusa Kristusa, ki je bil obnovljen preko preroka Josepha Smitha, danes sveti z velikim sijajem.

Ko se ob izteku tega desetletja oziramo nazaj, ne smemo nikoli biti domišljavi ali ponosni, temveč ponižno hvaležni za vse, kar smo na različnih delovnih področjih dosegli.

Na primer, Cerkev po vsem svetu tako močno raste, da članstvo zunaj Severne Amerike po številu presega članstvo v Severni Ameriki. Postali smo velika mednarodna družina, ki so razpršeni med 160 narodi.

V teh zadnjih desetih letih smo ustanovili več kot 500 novih okolišev in več kot 4000 novih oddelkov in vej. Članstvo se je povečalo za tri milijone novih članov.

Vpis v izobraževalni sistem se je povečal za približno 200.000. Večina naših mladih je močnejših in zvestejših.

Ustanovili smo Stalni sklad za izobraževanje. Začeli smo le z upanjem in vero. Do danes smo pomagali že skoraj 18.000 mladim. v 27 različnih državah. Poučujemo jih in jim pomagamo, da se prebijejo iz revščine, v kateri so oni in njihovi predniki živeli več rodov. Njihovo znanje se izboljšuje, njihovi zaslužki pa povečujejo.

Zgradili smo veliko novih templjev. Leta 1995 jih je bilo 47, danes pa jih je 119. Letos bomo posvetili še tri.

Mormonova knjiga je bila leta 1995 na voljo v 87 jezikih, danes pa je na voljo v 106 jezikih.

V preteklih desetih letih smo razdelili 51 milijonov izvodov Mormonove knjige.

Zgradili smo dobesedno na tisoče zgradb po vsem svetu. So bolj kakovostne in bolj ustrezajo našim potrebam kot tiste, ki smo jih gradili prej.

Poleg tega smo zgradili to izredno dvorano, iz katere vam danes govorimo, edinstveno in čudovito Konferenčno središče tu v Salt Lake Cityju.

To je bilo le nekaj od stvari, s katerimi smo po vsem svetu pomagali tistim, ki so v stiski in potrebi, kjer koli že so. V preteklih desetih letih smo v gotovini in proizvodih priskrbeli za več sto milijonov dolarjev človekoljubne pomoči za tiste, ki niso naše vere.

Potovali smo po svetu in pričevali o tem delu Vsemogočnega. V teh letih sem osebno prepotoval skoraj 1, 6 milijonov kilometrov in obiskal približno 70 držav. Moja ljubljena življenjska sopotnica je potovala z mano vse do lani, ko je umrla 6. aprila. Od takrat se počutim osamljeno.

Vendar pa imamo veliko upanje in trdno vero v prihodnost.

Vemo, da smo videli zelo malo tega, kar se bo zgodilo v letih, ki so pred nami.

Star sem 95 let. Tudi v sanjah nisem pričakoval, da bom živel tako dolgo. Moje življenje me spominja na tablo, ki je bila z rjasto žico obešena na staro bodičasto žičnato ograjo v Teksasu. Na njej je pisalo:

Požgani zaradi suše, poplavljen v poplavi, oškodovani zaradi kuncev, nezavarovani, a smo vseeno tu ostali!

Ljubljeni prijatelji in sodelavci, upam, da bom imel ta privilegij, da se bom družil z vami, tako dolgo kot mi bo Gospod dovolil. Upam tudi, da bo moje služenje v prihodnje zadovoljivo.

Naš temelj je evangelij Gospoda Jezusa Kristusa. Podeljeno nam je polnomočje svetega duhovništva, ki so ga obnovile roke tistih, ki so ga prejeli neposredno od Gospoda. Zavesa se je odmaknila in Bog nebes in njegov ljubljeni Sin sta spregovorila dečku preroku Josephu in odprlo se je zadnje in končno obdobje.

Naše breme v nenehnem vztrajanju je ogromno. Vendar pa je naša priložnost veličastna.

Sedaj bom ponovil svoje besede izpred desetih let: »Postanimo boljši, povzdignimo oči in razširimo svoje mišljenje k večjemu pojmovanju in razumevanju veličastnega tisočletnega poslanstva Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni.«

Moji bratje in sestre, to jutro vas prosim s temi besedami. Na začetku te velike konference vam izkazujem svojo ljubezen, blagoslov in hvaležnost. Ponižno molim, da bi delo vodil Gospodov Duh. V svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

Mormonova knjiga: še ena zaveza Jezusa Kristusa — preproste in dragocene stvari
predsednik Boyd K. Packer
namestnik predsednika zbora dvanajstih apostolov

Mormonova knjiga je neskončen zaklad modrosti in navdiha, nasvetov in opominov.

Joseph Smith je dejal: »Bratom sem povedal, da je Mormonova knjiga najpravilnejša knjiga na Zemlji in sklepnik naše vere in človek bo prišel, če bo živel po njenih navodilih, Bogu bliže kakor s katero koli drugo knjigo.« (Mormonova knjiga, uvod; gl. tudi History of the Church: 4:461)

Prva izdaja Mormonove knjige: še ene zaveze Jezusa Kristusa je bila natisnjena v Palmyri v New Yorku marca 1830. Joseph Smith — neizobraženi, podeželski deček — je ravno dopolnil štiriindvajseti rojstni dan. Leto poprej je prevajanju plošč namenil vsega skupaj petinšestdeset dni. Skoraj polovico prevoda je opravil potem, ko je prejel duhovništvo. Za tisk je bilo potrebno sedem mesecev.

Ko sem Mormonovo knjigo prvič prebral od začetka do konca, sem naletel na obljubo, če »[bom vprašal] Boga, večnega Očeta, v Kristusovem imenu, ali so te reči, [ki sem jih prebral], mar

resnica; in če [bom vprašal] z iskrenim srcem, z resničnim namenom, z vero v Kristusa, [mi] bo resnico teh reči pokazal z močjo Svetega Duha«. (Moroni 10:4) Navodilom sem poskusil slediti, kakor sem jih razumel.

Čeprav sem pričakoval veličastno potrditev, tako da bi doživel nekaj osupljivega, se to ni zgodilo. Vseeno sem se počutil dobro in sem začel verjeti.

Naslednji verz nam obljublja celo več: »Z močjo Svetega Duha lahko spoznate resnico *vseh* reči.« (Moroni 10:5; poudarek dodan) Nisem vedel, kako Sveti Duh deluje, čeprav je to Mormonova knjiga velikokrat pojasnila na številnih mestih.

S preučevanjem sem izvedel, da »angeli govorijo z močjo Svetega Duha; zatorej govorijo Kristusove besede.« Pisalo je tudi, naj se »[gostimo] s Kristusovimi besedami [z obljubo, da nam bodo] Kristusove besede povedale vse, kar bi morali vedeti«. (2 Ne 32:3)

In jasno je rečeno, »če jih ne morete razumeti, bo zato, ker ne prosite, niti ne trkate«. (2 Ne 32:4)

Prebral sem tudi, »če boste stopili na pot in prejeli Svetega Duha, vam bo pokazal vse, kar naj bi delali«. (2 Ne 32:5) To sem že storil, ko so me potrdili za člana Cerkve s »polaganjem rok za dar Svetega Duha«. (4. člen vere)

Čeprav sem kot nedolžen deček pričakoval nekakšno duhovno izkušnjo, se to ni zgodilo. Ko sem leta kasneje poslušal pridige in lekcije ter bral Mormonovo knjigo, sem sčasoma doumel.

Brata sta zelo grdo ravnala z Nefijem, ki ju je opomnil, da jima je govoril angel, »toda bila sta brezčutna, da nista mogla začutiti njegovih besed« (1 Ne 17:45). Ko sem spoznal, da nam Sveti Duh lahko govori preko naših občutkov, sem razumel, zakaj so Kristusove besede, naj so iz Nove zaveze, Mormonove knjige ali drugih svetih spisov, tako dobro vplivale name. Sčasoma sem spoznal, da so v svetih spisih odgovori o stvareh, ki sem jih moral poznati.

Bral sem, da so »to sedaj te besede in z njimi se lahko primerjate vi in *vsi* ljudje« (2 Ne 11:8, poudarek dodan; gl. tudi 1 Ne 19:23–24; 2 Ne 6:5; 11:2). To sem razumel tako, da se sveti spisi nanašajo name osebno, kakor tudi na vse druge.

Ko je verz, ki sem ga prebral že večkrat, postal osebne narave, sem pomislil, da je tisti, kdor koli te verze že je napisal, globoko in dobro razumel moje življenje in kaj sem doživljal.

Na primer, bral sem, da je prerok Lehi jedel od sadu drevesa življenja in rekel, da je »zatorej želel, da bi bila tega deležna tudi moja družina; kajti vedel sem, da je bil boljši od vsakega drugega sadu« (1 Ne 8:12). To sem prebral večkrat. Ni mi pomenilo veliko.

Prerok Nefi je rekel tudi, da je zapisal »reči svoje duše [...] za učenje in korist mojih otrok« (2 Ne 4:15). Tudi to sem že prebral, a mi ni kaj dosti pomenilo. Toda kasneje, ko sva z ženo imela otroke, sem razumel, da sta tako Lehi kot Nefi imela svoje otroke ravno tako zelo rada, kakor imamo mi radi svoje otroke in vnuke.

Spoznal sem, da so ti sveti spisi preprosti in dragoceni. Spraševal sem se, kako je mladi Joseph Smith lahko imel takšen vpogled. Pravzaprav ne verjamem, da je imel tako velik vpogled v stvari Ni mu bilo treba. Preprosto je prevedel, kar je bilo zapisano na ploščah.

Takšen preprost in dragocen vpogled nudi vsa Mormonova knjiga. Odseva globoko modrost in izkušnje, ki zagotovo niso značilne za triindvajsetletnika.

Spoznal sem, da lahko Mormonovo knjigo berejo vsi ljudje od vsepovsod in prejmejo navdih.

Kakšne odlomke doumem šele po drugem ali tretjem branju in zdi se, da se takrat lahko »poistovetim« s tem, s čimer se soočam vsak dan.

Omenil bom še en preprost in dragocen vpogled, ki ga nisem dobil ob prvem branju Mormonove knjige. Ko sem bil star osemnajst let, sem bil vpoklican v vojsko. Čeprav prej o tem nisem imel razloga premišljevati, sem se močno spraševal, ali je prav, da grem v vojno. Sčasoma sem odgovor našel v Mormonovi knjigi.

»[...] kajti [Nefijci] se niso borili za kraljevino, niti za oblast, ampak so se borili za svoj dom in svoje svoboščine, svojo ženo in svoje otroke in vse svoje, za svoje običaje čaščenja in svojo cerkev.

In delali so to, kar so čutili, da je bila njihova dolžnost, kar so dolgovali Bogu; kajti Gospod je bil rekel njim in tudi njihovim očetom, da: Če ne boste krivi prve zamere niti druge, ne boste dovolili, da bi vas pobijale roke vaših sovražnikov.

In spet, Gospod je rekel: Branili boste svoje družine, in sicer do prelivanja krvi. Zato so se bili Nefijci zavoljo tega borili z Lamanci, da so branili sebe in svoje družine in svojo deželo, svojo domovino in svoje pravice in svojo vero.« (Alma 43:45–47)

Zaradi te vednosti sem lahko služil prostovoljno in ponosno.

Še en tak primer je bil tale: nekoč smo morali sprejeti pomembno odločitev. Ko smo bili po molitvi še vedno negotovi, sem šel do starešine Harolda B. Leeja. Svetoval nam je, naj nadaljujemo. Ker je zaznal, da sem bil vseeno nekoliko nemiren, je dejal: »Problem pri tebi je, da hočeš vse videti od začetka do konca.« Nato je navedel naslednji verz iz Mormonove knjige: »Zatorej se ne prerekajte, ker ne vidite, kajti prej ne boste prejeli pričevanja kakor šele po preizkusu svoje vere.« (Ether 12:6)

Dodal je: »Naučiti se moraš stopati korak za korakom v temo, nato pa se bo pojavila luč in šla pred teboj.« To je eden od verzov v Mormonovi knjigi, ki lahko spremeni življenje.

Mar se niste včasih počutili kot Nefi, ki je dejal: »In Duh me je vodil, ne da bi jaz vnaprej vedel, kaj mi bo storiti.« (1 Nephi 4:6) Mar se niste na trenutke počutili zelo šibke?

Moroni se je počutil šibkega in se je bal, da se bodo »posmehovali našim besedam [zaradi naše šibkosti].

[...] Gospod [mu] je spregovoril, rekoč: Nespametni se posmehujejo, ampak žalovali bodo; in moja milostljivost zadostuje za krotke, da ne bodo izkoristili vaših šibkosti;

in če bodo ljudje prišli k meni, jim bom pokazal njihovo šibkost. Ljudem dajem šibkost, da bi bili ponižni; in moja milostljivost zadostuje za vse ljudi, da postanejo ponižni pred menoj; kajti če bodo pred menoj ponižni in bodo vame verovali, potem bom njihove šibkosti spremenil v njihovo moč.« (Eter 12:25-27; poudarek dodan)

Življenje teče vse preveč hitro. Ko boste šibki, malodušni, potrti ali prestrašeni, odprite Mormonovo knjigo in berite. Ne dovolite, da preteče preveč časa, preden boste prebrali verz, misel ali poglavje.

Sam sem izkusil, da pričevanja ne dobimo iznenada. Temveč gre bolj za rast, kakor je rekel Alma, iz semena v vero. »To vam bo okrepilo vero: kajti rekli boste, vem, da je to seme dobro; kajti glejte, poganja in začenja rasti.« (Alma 32:30) Če boste skrbeli zanj, bo zraslo; če pa ne boste skrbeli zanj, bo ovenelo (gl. Alma 32:37–41).

Ne bodite razočarani, če ste brali in brali in še niste prejeli močnega pričevanja. Morda ste podobni učencem, o katerih govori Mormonova knjiga, ki sta jih navdali Božja moč in velika slava »in tega niso vedeli« (3 Ne 9:20).

Naredite vse, kar je v vaši moči. Spomnite se tegale verza: »In glejte, naj bo v vsem tem red; kajti ne zahteva se, da bi človek tekel hitreje, kot ima moči. In spet, potrebno je, da bi bil marljiv, da bo tako osvojil nagrado; zato naj bo v vsem, kar delate, red.« (Mozija 4:27)

Duhovni darovi, opisani v Mormonovi knjigi, so tudi v današnji Cerkvi — opozorila, občutki, razodetja, sanje, videnja, prikazovanja, čudeži. Lahko ste prepričani, da Gospod lahko in včasih tudi se pokaže z močjo in veliko slavo. Čudeži se lahko zgodijo.

Mormon je dejal: »Mar dneva čudežev ni več?

Oziroma se mar angeli več ne prikazujejo človeškim otrokom? Oziroma je mar zadržal moč Svetega Duha pred njimi? Oziroma mar bo, tako dolgo kolikor bo trajal čas oziroma bo stala Zemlja oziroma bo potrebno enega samega človeka na obličju le–te rešiti?

Glejte, povem vam, ne; kajti čudeži se dogajajo po veri.« (Moroni 7:35–37)

Vedno molite — sami in z družino. Odgovori bodo prišli različno.

Na primer, nekaj besed oziroma neka besedna zveza v verzu kot je »Hudobija ni bila nikoli sreča.« (Alma 41:10) vam bodo povedale o dejanskosti hudobnega in kako deluje.

»Kajti tako dela hudič, kajti ljudi ne prepričuje, naj delajo dobro, ne, niti enega; niti ne njegovi angeli; niti ne tisti, ki se mu podvržejo.« (Moroni 7:17)

Rodovi prerokov so poučevali nauke večnega evangelija, da bi zavarovali tiste, »ki miroljubno sledite Kristusu« (Moroni 7:3).

Mormon je videl naš dan. Razglasil je naslednje svarilo: »Če Gospod svojega ljudstva ne graja z veliko stiskami, da, če jih ne zadene s smrtjo in z grozo in z lakoto in z vsakovrstnimi kugami, se ga ne bodo spominjali.« (Helaman 12:3)

Ko se je Gospod prikazal Nefijcem, so vprašali, kako »[naj imenujejo] to cerkev; kajti med ljudstvom je [bilo] veliko sporov glede te zadeve.

[...] Gospod jim je rekel [...], zakaj je tako, da ljudje godrnjajo in se pričkajo zavoljo tega.

Mar niso brali svetih spisov, ki pravijo, da morate nase prevzeti Kristusovo ime, ki je moje ime? Kajti po tem imenu boste poklicani na poslednji dan.« (3 Ne 27:3–5)

Osrednji namen Mormonove knjige je njeno pričevanje o Jezusu Kristusu. V Mormonovi knjigi je čez 6.000 verzov, od tega se jih več kot polovica nanaša nanj.

Zatorej »govorimo o Kristusu, radostimo se v Kristusu, pridigamo o Kristusu, prerokujemo o Kristusu in zapisujemo po naših prerokbah, da bodo naši otroci vedeli, h kateremu viru naj se ozirajo za odpuščanje svojih grehov« (2 Ne 25:26).

Mormonova knjiga je neskončen zaklad modrosti in navdiha, nasvetov in opominov, »prirejena sposobnosti šibkih in najšibkejših [med nami]« (NaZ 89:3). Vendar je tudi bogata z védenjem za najbolj učene, če bodo postali ponižni (gl. 2 Ne 9:28–29).

V Mormonovi knjigi izvemo:

— o načrtu odrešitve oziroma o »velikem načrtu sreče« (Alma 42:8; gl. tudi Alma 42:5, 8, 12, 30).

— o Kristusovem nauku in o odkupni daritvi (gl. 2 Ne 31:2–21; 32:1–6; 3 Ne 11:31–40; 27:13–21).

— zakaj je smrt potrebna (gl. 2 Ne 9:4–6; Mozija 16:8–9; Alma 12:25–27).

— o življenju po smrti v duhovnem svetu (gl. Alma 40:11–14).

— o delovanju hudobnega (gl. 2 Ne 2:27; Alma 28:13; 3 Ne 2:2).

— o redu duhovništva (gl Mozija 29:42; Alma 4:20; 5:3, 44; Alma 13:1–10).

— o zakramentnih molitvah (gl. Moroni 4:3; 5:2).

— o gotovem načinu za presojanje dobrega od zla (gl. Moroni 7:16).

— kako doseči odpuščanje grehov (gl. Mozija 4:26).

— o jasnih, preroških opozorilih in o marsičem drugem, kar zadeva odrešitev človeka in naše življenje. Vse to je del polnosti evangelija. (gl. NaZ 20:9)

Mormonova knjiga potrjuje nauke Stare zaveze. Potrjuje nauke Nove zaveze. Obnavlja »številne preproste in dragocene reči« (1 Ne 13:28), ki so bile izgubljene ali jima bile odvzete (gl. tudi 1 Ne 13:20–42; 14:23). Resnično je še ena zaveza Jezusa Kristusa.

Letos praznujemo 175. obletnico ustanovitve Cerkve in 200. obletnico rojstva preroka Josepha Smitha. V Cerkvi bo veliko napisanega in povedanega o njem, da bi mu izkazali čast.

Kot po navadi bo veliko rečenega in napisanega tudi zato, da bi ga očrnili. Vedno so bili, so in bodo takšni, ki bodo drezali v dvesto let star prah, upajoč, da bodo našli nekaj, kar naj bi Joseph rekel ali naredil, da bi ga ponižali.

Razodetja nam govorijo o »tistih, ki se bodo dvignili nad moje maziljence, govori Gospod, in klicali, da so grešili, ko pred menoj niso grešili, govori Gospod, ampak so delali, kar je bilo prav v mojih očeh in kar sem jim zapovedal« (NaZ 121:16). Resnično bodo deležni zelo strogih kazni.

Ni nam treba braniti preroka Josepha Smitha. Mormonova knjiga: še ena zaveza Jezusa Kristusa ga bo branila namesto nas. Tisti, ki Josepha Smitha zavračajo kot preroka in razodevalca, naj poiščejo razlago za Mormonovo knjigo.

In še druga močna obramba: Nauk in zaveze, in tretja: Dragoceni biser. Izdani v eni knjigi, ti sveti spisi sestavljajo neomajno pričevanje, da Jezus je Kristus, in pričujejo, da je Joseph Smith prerok. Pridružujem se milijonom ljudi, ki imajo pričevanje, in vam to pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen.

Tihi šepetajoči glas in razbijajoče srce
škof Richard C. Edgley
prvi svetovalec v predsedujočem škofovstvu

Tihi šepetajoči glas in razbijajoče srce pričujeta o čudežu obnove.

Leta 1995 so me povabili, naj izrečem dobrodošlico in nekaj uvodnih besed na znanstvenem simpoziju o otroški prehrani v Salt Lake Cityju. Udeležilo se ga je šestindevetdeset znanstvenikov iz štiriindvajset držav. Ko sem med govorom motril poslušalce, me je presunilo, koliko različnih narodov so predstavljali, sodeč po oblačilih, barvi kože, jeziku in ostalih prepoznavnih lastnostih.

Tri ali štiri mesece kasneje sem se udeležil konference okoliša na vzhodni obali Združenih držav Amerike. Ko sem med pripravo na usposabljanje voditeljev duhovništva sedél na odru, je v kapelo vstopil mož afriškega porekla in se usedel ob prehodu. Zdel se mi je nekam znan, a se

nisem mogel spomniti, kje sem ga že videl. Nagnil sem se in vprašal predsednika okoliša, kdo je ta mož. Predsednik okoliša je odgovoril: »O, ni član Cerkve. Gostujoči profesor iz Afrike je, ki uči na neki tukajšnji odlični univerzi. Pred nekaj meseci se je udeležil znanstvenega simpozija v Salt Lake Cityju. Vzel je letak o Cerkvi in to ga vodilo k temu, da je prebral vse, kar je našel o Cerkvi. Zdaj se udeleži vsakega sestanka.« Napol v šali je predsednik okoliša nato pripomnil: »Presenetilo bi me, če se ne udeležuje sestankov Društva za pomoč.«

Po sestanku za usposabljanje voditeljev duhovništva sem se predstavil gostujočemu profesorju. Potrdil je svoje navdušenje nad novo odkritim virom resnice. Pojasnil je, da njegovo družino, ki je še vedno v Afriki, učijo misijonarji. V približno štirih tednih se mu bodo pridružili v Ameriki in se takrat vsi skupaj krstili.

Ob koncu sobotnega večernega dela za odrasle je mož prihitel do odra, se tolkel po prsih in navdušeno govoril: »Srce mi tako razbija. Le stežka ga zadržujem v sebi. Ne vem, ali bom uspel počakati štiri tedne na družino, da se bomo krstili.« Predlagal sem mu, naj umiri srce in počaka na ženo in otroke, da se bodo krstili skupaj.

Ko je Elija bežal pred hudobno feničansko princeso Jezabelo, da bi si rešil življenje, ga je Gospod vodil na visoko goro, kjer je doživel nekaj neverjetnega. Ko je Elija stal na gori pred Gospodom, je čutil »velik in silen vihar [...], a Gospod ni bil v viharju; za viharjem je bil potres, a Gospod ni bil v potresu, in za potresom ogenj, a Gospod ni bil v ognju. In za ognjem glas rahlega šepeta.« (1 Kr 19:11, 12)

Občasno me ljudje, ki niso naše veroizpovedi, vprašajo, zakaj naša Cerkev tako hitro raste po številu in dejavnosti članov, ko pa v drugih cerkvah opažajo upad obojega. Odgovor na to vprašanje je preprosto tihi šepetajoči glas in razbijajočega srca. V svetu prezaposlenosti, nemira in hrupa to ni kot vihar, niti ni kot ogenj, niti kot potres, temveč šepetajoči, a jasno razpoznavni glas, ki povzroči razbijanje srca. To je tiho plamtenje v notranjosti, da je to obnovljeni evangelij Jezusa Kristusa z vsemi nauki, duhovništvom in zavezami, ki so se v dolgih stoletjih mraka in zmede porazgubili. Da, tihi glas šepeta in razbijajoče srce pričujeta o čudežu obnove.

Tihi šepetajoči glas in razbijajoče srce navdihujeta milijone članov, naj posnemajo Jezusovo življenje v svojih besedah, dejanjih in služenjem. Tihi šepetajoči glas in razbijajoče srce navdihujeta tisoče upokojenih parov, naj osemnajst ali več mesecev služijo misijon. Odrečejo se lagodnemu življenju in se odpravijo v svet, da bi na lastne stroške in, po mnenju mnogih, s precejšnjim žrtvovanjem služili drugim. Pogosto služijo v oddaljenih delih sveta, kjer sta vroča voda in udobna postelja razkošje, o katerem lahko le sanjajo.

Tihi šepetajoči glas in razbijajoče srce spodbudita na sto tisoče mladeničev in mladenk, da zapustijo obetajoč poklic, odložijo izobraževanje (včasih pustijo športne in podobne štipendije) ali ljubezensko zvezo, da bi služili Gospodu — in vse to na lastne stroške — da bi razglašali obnovljeni evangelij.

Tihi šepetajoči glas in razbijajoče srce vlivata našim mladim željo in pogum, da se zavzemajo za moralno čistost, poštenost in načela, četudi se jim včasih na ta račun posmehujejo in jih zavračajo. Tihi šepetajoči glas in razbijajoče srce nas spodbujata, naj z veselim srcem

spolnjujemo Božje zapovedi in lajšamo bremena vsem, ki nimajo toliko sreče. Da, v tihem šepetajočem glasu in razbijajočem srcu je moč.

Alma se je po svoje pozanimal o duhovnem stanju našega srca. Sprašuje nas: »Ali Ste se duhovno rodili v Bogu?« Zatem pa: »Ali je vaše obličje prevzelo njegovo podobo? Ali ste *v srcu izkusili to mogočno spremembo?«* (Alma 5:14; poudarek dodan) Z drugimi besedami, ali vam srce razbija zaradi pričevanja o Jezusu Kristusu?

Naj vam omenim le tri od številnih stvari, ki povzročajo, da mi srce razbija? Prvič, srce mi razbija, ker vem, da je Jezus Kristus moj osebni Odrešenik in da je bila njegova ljubezen do mene dovolj velika, da je pretrpel neznosno bolečino in umrl. Srce mi razbija, ko v samotnih globinah misli spoznam, da me kri Jezusa Kristusa lahko očisti, prečisti in odkupi. Srce mi razbija, ko premišljujem o ceni, ki jo je plačal — o trpljenju, ki ga je prenašal, da bi mi prizanesel, da meni ne bi bilo treba tako trpeti zaradi mojih lastnih grehov in prestopkov. Drugič, srce mi razbija, ker vem, da se je mlad, komaj štirinajstletni fant odpravil v gozdič. Zaradi preproste, ponižne molitve so se nebesa odprla, prikazala sta se Bog in Kristus in z neba so se spustili angeli. Tako je prišlo do obnove vsega duhovništva, zavez in čistih naukov evangelija Jezusa Kristusa. Srce mi razbija, ko pomislim, kaj vse je moral prenesti ta fant-prerok, da bi udejanjil polnost obnovljenega evangelija. Ko so se z neba spuščali Božji angeli, pa so bili na delu tudi Satanovi angeli. Začelo se je preganjanje in Josephovo življenje se je kot življenje starodavnih prerokov zaključilo z mučeništvom. V vseh preizkušnjah in preganjanjih je mladi prerok ostal neomajen in odločen.

Zaradi preroka Josepha Smitha bolje razumem veličastvo Kristusove odkupne daritve. Zaradi preroka Josepha bolje razumem pomen getsemanskega vrta — kraj velikega trpljenja, kjer je Kristus prevzel naše osebno trpljenje ne le za naše grehe, pač pa tudi za bolečine, nepopolnosti, preizkušnje in tragedije. Zato bolje razumem neskončno, večno naravo njegovega velikega, poslednjega žrtvovanja. Zato bolje razumem ljubezen, ki jo je Odrešenik izkazal v svojem zadnjem odkupnem prizoru. Zaradi Josepha Smitha čutim več ljubezni in hvaležnosti do Odrešenika in moje čaščenje pridobi zame večji pomen. Med mnogimi hvalnicami v naši pesmarici, ki jih je napisal W. W. Phelps, je tudi znana pesem z besedami »Čast možu, ki govoril je z Gospodom!« (»Čast možu«, *Hvalnice in otroške pesmi*, št. 50). Ob prepevanju te pesmi mi razbija srce.

Da, ker navdušeno in z občutkom pójemo »Čast možu, ki govoril je z Gospodom«, pójemo o Odrešeniku spoštljivejše, bolj čustveno in hvaležno z besedami »O, čudovito je, ker zame je skrbel, da se je žrtvoval! O, čudovito je, čudovito je!« (»Osuplo stojim«, Hvalnice in otroške pesmi, št. 22). Srce mi razbija zaradi razsvetljenja, ki ga je prerok Joseph vnesel v moje življenje z odkupno daritvijo mojega Odrešenika.

Tretjič, srce mi razbija, ko proučujem in premišljujem o svetih odlomkih v Mormonovi knjigi, saj dopolnjuje Sveto pismo in še dodatno pričuje o božanski naravi Jezusa Kristusa kot Božjega Sina, Odkupitelja in Odrešenika sveta. Zaradi tega spremljevalca Svetega pisma bolje razumem Kristusov nauk in na moje veliko zadovoljstvo prejmem odgovor na veliko vprašanj, ki ostanejo v Svetem pismu neodgovorjena. Mormonova knjiga ponuja oprijemljiv dokaz, da je Joseph Božji prerok, da se mu je Kristus res prikazal in da je bil evangelij obnovljen v vsej čistosti in

popolnosti. Srce mi razbija, ko samo razmišljam o čudežu obstoja Mormonove knjige — o napornem vrezovanju na kovinske plošče, o pazljivem skrbništvu Božjih izvoljencev nad ploščami skozi stoletja in o čudežnem prevajanju. Vse se res sklada s popolno opredelitvijo svetega pisanja. Bog nam je zaradi svoje veličastne ljubezni do nas priskrbel dokaz, ki ga lahko dojamemo, uporabimo, proučujemo in celo preizkusimo. Najpomembnejše pa je, da me ima Bog dovolj rad, da bo naklonil meni in vsakomur, ki si bo iskreno prizadeval za osebno razodetje o verodostojnosti Mormonove knjige, oprijemljiv dokaz o obnovi in da je Joseph Smith res bil Božji prerok.

Ko je Alma, prerok iz Mormonove knjige, govoril o svetem spoznanju, je pričeval: »Mar mislite, da sam ne vem za to? Glejte, pričujem vam, da vem, da je to, o čemer sem govoril, res. In kako, mislite, da vem o gotovosti tega? Glejte, pravim vam, da mi je to razodel Sveti Božji Duh. Glejte, postil sem se in molil veliko dni, da bi to sam spoznal. In sedaj sam vem, da je res; kajti Gospod Bog mi je to pokazal po svojem Svetem Duhu; in to je duh razodetja.« (Alma 5:45, 46)

Kot Alma iz starih časov lahko vsak od članov in iskrenih raziskovalcev z gotovostjo spozna, da je to res. Naš privilegij je, da to spoznamo. Več kot privilegij, naša odgovornost je, da to spoznamo. Veliko izgubimo, če tega ne spoznamo, medtem ko imamo tak privilegij. Gospod je rekel: »Potrkajte in se vam bo odprlo.« (Mt 7:7) Jakob, prerok iz Mormonove knjige, pravi: »Pridite s popolnim namenom v srcu.« (Jakob 6 :5) Ni se nam treba zanašati na razum in čute. Proučujmo, molímo in se kot Alma in starih časov morda celo postimo, da bomo zaslišali tihi šepetajoči glas in razbijanje srca. Predstavljajte si osebno razodetje Boga, da je to res. Že ob sami misli na to mi razbija srce.

V imenu Jezusa Kristusa, amen.

Vsi tvoji otroci se bodo učili
Coleen K. Menlove
generalna predsednica Osnovne

Otroci bi morali vedeti, da jim bo vera v Odrešenika in če mu bodo sledili, pomagalo prejeti mir v nemirnem svetu.

Nedavne nesreče v svetu so se dotaknile naših src. Posebej nas teži usoda trpečih otrok, ki so nedolžne žrtve. Videli smo otroke brez družine, da bi poskrbela zanje, jih varovala in jih imela rada. Naša srčna želja je, da bi iztegnili svojo roko in na nek način pomagali — tako, da bi jim olajšali trpljenje in vnesli upanje v življenje. Hvaležni smo za priložnosti, ko lahko priskočimo na pomoč. Pogum nam vliva trud mnogih, ki pomagajo tem otrokom.

Vseeno se nam ni treba ozreti daleč, da bi našli otroke, ki živijo v drugačnih, težavnih okoliščinah. Nevede morda spregledamo otroka v svoji sredi. Se resnično zavedamo nevarnih okoliščin, ki obdajajo naše otroke? Običajno lahko določimo, ali so zagotovljene njihove telesne potrebe, kaj pa glede duhovnih potreb? Ali poznajo luč in mir evangelija Jezusa Kristusa? Sveti spisi učijo: »In vse tvoje otroke bo učil Gospod; in velik bo mir tvojih otrok.«[1]

Otroci potrebujejo mir, ki izhaja iz spoznanja, da imajo ljubečega nebeškega Očeta, ki je poslal svojega Sina, Jezusa Kristusa, da bi svetu prinesel luč in upanje. Mi odrasli moramo voditi otroke k temu miru in luči.

Duhovno muko nekaterih otrok v današnjem svetu začrta slika danskega umetnika Carla Blocha. Slika lepo prikaže svetopisemski odlomek v petem poglavju Janeza. Kristus, zdravitelj in tolažnik, je v središču slike. Možu, ki je bolan od rojstva, odvije povoj. Mož čaka na čudež ozdravljenja v kopeli Betésda, a nima nikogar, ki bi mu pomagal. Ko mož čaka in upa na čudež, Kristus stoji ob njem z močjo zdravljenja.

Slika vsebuje več oseb v ozadju, a nobena ne gleda naravnost v Kristusa. Gospod je v njihovi sredi, a kot Gospoda ga vidi le en mož. Zdi se, da so vsi ostali pri svojih vsakodnevnih opravkih in se ne zavedajo Jezusove velike moči in čudeža, ki se bo zgodil v njihovi prisotnosti. Majhen otrok in ženska, verjetno njegova mati, gledata Jezusa, a sta kot ostali osredotočena na drugo V sami Odrešenikovi prisotnosti ženski ne uspe, da bi otroka vodila k njemu. Sprašujem se, ali bi tudi mi zgrešili priložnost, da bi prišli h Kristusu? Nas življenjske izkušnje zamotijo in nam zameglijo duhovno obzorje, da se ne osredotočamo več na najpomembnejše stvari? Sprašujem se, ali zamujamo priložnosti, da bi se učili o Gospodu in občutili njegovo ljubezen? Ali zamujamo priložnosti, da bi z drugimi, še posebno otroci, delili to, kaj je najpomembnejše, evangelij Jezusa Kristusa. Vsi smo videli otroke in mlade, kako stojijo v množici zmedeni in želijo izvedeti, kar je najpomembnejše.

Skoraj slišim lahko tega otroka in druge otroke, kako vzklikajo besede, ki smo jih mnogi peli: «Uči hoditi me v luči». Zapomnite si besede: »Uči hoditi v ljubezni me le, polno molitve naj bo mi srce. Uči me vse o vseh pravih stvareh. Vodi, vodi po pravih poteh.«[2]

Ali učimo svoje otroke, da bodo spoznali, občutili in se veselili lepote, moči in čudežev evangelija Jezusa Kristusa? Predsednik Gordon B. Hinckley je svetoval: »Gojimo v svojih otrocih znanje o njem, ki ga imenujemo Gospod Jezus Kristus. Učimo otroke veličastna odrešilna evangelijska načela.«[3] Otroci morajo vedeti, da jim bo vera v Odrešenika in sledenje Odrešeniku pomagalo, da bodo v nemirnem svetu prejeli mir.

Kako naj učimo svoje otroke? Sledimo lahko Odrešenikovemu zgledu. V Mormonovi knjigi beremo, kako se je vstali Odrešenik prikazal ljudem na zahodni polobli. Ko je poučeval, ljudi, je zbral otroke pri sebi. Pokleknil je in molil z otroki in zanje. Otroke je drugega za drugim blagoslovil. V njihovi prisotnosti je občutil veselje in odprl nebesa, da bi otroci prejeli poučevanje z višav.

Ko zberete otroke okoli mize za družinsko kosilo, ko jih vključite v vsakodnevno proučevanje svetih spisov in družinski večer, sledite Odrešenikovem zgledu o ljubezni in poučevanju. Ob tem naj vedo za skupen trud vaše družine, da bi spolnjevala zapovedi in se izkazala za vredno, da bo večna družina. Morda nas bo med neuradnimi trenutki na štiri oči Duh navdihnil, da bomo zastavili prava vprašanja ali rekli pravo besedo, ki bo otrokom pomagala spoznati in občutiti Gospodovo luč. Če bomo pripravili priložnosti, nas bo Duh vodil.

V svoji sredi imamo čudovite, sposobne otroke. Pomagamo jim lahko, da bodo našli mir v tem in prihodnjem življenju.

Otroci morajo izkusiti Kristusovo luč, da bodo izbrali luč in se uprli temi. Mojzes je doživel čudež, ko se je spremenil v telesu in je z duhovnimi očmi ugledal Boga. Ko ga je Bog poučil in je Mojzes videl njegovo slavo in delo, je k njemu s temo in zmedo pristopil Satan. Mojzes je izkusil Božjo luč in slavo, zato je prepoznal razliko. Ostro se je zoperstavil Satanu, rekoč: »Kdo si? Kajti glej, jaz sem Božji sin.«[4]

Otroci morajo biti polni evangelijske luči. Tako lahko ob skušnjavi rečejo: »Vem, kdo sem. Sem Božji otrok. Vem, kaj moram narediti. Moram se krstiti, prejeti Svetega Duha in spolnjevati zapovedi.« Nato lahko otroci rečejo: »Vem, kdo lahko postanem. Zrastem lahko v pravično dekle.« ali »Zrastem lahko v pravičnega fanta in prejmem duhovništvo.« Otroci, ki jih prežemata to znanje in luč, se lahko odločijo, da bodo zavrnili temo in se obrnili k luči in miru evangelija.

Otroci, ki jim srce prežema evangelij, prepoznajo Gospodovo roko v svojem življenju. Otroci vedo več, kot si včasih predstavljamo in lahko naredijo več, kot si včasih mislimo. Ugotovila sem, da otroci, ki imajo evangelijsko luč, verujejo. Ne dvomijo. Enajstletna Samantha je rekla: »Vem, da je evangelij resničen, ker to čutim.« Triletni Benjamin je rekel: »Vem, da nebeški Oče sliši in usliši moje molitve, ker me ima rad.« Otroci z evangelijsko lučjo rečejo: »Vem, da me Sveti Duh vodi v življenju, ker sem srečen, ko se odločim slediti njegovemu navdihu.« Sam začenja razumevati občutke, ki izhajajo od Svetega Duha. Ko ga je mama vprašala: »Kdo je Sveti Duh ?« je rekel, »To je topel občutek v meni.« Sam je tudi razumel, da ga je med boleznijo majhnega, dva tedna starega bratca Sveti Duh spodbudil, naj moli za Gospodovo pomoč. Lahko občutite mir teh otrok?

Za poučevanje otrok je potrebna več kot le želja. Potrebna je naša marljivost. Prej sem omenila pesem »Uči hoditi me v luči«, ki jo je napisala Clara McMaster. Sestra McMaster mi je pripovedovala, da so jo med služenjem v generalnem odboru Osnovne zadolžili, naj napiše pesem o poučevanju otrok. Ugotovila je, da je to zelo zahtevna naloga in je molila, da bi vedela, kako jo začeti in dokončati.

Po velikem trudu je predala delo, a so ji povedali, da še ni čisto v redu. Niso ji povedali, kaj naj spremeni, pač pa le, naj nadaljuje, dokler ne bo prav. Duhovno je bila izčrpana in ni vedela, kako naj nadaljuje. Ponovno si je prizadevala za Gospodovo vodstvo, napravila spremembe in predala drugo verzijo. Postopek se je ponovil trikrat, dokler ji niso naposled povedali, da je popolno in ji ni treba ničesar več spreminjati.

Čeprav je sestra McMaster velikokrat želela odnehati, je marljivo delala, kar so jo prosili in je upala, da bo to blagoslovilo otroška življenja. Njeno navdihnjeno glasbo pojejo odrasli in otroci v veliko jezikih. Ta pesem predstavlja mojo srčno željo — da bi se vsi otroci naučili stopati v luči evangelija Jezusa Kristusa. Ta pesem se začne z otroško prošnjo: »Uči hoditi me v luči« in se zaključi z zavezanostjo, da bomo vedno hodili v luči.[5]

Poučevanje otrok bo zahtevalo čas in trud, a to nas ne sme zmesti in ne smemo odnehati. Naši otroci tako zelo potrebujejo izpolnitev obljube »in velik bo mir tvojih otrok«.[6] Noben otrok se ne bi smel spraševati, ali ga imata nebeški Oče in Jezus Kristus rada.

Vsem otrokom dajte vedeti, kdo so, kaj morajo narediti in kdo lahko postanejo.

Hvaležna sem za vse, ki iztezajo roko do otrok, ki jih imajo radi in jih poučujejo, da ne glede na zemeljske okoliščine lahko občutijo mir v luči evangelija in prejmejo Gospodove obljube.

Rada bi posebej spregovorila otrokom po svetu. Nekaj sem vas spoznala tukaj in nekaj v krajih, kot je Afrika, Filipini, Koreja in prav nazadnje Ukrajina in Rusija. Obiskala sem vas v Osnovni in celo v otroških bolnišnicah. Upam, da veste, kako zelo vas ima rada vaša družina, vaši učitelji v Osnovni in, kar je najpomembneje, nebeški Oče in Jezus Kristus.

Ne bodite zadovoljni z manj kot privilegiji in blagoslovi, ki jih imate in jih boste prejeli. Vaša merila oblačenja, izražanja in obnašanja so zunanji znaki notranje zaveze, da boste sledili načrtu nebeškega Očeta za vas.

Name imate večji vpliv, kot si predstavljate. Hvala vam za veselje in upanje, ki ga vlivate v moje srce in srce svojih voditeljev v Osnovni in še posebno svojih staršev. Prosim, ne pozabite izraziti hvaležnosti vsem, ki vas imajo radi in vas učijo. Vem, in želim, da veste, da ste Božji otrok, nebeški Oče vas ima rad in vedno in povsod lahko molite k njemu. Poskušajte se vselej spominjati in slediti Jezusu Kristusu in to bo vneslo v življenje luč in mir sedaj in vam vlilo upanje na večnost. O tem pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. 3. Nefi 22:13.
2. »Uči me hoditi v luči«, *Hvalnice in otroške pesmi.*
3. »Message of Inspiration from President Hinckley«, Church News, 4. sept., 1999, str. 2.
4. Mojzes 1:13.
5. *Hvalnice in otroške pesmi.*
6. 3. Nefi 22:13.

Sedaj je čas, da se pripravimo

starešina Russell M. Nelson
iz zbora dvanajstih apostolov

Sedaj je čas, da se pripravimo na srečanje z Bogom. Jutri bo morda prepozno.

Moji dragi bratje in sestre, v času od zadnje generalne konference je umrla moja draga, ki je bila devetinpetdeset let moja ljubljena žena. Ko sem bil doma ob eni redkih sobot brez obveznosti, sva skupaj delala. Ona je oprala perilo, jaz sem ji ga pomagal prinesti, ga zložil in pospravil. Potem je, ko sva skupaj sedela na kavču, se držala za roke in gledala televizijski program, moja

ljuba Dantzel mirno odšla v večnost. Njena smrt je prišla nenadno in nepričakovano. Le štiri dni poprej so izvidi z rednega zdravniškega pregleda pokazali, da so njeni laboratorijski testi dobri. Potem ko sem jo neuspešno poskušal oživiti, so me zajela občutja šoka in žalosti. Zapustila nas je moja najbližja prijateljica, angel, mati desetih otrok, babica šestinpetdesetih vnukov.

Dantzel ni bila samo ljubljena in ljubeča družabnica. Bila je učiteljica. S svojim plemenitim zgledom je učila vero, vrlost, poslušnost in usmiljenje. Učila me je, kako naj poslušam in ljubim. Zaradi nje poznam vse blagoslove, ki jih je deležen mož, oče in dedek.

Z globoko hvaležnostjo se zahvaljujem za neizmerno ljubezen, ki so nam jo izrazili prijatelji z vsega sveta. Prejeli smo nešteta pisma, klice, izraze sožalja in druga sporočila. Vse to je izkazovalo ljubeče občudovanje do nje in sožalje nam, ki nas je pustila za seboj. Sporočila so prihajala v tolikšnem številu, da se zanja na žalost nismo mogli zahvaliti vsakemu osebno. Naj se vsakemu posebej in vsem skupaj zahvalim za prijaznost! Lepa, lepa hvala! Vaše sožalje nam je v tem času bolečine v družini prineslo veliko tolažbe. Drago Dantzel imamo resnično radi! Pogrešamo jo!

Iz njenega nenadnega odhoda pa se lahko naučimo nekaj pomembnega: sedaj je čas, da se pripravimo na srečanje z Bogom. Jutri bo morda prepozno. Preroki so stoletja izjavljali: »To življenje je čas, da se ljudje pripravijo, da se bodo srečali z Bogom. [...] Ne odlašajte z dnevom svojega kesanja.«[1]

Potrebno se je pripravljati sedaj.

In vendar številni odlašajo.[2] Prerok nas svari: »Ne morete reči, [...] da se *bom* pokesal, da se *bom* vrnil k svojemu Bogu. Ne, tega ne morete reči; kajti ta isti duh, ki ima v lasti vaše telo takrat, ko greste iz tega življenja, ta isti duh bo [...] posedoval vaše telo v tistem večnem svetu.«[3] Drugi prerok pa dodaja: »Ta, ki je umazan, bo še vedno umazan; in ta, ki je pravičen, bo še vedno pravičen.«[4]

Veliko je spoznanje, da bo, »katero koli načelo spoznanja osvojimo [...] v tem življenju, z nami vstalo ob vstajenju.«[5] Od preroka Josepha Smitha prav tako izvemo, da »je Bog [...] določil [...] čas, ko bo privedel vse svoje služabnike, ki so poslušali njegov glas in spolnjevali njegove zapovedi, v svoj nebeški počitek. Ta počitek[6] ima takšno popolnost in slavo, da se mora človek pripraviti, preden lahko, glede na postave kraljestva, vstopi vanj in prejme blagoslove [...]. Bog je dal človeški družini določene postave, katere jih, če jih spolnjujejo, zadostno pripravijo, da ta počitek nasledijo.[7] Sestra Nelson je bila res pripravljena!

Ta slavni cilj se zdi močno oddaljen, če človeku posvetne skrbi in blišč vzamejo pogum. Spominjam se prijatelja, ki je nekoč, ko je imel težak dan, vzkliknil: »O, zakaj sem se sploh rodil?« Na njegovo vprašanje daje odgovor Božji načrt. V to življenje smo prišli, da bi dobili snovno telo. Lahko se zaljubimo in se poročimo. Lahko imamo otroke in izkusimo preizkušnje življenja smrtnika. (Prosim, odpustite mi, ker sem v isti sapi omenil otroke in preizkušnje smrtnika. Menim, da je oboje del rasti.) Cerkev je bila obnovljena — ustvarjena je bila Zemlja — zato da bi se družine lahko pečatile v svetih templjih. Sicer bi bila celotna Zemlja »docela uničena«.[8]

Prišli smo zaradi preizkušenj, preskusov in svobodne volje.[9] Naše odločitve določajo našo usodo. Zatorej svobodno lahko izbiramo prostost in večno življenje preko velikega posrednika [...] ali pa izberemo ujetništvo in smrt.[10] Tisti, ki se odločijo za Gospodovo pot, bodo verjetno imeli preizkušnje.[11] Toda njihova nagrada je zagotovljena. Tisti, ki bodo dokazali svojo zvestobo, »bodo nasledili Božje kraljestvo [...] in njihova radost bo za vekomaj popolna«.[12] Sestra Nelson je to nagrado zaslužila. Kakšno tolažbo to prinaša meni in naši družini!

Preizkušnje in preskuse imajo tako bogati kot revni. Pred leti so me prosili, če bi operiral zelo bogatega moža. Kirurška preiskava je potrdila, da ima malignega raka, ki se je razširil po vsem telesu. Ko sem mu o tem poročal, se je takoj oprl na svoje bogastvo. Bil je pripravljen iti kamor koli in narediti kar koli, da bi se pozdravil. Mislil je, da si bo zdravje lahko kupil. Toda kmalu je umrl. Nekdo je vprašal: »Koliko bogastva je zapustil?« Odgovor se je seveda glasil: »Vse!«

Prednost je dajal posvetnim stvarem. Svojo lestev uspeha je prislonil na napačno steno. Nanj se spomnim pri branju naslednjega odlomka iz svetih spisov: »A glejte, dnevi vaše preizkušnje so potekli; odlašali ste z dnem svoje odrešitve, dokler ni [...] prepozno.«[13]

Sestra Nelson, ki se je na čas, ko se bo vrnila k Bogu, pripravljala vse življenje, je bila pravo nasprotje. Vsak dan je preživela, kakor da bi bil njen zadnji. Cenila je vsako uro, zavedajoč se, da je čas na Zemlji dragocen.

Nekateri ljudje živijo, kakor da ne bi bilo dneva sodbe. Drugi čas zapravljajo s pogubnim strahom pred jutrišnjim dnem ali uničujočim ukvarjanjem z napakami včerajšnjega dne. Vsak od nas lahko prisluhne besedam pesnika, ki so napisane na sončni uri:

Senca urinega kazalca
loči prihodnost od preteklosti —
pred njim spi nerojena ura, v temi in nad tvojo močjo, za njim je črta preteklosti, odbita ura, ki ni več tvoja —
le en sam trenutek je v tvojih rokah —
ta sedaj, na katerega pada senca.[14]

Kako se pripravimo?

Sedaj je čas. Ampak kako se pripravimo? Začnite s kesanjem! Sveti spisi pravijo: »Če si si zatorej v dneh svoje preizkušnje prizadeval delati húdo, potem boš pred Božjim sodnim stolom prepoznan za nečistega; [...] z Bogom ne more bivati nič nečistega« Dal nam je tole preprosto pravilo: »Če ne boste živeli po moji postavi, ne morete doseči te slave«.[16]

Sedaj je čas, da pokažemo sveto spoštovanje svojemu telesu. Služi kot tabernakelj človeškega duha v vseh večnostih. Telesna hotenja je treba obvladovati z voljo duha. Odreči bi se morali vsej nesvetosti.[17] »Opustiti moramo vsakršno hudobijo in se oprijeti dobrega [in] živeti po vsaki besedi, ki pride iz Božjih ust.«[18]
Zaradi pogostih in zastrašujočih nemirov v svetu nekateri dvomijo v obstoj Boga. Dejansko pa nam skuša pomagati. Razodel je naslednje besede: »Kako pogosto sem vas klical po ustih svojih

služabnikov in po delovanju angelov in s svojim lastnim glasom in z glasom groma in [...] nevihte in [...] potresa in [...] hude toče, [...] lakote in z raznimi kužnimi boleznimi [...] in bi vas odrešil z večnim odrešenjem, vi pa niste hoteli!«[19]

Upa, da bomo dosegli večno življenje. Nanj se pripravimo s spolnjevanjem zavez in tempeljskih uredb — mi sami, naša družina in naši predniki. Brez njih ne moremo postati popolni.[20] Zato da pridemo v Božjo navzočnost, niso dovolj samo želje. Spolnjevati moramo zakone, ki te blagoslove pogojujejo.[21] Božji načrt je pravičen. Celo tisti, »ki so umrli, ne da bi vedeli za evangelij, ki bi ga prejeli, če bi jim bilo dovoljeno živeti, bodo dediči Božjega kraljestva«.[22] Njegov načrt je milosten. »Vsem ljudem bo sodil po njihovih delih, glede na želje njihovega srca.«[23]

Sedaj je čas, da svoje ime vpišemo med Božje ljudi. To naredimo s plačevanjem desetine. Svojemu ljudstvu narekuje plačevanje desetine, da bi jih blagoslovil.[24] To nas je v družini kar naprej učila sestra Nelson.[25]

Sedaj je čas, da svoje cilje uskladimo z Božjimi. Njegovo delo in njegova slava — »da bi človek dosegel nesmrtnost in večno življenje[26]« — je lahko tudi naše. O tempeljski poroki je Odrešenik izjavil: »Če se moški poroči z žensko po moji besedi, ki je moja postava, in v novi in večni zavezi, [...] bosta nasledila prestole, kraljestva, kraljevine in moči, vladarstva, [...] povzdignjenje in slavo v vsem.« Posnemati moramo Gospodov vzor, da bomo ljubili, kot je on, molili, kot je on, in vztrajali do konca, kot je on.[28]

Pomembnost smrti v večnem Božjem načrtu

Smrt je nujen delček našega večnega obstoja. Nihče ne ve, kdaj bo prišla, je pa bistvena v velikem Božjem načrtu sreče.[29] Zaradi Gospodove odkupne daritve je za ljudi končno vstajenje realnost, večno življenje pa možnost.[30] Ta možnost postane resničnost za tistega, ki spolnjuje Božje zakone. Dejal je: »Če ne boste spolnjevali mojih zapovedi, [...] ne boste v nobenem primeru stopili v nebeško kraljestvo«[3].[1] Nekega dne nam bo Gospod[32] sodil in šli bomo v naše lastne graščine, ki so pripravljene v hiši nebeškega Očeta.[33] Celestialna slava čaka tiste, ki so bili zvesti v blagih Božjih zapovedih.[34]

Bratje in sestre, živimo, da bomo umrli, in umremo, da bomo živeli — v drugem kraljestvu. Če bomo dobro pripravljeni, nas smrti ne bo groza. Iz vidika večnosti je smrt prezgodnja samo za tiste, ki niso pripravljeni na srečanje z Bogom.

Sedaj je čas, da se pripravimo. Potem ko bo smrt prišla, gremo lahko dalje proti nebeški slavi, ki jo je nebeški Oče pripravil za svoje zveste otroke. Medtem za žalujoče ljubljene, ki so ostali — kakor je naša družina in jaz — želo smrti ublaži stanovitnost vere v Kristusa, popolno upanje, ljubezen do Boga in vseh ljudi ter globoka želja, da bi jim služili[35]. Ta vera, to upanje, ta ljubezen nas bo pripravila, da bomo prišli v sveto Božjo navzočnost in bomo s partnerjem in družino z njim skupaj bivali za vekomaj. O tem pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Alma 34:32–33; gl. tudi 13:27.
2. Sveti spisi vsakega od nas opominjajo, naj ne bomo »več trdosrčni; kajti glejte, sedaj je čas in dan vaše odrešitve; [...] če se boste torej pokesali, [...] bo v vaše življenje nemudoma prišel veliki načrt odkupitve«. (Alma 34:31)
3. Alma 34:34; poudarek dodan.
4. Mormon 9:14; gl. tudi 2 Ne 9:15–16; NaZ 88:27–32, 34–35; NaZ 130:2.
5. NaZ 130:18.
6. V Novi zavezi so pojem *počitek* prevajali iz grške besede ženskega spola, katapausis, kar pomeni »nebeška blagoslovljenost, v kateri biva Bog«. Tako *počitek* vsebuje element slave.
7. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, izbral Joseph Fielding Smith (1976), str. 54.
8. Gl. NaZ 2:1–3; 138:48; Joseph Smith — History 1:39.
9. Gl. NaZ 98:12; 2 Ne 9:27; Abraham 3:24–26.
10. 2 Ne 2:27.
11. Gl. 2 Tim 3:12.
12. 2 Ne 9:18.
13. Helaman 13:38.
14. Henry Van Dyke, »The Sund-Dial at Wells College«, v The Poems of Henry Van Dyke, 1911, str. 345. Pesem na sončni uri na razstavi na fakulteti Wells College, Aurora, New York.
15. 1 Ne 10:21.
16. NaZ 132:21; gl. tudi NaZ 88:36–39.
17. Gl. 2 Ne 2:21; Mormon 9:28; Moroni 10:32.
18. NaZ 98:11.
19. NaZ 43:25.
20. Gl. NaZ 128:15, 18.
21. Gl. NaZ 130:20–21.
22. NaZ 137:7.
23. NaZ 137: 9.
24. Gl. Malahija 3:10; 3 Ne 24:10. Desetina ljudi prav tako pripravlja na prihodnji dan maščevanja in ognja. (gl. NaZ 85:3)
25. Gl. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson, Father —Surgeon —Apostle*, 2003, str. 104.
26. Mojzes 1:39; gl. tudi 6:59; Joseph Smith Translation, Geneza 6:62.
27. NaZ 132:19; gl. tudi NaZ 75:5; 101:65.
28. Gl. 2 Ne 33:4; 3 Ne 15:9; 27:21–22; NaZ 14:7.
29. Gl. Alma 42:8–9.
30. Gl. 1 Kor 15:50–54; 1 Jn 5:11, 20; Alma 12:25; Mormon 9:13; NaZ 46:14; 76:40–42, 50–59; 133:62.
31. 3 Ne 12:20.
32. Gl. 1 Ne 10:20; 2 Ne 9:41–46; Alma 12:27.
33. Gl. Jn 14:2; NaZ 98:18.
34. Gl. NaZ 78:7; 131:1–3.
35. Gl. 2 Ne 31:20; Mozija 16:7–8; Moroni 7:38–48.

Nespremenljive resnice v spremenljivem svetu
predsednik Thomas S. Monson
prvi svetovalec v prvem predsedstvu

Dragi bratje in sestre, tako vi pred menoj kot zbrani vsepovsod po svetu, prosil bi vas za molitve in vero pri svoji nalogi in privilegiju, da vam spregovorim.

Začel bi s pohvalo vsem vam. V tem svetu, ki je poln izzivov, imamo najboljšo mladino, kar smo jo kdaj imeli. Vera, služenje in dejanja naših članov so hvalevredna. Smo ljudje, ki molijo, so polni vere in si prizadevajo za spodobnost in poštenost. Skrbimo drug za drugega. Skušamo izkazovati ljubezen do bližnjih.

Da pa ne bomo preveč samozadovoljni, naj navajam iz Drugega Nefija v Mormonovi knjigi.

»Tisti dan [jih] bo [hudič ...] zazibal v meseno varnost, da bodo rekli: Vse je dobro v Sionu; da, Sion uspeva, vse je dobro — in tako hudič goljufa njihove duše."[1]

Nekdo je dejal, da ima naše drevo samozadovoljstva veliko vej in vsako pomlad se razcveti več popkov.

Ne moremo si privoščiti samozadovoljstva. Živimo v nevarnih časih. Znamenja so vse okoli nas. Jasno se zavedamo negativnih vplivov v naši družbi, ki uničujejo tradicionalno družino. Včasih na televiziji ali v filmih prikazujejo nemoralne junake in junakinje s posvetnimi merili in nam skušajo za vzornike ponuditi nekatere igralce in igralke, ki živijo vse kaj drugega kot zgledno življenje. Čemu bi morali slediti slepemu vodiču? Radio glasno predvaja veliko škodljive glasbe z nizkotnimi besedili, nevarnimi povabili in opisom skoraj vsake vrste zla, ki si ga lahko predstavljamo.

Mi se moramo kot člani Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni zoperstaviti nevarnostim, ki obkrožajo nas in našo družino. V pomoč pri odločnosti ponujam več predlogov, pa tudi nekaj primerov iz svojega življenja.

Začel bi z družinskim večerom. Ne moremo si privoščiti, da bi zanemarjali program, ki je navdihnjen iz nebes. Duhovno rast prinaša vsakemu članu družine in mu pomaga, da se bo zoperstavil skušnjavam, ki so vsepovsod. Lekcije, ki se jih naučimo doma, so najdaljnosežnejše. Predsednik Gordon B. Hinckley in njegovi predhodniki so izjavili: »Dom je temelj za pravično življenje. Nič drugega ne more prevzeti njegovega mesta ali izpolniti njegovih temeljnih nalog.«

Dr. Glenn J. Doman, priznan pisec in medicinski strokovnjak, je napisal: »Novorojenček je skoraj natančen dvojnik računalnika brez programov, čeprav prekaša tak računalnik skoraj v[3] vseh pogledih. [...] Kar otroški [um] prejme v prvih osmih letih življenja, bo tam verjetno tudi ostalo. Če [um] v tem obdobju prejema napačne podatke, jih je izredno težko izbrisati.« Dr. Doman je dodal: »Največja dojemljivost v človeškem življenju je pri dveh, treh letih.«

Všeč mi je misel: »Vaš um je podoben omari in vi zalagate police.« Poskrbimo, da police v svoji omari in police družinskih članov zalagamo z vsem, kar bo naši duši zagotovilo varnost in nam

omogočilo, da se vrnemo k nebeškemu Očetu. Police lahko dobro založimo z evangelijskimi nauki, vero, molitvijo, ljubeznijo, služenjem, ubogljivostjo, zgledom in prijaznostjo.

Drugič, spregovoril bi o dolgovih. To je čas sposojanja, čas, ko nam ponudbe za kreditne kartice vsak teden polnijo poštne nabiralnike. Običajno ponujajo zelo nizko obrestno mero, kar morda traja kratek čas, a to, česar običajno ne ugotovimo je, da se po preteku tega obdobja obresti skokovito dvignejo. Z vami bi delil izjavo predsednika J. Reubena Clarka ml., ki je bil pred mnogo leti član prvega predsedstva. Njegova resnica ne pozna časovnih meja. Dejal je:

»V finančnih in ekonomskih krogih po vsem svetu velja pravilo, da moramo od sposojenega denarja plačati obresti. [...]

Obresti nikoli ne spijo, ne zbolijo in ne umrejo. Nikoli ne gredo v bolnišnico. Delajo ob nedeljah in praznikih. Nikoli se ne odpravijo na počitnice. Nikoli ne gredo na obisk in ne potujejo. Ne udeležujejo se zabav. Nikoli jih ne odpustijo z dela ali vržejo iz službe. Nikoli ne delajo s skrajšanim delovnim časom. [...] Ko se zadolžite, vas obresti spremljajo vsako minuto dneva in noči. Ne morete se jim izogniti ali se jim izmuzniti. Ne morete jih odsloviti. Ne podlegajo rotenju, zahtevam ali ukazom. Kadar ste jim napoti ali jim prekrižate pot ali ne uspete zadostiti zahtevam, vas strejo.«[4]

Bratje in sestre, zgrožen sem nad nekaterimi reklamami, ki jih vidim in slišim, ki priporočajo, da bi vzeli hipotekarno posojilo. Preprosto rečeno so to druge hipoteke na domove. Promoviranje takih posojil ima namen, da nas zmami, da si sposojamo več, da bi imeli več. Česar pa ne omenjajo, je dejstvo, da smo zaradi neodplačevanja"drugega" plačila za hišo v nevarnosti, da hišo izgubimo.

Izogibajte se modrovanju in opravičevanju, da so luksuzne stvari včerajšnjega dne postale nuja današnjega dne. Niso nujne, če jih sami ne napravimo takih. Veliko naših mladih parov želi začeti življenje z več avtomobili in domom, za kakršnega sta mama in oče delala celo življenje. Tako se zapletejo v dolgoročne dolgove na osnovi dveh plač. Morda se prepozno zavejo sprememb, ženske rodijo otroke, nekatere družine prizadene bolezen, izgubijo službo, zgodijo se naravne nesreče in pojavijo se druge situacije in nič več ne morejo odplačevati hipoteke, ki je slonela na prihodku dveh plač.

Pomembno je, da živimo v skladu s svojimi prihodki.
Tretjič, čutil sem, da moram spregovoriti materam, očetom, sinovom in hčeram.

Vsaki materi in očetu bi rad rekel: Bodita dobra poslušalca. Sporazumevanje je v današnjem hitrem svetu tako pomembno. Vzemite si čas za poslušanje. Vi, otroci, pa se pogovarjajte z mamo in očetom. Morda je to težko dojeti, a vaši starši so šli skozi veliko izzivov, s katerimi se vi soočate danes. Pogosto lahko veliko sliko vidijo jasneje od vas. Vsak dan molijo za vas in so upravičeni do navdiha našega nebeškega Očeta, da vam svetujejo in ponudijo napotke.

Matere, delite gospodinjske dolžnosti z otroki. Pogosto je enostavneje vse postoriti sam kot prepričati otroke, da vam pomagajo, a zanje je izredno pomembno, da se naučijo, kako pomembno je, da opravijo svoj del dolžnosti.

Očetje, svetoval bi vam, da svoji ženi izkazujete ljubezen in prijaznost. Bodite potrpežljivi z otroki. Ne razvajajte jih preveč, saj se morajo naučiti, kako si utreti pot v življenju.

Spodbujam vas, bodite na voljo svojim otrokom. Slišal sem, da ni na smrtni postelji še nihče izjavil, da si želi, da bi preživel več časa v pisarni.

Všeč mi je naslednji primer, ki sem ga vzel iz članka Arthurja Gordona z naslovom »Dan na plaži«. Dejal je:

»Ko sem imel okoli trinajst let, brat pa deset, nama je oče obljubil, da naju bo peljal v cirkus. A med kosilom je zazvonil telefon. Zaradi nujnega posla bi moral v mestno središče. Bila sva zelo razočarana. Nato sva ga slišala reči: 'Ne, ne pridem. Moralo bo počakati.'

Ko se je vrnil k mizi, se je mati nasmehnila in rekla: 'Pa saj cirkus se bo vrnil, veš?'

'Vem,' je rekel oče,'otroštvo pa se ne bo.'«[5]

Bratje in sestre, čas z vašimi otroki teče. Ne prelagajte trenutkov z njimi na kasneje. Nekdo je to povedal drugače: Živite le za jutri in danes boste imeli veliko praznih včerajšnjih dni!

Starši, pomagajte otrokom, da si bodo zastavili cilje v zvezi s šolo in kariero. Pomagajte sinovom, da se bodo naučili olike in spoštovanja do žensk in otrok.

Predsednik Hinckley je dejal: »Svet bo v nekaj letih tak, kakršno generacijo bomo vzgojili danes. Če vas skrbi prihodnost, poskrbite za vzgojo svojih otrok.«[7]

Dobro bi lahko uporabili besede apostola Pavla ljubljenemu Timoteju: »Bodi pa vernim zgled v besedi, vedenju, ljubezni, veri in čistosti!«[8]

v30
Starši, živite tako življenje, da boste otrokom dober zgled!

Vse družine pozivam: raziskujte svojo dediščino. Pomembno je spoznati, kolikor je mogoče, tiste, ki so živeli pred nami. Ko spoznavamo svoje prednike, odkrijemo nekaj o sebi.

Spominjam se, da sem v fantovskih letih slišal o izkušnjah svojih prednikov Millerjev. Spomladi leta 1848 sta se moja prapraprastarša Charles Stewart Miller in Mary McGowan Miller pridružila Cerkvi v rodni Škotski, zapustila dom v Rutherglenu na Škotskem in prečkala Atlantski ocean. Prispela sta do pristanišča v New Orleansu in s skupino svetih potovala po reki Misisipi navzgor do St. Louisa v Missouriju, kamor sta prispela leta 1849. Eden od njunih enajstih otrok, Margaret, je kasneje postala moja prababica.

Ko je družina prispela v St. Louis in načrtovala, da bo zaslužila dovolj denarja, da bo odpotovala v Dolino Slanega jezera, je območje prizadela kolera. Družina Miller je bila hudo prizadeta: v

dveh tednih so umrli mati, oče in dva sinova. Moja prababica Margaret Miller je bila tedaj stara 13 let.

Zaradi vseh smrti na območju ni bilo mogoče dobiti krst — za nikakršno ceno. Starejši preživeli fantje so razstavili ograda za vole, da bi izdelali krste za preminule družinske člane.

Devet preživelih osirotelih Millerjevih otrok in mož ene od starejših hčera so zapustili St. Louis spomladi leta 1850 s štirimi volovi in enim vozom in navsezadnje prispeli v Dolino Slanega jezera istega leta.

Toliko hvaležnosti dolgujem tem in ostalim plemenitim prednikom, ki so imeli evangelij in Gospoda tako radi, da so bili pripravljeni žrtvovati vse, kar so imeli, celo svoje življenje, za Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni. Kako hvaležen sem za tempeljske uredbe, ki nas povežejo za vso večnost.

Poudarjam pomen dela, ki ga opravljamo v Gospodovih templjih za preminule sorodnike.

Le dva meseca nazaj na ta dan so se člani moje družine zbrali v templju v Salt Lake Cityju, da bi se pečatili za nekatere preminule prednike. To je bilo eno najduhovnejših doživetij naše družine in je poglobilo našo medsebojno ljubezen in našo obvezo, da živimo vredni svoje dediščine.

Pred leti je najin najmlajši sin Clark obiskoval versko učno uro na Univerzi Brighama Younga. Učitelj je med predavanjem vprašal: »Clark, katerega dogodka iz življenja s svojim očetom se najbolj spominjaš?«

Učitelj mi je kasneje pisal in povedal, kaj je Clark odgovoril razredu. Clark je dejal: “Ko sem bil še diakon v Aronovem duhovništvu, sva šla z očetom na lov na fazane v bližino Malada v Idahu. Bil je ponedeljek — zadnji dan lovske sezone na fazane. Prehodila sva številna polja in iskala fazane, a videla sva jih le nekaj in te sva zgrešila. Oče mi je nato rekel: 'Clark,' in je pogledal na uro, 'izprazniva puške, položila jih bova v ta jarek. Nato bova pokleknila in molila.' Mislil sem, da bo oče molil za več fazanov, a sem se zmotil. Pojasnil mi je, da je starešina Richard L. Evans iz zbora dvanajsterih hudo bolan in da bodo ob dvanajstih na ta ponedeljek člani zbora dvanajsterice — kjer koli bodo — pokleknili in se na ta način združili v goreči verni molitvi za starešino Evansa. Snela sva kapi, pokleknila in molila.«

Dobro se spomnim te priložnosti, a nikoli se mi ni sanjalo, da me je sin opazoval, se učil in gradil svoje pričevanje.

Pred več leti nam je časopis raznašal fant, ki časopisa ni vedno dostavil na pričakovani način. Včasih časopisa ni dostavil na verando, po nesreči ga je vrgel v grmovje ali celo blizu ceste. Nekateri, ki jim je dostavljal časopis, so se odločili, da bodo zbrali podpise za pritožbo. Nekega dne je delegacija prišla na naš dom in prosila mojo ženo Frances, naj podpiše peticijo. Zavrnila jih je in rekla: »Pa saj je le mlad fant in časopisi so zanj zelo težki. Nikakor ga ne bi želela kritizirati, saj dela po svojih najboljših močeh.« Veliko drugih pa je peticijo podpisalo in poslali so jo fantovim nadzornikom.

Nekaj dni zatem, ko sem se vrnil z dela sem našel Frances vso objokano. Ko je končno lahko spregovorila, mi je povedala, da je ravnokar izvedela, da so telo malega raznašalca časopisov našli v njegovi garaži, kjer si je vzel življenje. Očitno je bila kritika, ki je je bil deležen, več kot je lahko prenesel. Kako hvaležna sva bila, da se nisva pridružila kritiziranju. To je bila za nas zelo živa lekcija glede pomena neobsojanja in prijaznega ravnanja z vsemi.

Odrešenik bi moral biti naš vzornik. O njem je zapisano, da je napredoval »v modrosti, rasti in milosti pri Bogu in pri ljudeh«[9] in je »delal dobra dela. [. . .] zakaj Bog je bil z njim.«[10] Zapomnite si, da se Božja modrost zdi ljudem pogosto nespametna, a največja lekcija, ki se je lahko naučimo v smrtnosti je to, da kadar Bog spregovori in človek uboga, bo človek vedno imel prav.

Da bi vedno sledili Knezu miru, ki nam je dobesedno pokazal pot, ki ji moramo slediti, saj bomo tako preživeli v teh nemirnih časih. Njegov božanski načrt nas lahko reši pred nevarnostmi, ki nas obdajajo z vseh strani. Njegov zgled nam kaže smer. Ko se je soočal s skušnjavami, jih je zatrl. Ko mu je bil ponujen svet, ga je zavrnil. Ko je bil naprošen, da žrtvuje življenje, ga je dal.

Zdaj je pravi čas. To je pravi kraj. Molim, da bi mu sledili, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. 2. Nefi 28 :20–21.
2. Pismo prvega predsedstva, 11. februar 1999, gl. Liahona, dec. 1999, str. 1.
3. *How to Teach Your Baby to Read*, 1963, 1964, str. 43–45.
4. Konferenčno poročilo, apr. 1938, str. 102–103.
5. Gl. A Touch of Wonder, 1974, str. 77–78.
6. Gl. Meredith Willson in Franklin Lacey, The Music Man, 1957.
7. »Behold Your Little Ones«, Liahona, mar. 2001, str. 2.
8. 1 Tim 4:12.
9. Lk 2:52.
10. Apd 10:38.

Sobotni popoldanski del

Potrjevanje cerkvenih voditeljev
predsednik Thomas S. Monson
prvi svetovalec v prvem predsedstvu

Bratje in sestre, predsednik Hinckley me je zaprosil, naj vam predstavim generalne osebnosti, področne člane sedemdeseterih, predsedstva pomožnih organizacij v Cerkvi, da bi jim izkazali podporo.

Predlagano je, da izkažemo podporo *Gordonu Bitnerju Hinckleyju* kot preroku, vidcu in razodevalcu in predsedniku Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni; *Thomasu Spencerju Monsonu* kot prvemu svetovalcu v prvem predsedstvu in *Jamesu Esdrasu Faustu* kot drugemu svetovalcu v prvem predsedstvu.

Tisti, ki soglašate, lahko to pokažete z dvigom roke.

Kdor nasprotuje, lahko to pokaže enako.

Predlagano je, da izkažemo podporo *Thomasu Spencerju Monsonu* kot predsedniku zbora dvanajstih apostolov; *Boydu Kennethu Packerju* kot vršilcu dolžnosti predsednika zbora dvanajstih apostolov in naslednjim članom tega zbora: *Boydu K. Packerju, L. Tomu Perryju, Russellu M. Nelsonu, Dallinu H. Oaksu, M. Russellu Ballardu, Josephu B. Wirthlinu, Richardu G. Scottu, Robertu D. Halesu, Jeffreyju R. Hollandu, Henryju B. Eyringu, Dieterju F. Uchtdorfu* in *Davidu A. Bednarju.*

Tisti, ki soglašate, lahko to pokažete z dvigom roke.

Ali kdo nasprotuje?

Predlagano je, da izkažemo podporo svetovalcema v prvemu predsedstvu in dvanajstim apostolom kot prerokom, vidcem in razodevalcem.

Vsi, ki soglašate, lahko to pokažete z dvigom roke.

Če kdo nasprotuje, naj to pokaže enako.

Predlagano je, da s 1. majem 2005 razrešimo naslednje področne člane sedemdeseterih, ki so:

Jorge O. Abad, Carlos E. Agüero, Marcos A. Aidukaitis, Gustavo A. Barrios, René J. Cabrera, Edison M. Cabrito, Tad R. Callister, Carl B. Cook, Reynaldo L. Cuyong, Jorge L. del Castillo, Benjamin De Hoyos, Lindsay T. Dil, Fred C. Dimaya, Enrique R. Falabella, Roberto Garcia, Larry W. Gibbons, C. Scott Grow, John A. Harris, Merrill F. Higham, R. Randall Huff, Michael L. Jensen, Paul V. Johnson, Won Yong Ko, Wilfredo R. López, Ronald L. Loveland, Jeffrey J.

Marchant, Hans H. Mattsson, E. Israel Pérez, Holger D. Rakow, Alfonso Ramos, Carlos C. Revillo st., Manfred H. Schütze, J. Mitchel Scott, José A. Teixeira da Silva, Lowell M. Snow, Guillermo Torres, Roland N. Walker.

Vsi, ki bi se nam radi pridružili v izkazovanju podpore, naj to pokažejo z dvigom roke.

Predlagamo, da se z glasovanjem zahvale in iskrene hvaležnosti razreši generalno predsedstvo Osnovne: sestro Coleen K. Menlove, Sydney S. Reynolds in Gayle M. Clegg.

Vsi, ki s tem soglašate, to lahko pokažejo z dvigom roke.

Predlagamo, da podpremo starešino Marlina K. Jensena kot cerkvenega zgodovinarja/ zapisovalca.

Vsi, ki s tem soglašate, to lahko pokažete z dvigom roke.

Če je kdo proti, lahko to pokaže enako.

Predlagamo, da podpremo Benjamina De Hoyosa, Davida F. Evansa, C. Scotta Growa, Richarda G. Hinckleya, Paula V. Johnsona, Paula E. Koellikerja, Paula B. Pieperja in Ulissesa Soaresa kot nove člane prvega zbora sedemdeseterih in Wona Yong Koa, Wolfganga H. Paula, Lowella M. Snowa in Paula K. Sybrowskyja kot nove člane v drugem zboru sedemdeseterih.

Vsi, ki s tem soglašate, prosimo, da to pokažete z dvigom roke.

Če je kdo proti, lahko to pokaže enako.

Predlagano je, da izkažemo podporo naslednjim področnim članom sedemdeseterih, ki so:

Nelson L. Altamirano, Manuel Araiz, Sergio E. Avila, Marcelo P. Bolfarini, Shayne M. Bowen, David R. Brown, Fernando E. Calderon, Milton da Rocha Camargo, Daniel M. Cañoles, I. Poloski Cordón, Federico F. Costales ml., John C. Dalton, Heber O. Diaz, Luis G. Duarte, Frerich Görts, Ronald J. Hammond, Miguel Hidalgo, Patrick Kearon, Donald J. Keyes, Christiaan H. Kleijweg, Larry R. Lawrence, Robert W. Lees, F. Rene Loli, Glendon Lyons, Juan A. Machuca, Raymundo Morales, Brent H. Nielson, Carlos S. Obata, Alejandro M. Robles, Gerardo L. Rubio, Gvido Senkans, Fabian L. Sinamban, Dirk Smibert, Hans T. Sorensen, Eivind Sterri, Miguel R. Valdez, Gary W. Walker, Richard C. Zambrano.

Vsi, ki soglašate, lahko to pokažete z dvigom roke.

Če je kdo proti, lahko to pokaže enako.

Predlagano je, da izkažemo podporo Cheryl Clark Lant kot generalni predsednici Osnovne, Margaret Swensen Lifferth kot prvi svetovalki in VIcki Fujii Matsumori kot drugi svetovalki.

Vsi, ki soglašate, lahko to pokažete z dvigom roke.

Predlagamo, da podpremo druge generalne osebnosti, področne sedemdesetere in predsednike pomožnih organizacij, ki jih trenutno zasedajo.

Tisti, ki s tem soglašate, lahko to pokažete z dvigom roke.

Če je kdo proti, lahko to pokaže enako.

Očitno je, da je bila v glasovanju izkazana enotna podpora voditeljem.

Bratje in sestre, hvala vam za vero in molitve!

Sedaj prosimo novo poklicane generalne osebnosti in generalno predsedstvo osnovne, naj zasedejo svoje sedeže tu spredaj.

Poročilo cerkvenega revizijskega oddelka, 2004
Robert W. Cantwell
(upravni direktor cerkvenega revizijskega oddelka)

Za: prvo predsedstvo Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni

Dragi bratje!

Cerkveni revizijski oddelek je neodvisen od vseh drugih cerkvenih oddelkov in služb ter ima dostop do vseh zapisov in sistemov, ki jih potrebuje, da bi ocenil primernost nadzora nad prejemki in izdatki sredstev ter varoval Cerkveno premoženje. Osebje revizijskega oddelka sestavljajo pooblaščeni javni računovodje, pooblaščeni notranji revizorji, pooblaščeni revizorji informacijskih sistemov in drugi pooblaščeni izvedenci.

Svèt za razporejanje desetine odobri porabo cerkvenih sredstev, kot je opisano v 120. razdelku Nauka in zavez. Ta svèt sestavljajo prvo predsedstvo, zbor dvanajstih apostolov in predsedujoče škofovstvo. Po prejemu odobritve za porabo cerkvenih sredstev, oddelki uporabijo odobrene proračune in porabijo sredstva v skladu s cerkvenimi smernicami in postopki.

Cerkveni revizijski oddelek je na osnovi opravljenih revizij mnenja, da so prejemki, izdatki in lastnina Cerkve, v vseh materialnih pogledih, bili v letu 2004 uporabljeni in zabeleženi v skladu s primernimi računovodskimi postopki, odobrenimi proračuni ter cerkvenimi pravili in postopki.

S spoštovanjem

Robert W. Cantwell
(upravni direktor cerkvenega revizijskega oddelka)

Statistično poročilo za leto 2004
pripravil F. Michael Watson
(tajnik pri prvem predsedstvu)

Bratje in sestre, prvo predsedstvo je izdalo naslednje poročilo o rasti in položaju Cerkve do 31. decembra 2004:

Cerkvene enote
število okolišev 2.665
število misijonov 338
število okrožij 646
število oddelkov in vej 26.670
Število članov Cerkve
skupno število članov Cerkve 12.275.822
prirast otrok, rojenih članom v letu 2004 98.870
krsti spreobrnjencev v letu 2004 241.239

Misijonarji
redni misijonarji 51.067

Templji
Templji, posvečeni v letu 2004 3
(Accra v Gani, Copenhagen na Danskem in Manhattan v New Yorku)
Templji ponovno posvečeni v letu 2004 2
(Anchorage na Aljaski in São Paulo v Braziliji)
skupno število delujočih templjev 119

Ugledni člani, ki so umrli od aprila lani
Starešina Neal A. Maxwell iz ubora dvanajstih apostolov.
Starešina David B. Haight iz zbora dvanajstih apostolov.
Sestra Marjorie Pay Hinckley, žena predsednika Gordona B. Hinckleya, predsednika Cerkve.
Sestra Ruby Olson Haight, vdova starešine Davida B. Haighta.
Sestra Dantzel White Nelson, žena starešine Russella M. Nelsona iz zbora dvanajstih apostolov.
Sestra Sarah Melissa Broadbent Paulsen Sorensen, nekdanja svetovalka v generalnem predsedstvu Osnovne in žena starešine Lynna A. Sorensena, nekdanjega člana sedemdeseterih.
Sestra Naomi Maxfield Shumway, nekdanja generalna predsednica Osnovne.
Sestra Olive Eileen Robinson Dunyon Christensen, nekdanja svetovalka v generalnem predsedstvu Osnovne.
Sestra Joan Blackhurst Spencer, nekdanja generalna tajnica Društva za pomoč.

Vrlina prijaznosti
starešina Joseph B. Wirthlin
iz zbora dvanajstih apostolov

Prijaznost je bistvo celestialnega življenja. Človek s Kristusovimi vrlinami z drugimi ravna prijazno.

Pred mnogimi leti, ko sem bil poklican za škofa, sem želel, da bi člani škofovstva obiskali manj aktivne člane, da bi videli, kaj bi lahko naredili zanje, da bi jim v življenje privedli evangelijske blagoslove.

Nekega dne smo obiskali moškega petdesetih let, ki je bil priznan mehanik. Povedal mi je, da je bil nazadnje v cerkvi, ko je bil še deček. Tistega dne pa se je nekaj zgodilo. V razredu se je nespodobno obnašal in bil glasnejši kot bi smel, nakar se je učiteljica razjezila, ga povlekla iz razreda in mu rekla, naj se ne vrača.

Nikoli se ni vrnil.
Presenetilo me je, da je neprijazna beseda, izrečena pred več kot štiridesetimi leti, lahko imela tolikšen vpliv. Pa vendarle. Posledica tega je bila, da se ta moški ni nikoli vrnil v Cerkev. Pa tudi njegova žena in otroci ne.

Opravičil sem se mu in izrazil obžalovanje za takšno ravnanje. Povedal sem mu, kako žalostno je, da je ena nepremišljena beseda, izrečena davno tega, imela tolikšen vpliv, da je njegovo družino odrezala od blagoslovov, ki pridejo z dejavnostjo v Cerkvi.

Rekel sem mu: »Čas je, da Cerkev popravi napako, ki se je zgodila pred štiridesetimi leti.«

Poskušal sem po svojih najboljših močeh. Zatrjeval sem mu, da je dobrodošel in da ga potrebujemo. Zadovoljen sem bil, ko se je ta moški skupaj z družino vrnil v cerkev. Postali so neomajni in zvesti člani. Ta dobri brat je postal izjemno uspešen hišni učitelj, saj je razumel, kako ima lahko včasih tako nepomembna kot neprijazna beseda daljnosežne posledice, ki trajajo vse življenje in morda tudi dlje.

Prijaznost je bistvo veličine in je osnovna značilnost najplemenitejših moških in žensk, ki jih poznam. Prijaznost je ključ, ki odpira vrata in oblikuje prijatelje. Mehča srce in kroji odnose, ki lahko trajajo vse življenje.

S prijaznimi besedami ne dvigamo duha le v trenutku, ko so izrečene, temveč lahko več let ostanejo z nami. Nekega dne, ko sem bil na univerzi, mi je bil sedem let starejši moški čestital za igro v nogometni tekmi. Ni le pohvalil moje dobre igre, temveč je pripomnil, da sem pokazal pravo športno vedenje. Čeprav je do tega pogovora prišlo pred več kot šestdesetimi leti in je le malo verjetno, da se ta, ki me je pohvalil, spominja tega dogodka, se še vedno spomnim prijaznih besed, ki mi jih je tistega dne izrekel Gordon B. Hinckley, ki je danes predsednik Cerkve.

Pozornost in prijaznost sta lastnosti, ki sta neločljivo povezani s predsednikom Hinckleyjem. Ko mi je leta 1963 umrl oče, je bil predsednik Hinckley prvi, ki je prišel k nam domov. Njegove

prijaznosti ne bom nikoli pozabil. Moji materi je dal blagoslov in ji med drugim obljubil, da je veliko, česar se lahko veseli in da bo njeno življenje prijetno. Te besede so mojo mater in mene potolažile in nikoli ne bom pozabila njegovih besed.

Prijaznost je bistvo celestialnega kraljestva. Prijaznost je, kako nekdo, ki ima Kristusu podobne lastnosti, ravna z drugimi. Prijaznost bi morala prevladovati v vsaki naši besedi in dejanjih bodisi v službi, v šoli, v cerkvi in zlasti doma.

Jezus, naš Odrešenik, je bil največji vzor prijaznosti in sočutja. Ozdravil je bolne. Veliko časa je preživel v služenju enemu oziroma mnogim. Sočutno je govoril s Samarijanko, ki so jo mnogi zaničevali. Svoje učence je poučil, naj pustijo majhnim otrokom, da pridejo k njemu. Bil je prijazen do vseh, ki so grešili; obsojal je le greh, ne grešnika. Prijazno je dovolil tisočem Nefijcem, naj pristopijo k njemu in otipajo sledi žebljev na njegovih rokah in nogah. Pa vendar je njegovo največje dejanje prijaznosti v njegovi odkupni daritvi, ko nas je, pod pogojem, da se bomo pokesali, osvobodil pred vplivi smrti in pred vsemi vplivi greha.

Prerok Joseph Smith je bil v svojem življenju vzor prijaznosti do vseh, starih in mladih. Neki otrok se prerokove prijaznosti takole spominja:

»S starejšim bratom sva se odpravljala v šolo, ki je bila poleg zgradbe, znane kot Josephova opečnata shramba. Prejšnji dan je deževalo, zaradi česar so bila tla zelo blatna, zlasti na tej cesti. Z bratom Wallacom sva obtičala v blatu in ker nisva mogla ven, sva seveda čisto po otroško pričela jokati, saj sva mislila, da bova morala ostati tam. Ko sem pogledal navzgor, sem zagledal ljubljenega prijatelja otrok, preroka Josepha Smitha, ki nama je prihajal naproti. Kmalu naju je povlekel iz blata. Potem se je sklonil in očistil blato z najinih majhnih, težkih čevljev. Iz žepa je vzel robček in obrisal najine objokane oči. Govoril nama je prijazne in spodbudne besede in naju veselo odpravil naprej v šolo.«[1]

Za prijaznost v domu ni nadomestila. Tega sem se naučil od svojega očeta, ki je vedno prisluhnil materinemu nasvetu. Zaradi tega je bil kot človek boljši, modrejši in prijaznejši.

Poskušal sem slediti zgledu svojega očeta in prisluhnil ženinemu mnenju. Cenim njeno mnenje. Na primer, ko moja žena prične stavek z besedami: »Mislila sem, da boš [...]« takoj postanem pozoren in se poskušam spomniti, kaj sem naredil narobe. Pogosto sem se, še preden je žena dokončala stavek, domislil čudovitega opravičila.

V resnici je moja žena vzor prijaznosti, miline in sočutja. Njeno mnenje, nasveti in podpora so bili neprecenljivi. Zaradi nje sem tudi sam boljši, modrejši in prijaznejši.

Vaši otroci in tudi drugi slišijo besede, ki jih izrečete, zaznajo barvo vašega glasu, jezo oziroma mir v vaših besedah. Od nas se naučijo to, kar vidijo, bodisi prijaznih dejanj in besed bodisi neprijaznih. Nič ne odkriva našega značaja bolj kot to, kako doma ravnamo drug z drugim.

Pogosto se sprašujem, zakaj nekateri mislijo, da morajo biti do drugih kritični. Predvidevam, da jim to pride v navado in da se tega tako navadijo, da o tem pogosto niti ne razmišljajo. Kritični

so do vsega in vsakogar. Moti jih, kako sestra Jones vodi glasbo, kako brat Smith poučuje oziroma kako vrtnari.

Temu pogosto sledijo posledice, celo tedaj ko mislimo, da s svojim kritiziranjem ne škodimo. Spominjam se dečka, ki je škofu izročil ovojnico s prispevki in mu povedal, da je zanj. Škof, ki je to priložnost izkoristil za poučevanje, je dečku pojasnil, da bi moral na lističu za prispevke označiti, ali gre za desetino, postno darovanje ali kaj drugega. Deček je vztrajal, da denar namenja osebno škofu. Ko ga je škof vprašal zakaj, je deček odgovoril: »Zato, ker moj oče pravi, da ste eden »najbolj ubogih« škofov, kar smo jih imeli.«

Cerkev ni kraj, kjer bi se zbirali popolni ljudje, da bi govorili popolno, mislili popolno in čutili popolno. Cerkev je kraj, kjer se zbirajo nepopolni ljudje, da bi drug drugega spodbujali in podpirali in drug drugemu služili, ko vztrajamo na poti ki vodi k nebeškemu Očetu.

Vsakdo bo šel po drugi življenjski poti . Vsakdo drugače napreduje. Verjetno ne boste trpeli zaradi istih skušnjav, kot vaš brat. Moč, ki jo imate, se drugim morda zdi nemogoča.

Nikoli ne glejte zviška na tiste, ki so manj popolni kot vi. Ne vznemirjajte se, ker nekdo ne zna šivati tako dobro kot vi, ker ne zna metati ne veslati ne pleti in ne žareti, tako dobro kot vi.

Vsi smo otroci nebeškega Očeta. Tukaj smo z istim namenom: da se Gospoda naučimo ljubiti iz vsega srca, iz vse duše, z vsem mišljenjem in z vso močjo in da ljubimo svojega bližnjega kakor samega sebe.[2]

Svojo vrednost v Božjem kraljestvu lahko izmerimo tudi tako, da se vprašamo: »Kako uspešen sem, ko pomagam drugim doseči njihov potencial? Ali podpiram druge v Cerkvi ali jih kritiziram?«

Če kritizirate druge, kritizirate Cerkev. Če krepite druge, krepite Božje kraljestvo. Kot nebeški Oče bi tudi mi morali biti prijazni do drugih.

Starešina James E. Talmage, človek, ki se ga vsi spominjamo po njegovih naukih, je sosedom, ki so bili popolni tujci, v stiski izkazal veliko prijaznost. Preden je postal apostol, se je kot mladi očka zavedal velikega trpljenja, s katerim so se soočili sosedje, katerih veliko družino je prizadela strahotna in zelo nalezljiva bolezen, davica. Ni ga motilo, da niso bili člani Cerkve, ampak je ukrepal iz prijaznosti in dobrotljivosti. Društvo za pomoč si je zelo prizadevalo, da bi našli ljudi, ki bi bili pripravljeni pomagati, a jim zaradi nalezljivosti te bolezni ni uspelo. Ko je James prišel tja, je bil eden od otrok že mrtev, dva druga otroka sta zaradi bolezni hudo trpela. Tudi dojenček je kazal znake bolezni. Nemudoma se je lotil dela. Počistil je onesnaženo hišo, pripravil malo trupelce za pokop, umil in poskrbel za ostale bolne otroke, za kar je potreboval ves dan. Ko se je naslednje jutro vrnil, je ugotovil, da je tisto noč umrl še eden od otrok. V svoj dnevnik je napisal: »Deklica je še vedno strašno trpela. Objela me je okoli vratu, pogosto kašljala vame... a vendar je nisem mogel odvrniti od sebe. Pol ure preden je umrla, sem hodil po stanovanju s tem malim bitjem v rokah. V hudih bolečinah je ob desetih zjutraj umrla. V roku štiriindvajsetih ur so tako umrli trije otroci. Potem je pomagal družini pri pripravah na pogreb in

govoril na pogrebni slovesnosti.[3] Vse to je storil za družino tujcev. Kakšen čudovit zgled prijaznosti, kakršno je izkazoval Kristus!

Ko smo prijazni, ne sodimo. Odrešenik je učil: »Ne sodite in ne boste sojeni. Ne obsojajte in ne boste obsojeni. Odpuščajte in vam bo odpuščeno.«[4] Prav tako je učil: »S kakršno sodbo namreč sodite, s takšno boste sojeni, in s kakršno mero merite, s takšno se vam bo merilo.«[5]

Vprašali boste: »Kaj pa, če so ljudje nesramni?«
Radi jih imejte.
»In če so sovražni?«
Radi jih imejte.
»Kaj pa, če so žaljivi? Takrat moram zagotovo ukrepati?«
Radi jih imejte.
»Če so svojeglavi?«
Odgovor je isti.
Bodite prijazni.
Radi jih imejte.

Zakaj? V svetih spisih je Juda učil: »Do omahljivcev bodite usmiljeni.«[6] Kdo ve, kakšen daljnosežen vpliv imamo lahko, če smo prijazni?

Bratje in sestre, evangelij Jezusa Kristusa presega umrljivost. Naše tukajšnje delo je le senca večjih in neslutenih stvari, ki bodo prišle.

Nebesa so se odprla preroku Josephu Smithu. Videl je živega Boga in njegovega Sina, Jezusa Kristusa.

Danes nam prerok Gordon B. Hinckley daje smernice za naš čas.

Tako kot nebeški Oče ljubi nas, bi tudi mi morali ljubiti vse njegove otroke.

Bodimo vzor prijaznosti in vedno živimo po Odrešenikovih besedah: »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.«[7] O teh resnicah vam pričujem v svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE:
1.Margarette McIntire Burgess v Juvenile Instructor, 15. jan. 1892, str. 66–77..
2.Mk 12:30, 31.
3.Gl. John R. *Talmage-Educator, The Talmagae Story: Life of James E. Talmage —Educator, Scientist, Apostle*, 1972, str. 112–114.
4.Lk 6:37.
5.Mt 7:1–2.
6.Jud 1:22.
7.Jn 13:35.

Moč misijonarskega vodiča: »*Pridigajte moj evangelij!*«
starešina Richard G. Scott
iz zbora dvanajstih apostolov

Spodbujam vas, da sami spoznate, kako vam ta neverjeten vir lahko pomaga pri misijonarskih prizadevanjih.

Zelo hvaležen sem, da vam lahko spregovorim o zanimivem razvoju, ki bo vsakemu od nas omogočil, da bo z ljubljenimi in prijatelji spregovoril o veličastnem sporočilu o obnovi Cerkve Jezusa Kristusa. Slednje razvnema misli in srca naših misijonarjev, kajti pomaga jim, da svoje sporočilo poučujejo z močjo in pričujejo o Gospodu, Jezusu Kristusu, in o njegovem preroku, Josephu Smithu, ne da bi bili pod pritiskom predpisanega dialoga. Prvotno je bil namenjen kot pomoč rednim misijonarjem, dokler ni bilo ugotovljeno, da je to gradivo nadvse koristno tudi za starše, ki bi svojim otrokom radi pomagali pri pripravah na misijon. Tako fantje kakor dekleta, kot tudi nekateri pari, ta vir uporabljajo za priprave pred odhodom v misijonarsko središče za usposabljanje misijonarjev. Nekateri duhovniški voditelji so potrdili vrednost njegove vloge pri pripravah bratov z Aronovim duhovništvom na misijon. Ta pripomoček je neprecenljiv pri prizadevanjih duhovništva in drugih organizacij, da bi novim članom pomagali postati močnejši v pričevanju in poslušnosti. Govorim o novem vodiču, *Pridigajte moj evangelij!*, in o njegovih dodatnih pripomočkih za načrtovanje, kot je misijonarski urnik.

Naj vam povem, zakaj sem tako navdušen nad priročnikom *Pridigajte moj evangelij!*. Naša misijonarska prizadevanja so sedaj tako jasna, kot še nikoli doslej. Leta sem spraševal skupine misijonarjev, »kaj je namen vašega misijona«. Njihovi odgovori so se močno razlikovali. Večina ni imela nobenega konkretnega namena, da bi organizirala svoja prizadevanja. Prva stran tega vodiča misijonarje močno osredotoči na njihov namen: »Ljudi pozovite, naj pridejo k Kristusu, tako da jim pomagate sprejeti obnovljeni evangelij preko vere v Jezusa Kristusa in njegove odkupne daritve, kesanja, krsta, prejetja daru Svetega Duha in vztrajanja do konca.« Vsebina nato predlaga, kako naj to naredijo po Duhu.

Prejšnje misijonarsko gradivo je bilo učinkovito za tisti čas, toda svet se je drastično spremenil. Vrednote, ki so živa skala družbe, napada Satan in njegovi zavezniki. Nastala je potreba po izboljšanju oznanjevanja polnosti resnice, ki jo je Bog ponovno poslal na Zemljo. Ta vključuje razumevanje Božjega načrta sreče in kako je bil obnovljen na Zemlji preko njegovega edinstvenega preroka Josepha Smitha. Pojasnjuje tudi, da je Cerkev Jezusa Kristusa s svojim duhovniškim polnomočjem za delovanje v Božjem imenu ponovno na Zemlji v svoji polnosti. Prav je učil predsednik Hinckley: »Vrsto let smo imeli standardno zbirko misijonarskih lekcij. To je obrodilo veliko dobrega. Na žalost pa je ta metoda v vse prepogosto postala na pamet podana predstavitev, v kateri je bilo premalo Duha in osebnega prepričanja. [Misijonarji] bi morali obvladati koncepte lekcij. Toda koncepte bi morali poučevati z lastnimi besedami pod vplivom Svetega Duha.« To načelo je temeljni steber v priročniku *Pridigajte moj evangelij!*. Misijonarji po svetu sedaj v misli in srca sprejmejo sporočilo o obnovljenem evangeliju Jezusa Kristusa, načrt odrešitve, osnovne zapovedi in evangelijske postave ter uredbe. Lekcije podajajo z lastnimi besedami in pod vodstvom Duha. To osredotočanje je drastično izboljšalo njihova misijonarska prizadevanja.

Pridigajte moj evangelij! vsebuje poglavja, ki podajajo izjemno dragocene podatke, kako prepoznati in razumeti vodstvo Svetega Duha. Navedeni so odlomki iz svetih spisov, kako naj učinkovito preučujejo in kako naj izpopolnijo svoje poučevalne sposobnosti. Eno poglavje pojasnjuje, zakaj je Mormonova knjiga sklepnik naše vere, kako odgovoriti na globoka vprašanja duše, kako utrditi vero in ljudem pomagati, da se bodo približali Bogu. Dodatna navodila pojasnijo, kako je Mormonova knjiga oprijemljiv vir, ki ga lahko uporabi posameznik, da prejme potrditev o resničnosti našega sporočila. Misijonarja uči, kako naj si prizadeva za krščanske lastnosti, kot so upanje, dobrotljivost in ljubezen, kajti ljubezen je temelj vsega pomenljivega misijonarskega služenja. Podani so čudoviti predlogi za učenje jezika misijona. Predstavljena so jasna, učinkovita orodja za načrtovanje, ki misijonarjem pomagajo pri modrem izkoristku časa. Predstavljene so preverjene metode, kako prepoznati in pripraviti ljudi za poučevanje. Podane so praktične smernice, kako posameznikom pomagati prevzeti in spolnjevati obveznosti, ki vodijo do krsta, potrditve in dejavnosti v Cerkvi. Vodič vsebuje orodja za povezovanje prizadevanj rednih misijonarjev, voditeljev okolišev ter oddelkov in članov. Z njegovo pomočjo več novih članov lahko varneje pride v družino Cerkve. Večje je zagotovilo, da bodo tisti, ki s krstom in potrditvijo nase prevzamejo ime Jezusa Kristusa in se obvežejo, da bodo spolnjevali njegove zapovedi, njegove obljubljene blagoslove prejemali vse življenje.

Z uporabo navdihnjene vsebine v priročniku *Pridigajte moj evangelij!* so številni misijonarji močno razvili svojo zmožnost, da poučujejo prepričljivo in da jih navdaja potrjujoča priča Svetega Duha. Nedavno sem dva pomočnika predsednika misijona prosil, naj mi povesta o videnju Josepha Smitha, jaz pa bom igral vlogo raziskovalca. Nameraval sem ju močno izzvati, da bi videl, kako se bosta odzvala. Vendar je bila iskrenost njunega sporočila, čistost njunega namena, spretnost, s katero sta sporočilo podala, celo v delu s primeri, tako nepremagljiva, da tega nisem mogel storiti. O njihovem napredku se lahko prepričate sami. Povabite misijonarje, naj vam doma predstavijo prvo lekcijo. Še bolje, povabite sosede, naj pridejo k vam domov, da jih bodo misijonarji poučevali. Pod vodstvom Duha bodo v svojih lastnih besedah pojasnili, kako je nebeški Oče vsa obdobja uporabljal preroke, da je svoj načrt sreče posredoval svojim otrokom. Občutite njihovo pričevanje, ko bodo pričevali o veličastnem videnju, v katerem sta se Bog Oče in njegov sin, Jezus Kristus, prikazala Josephu Smithu. Spretno bodo razkrili sočasne dogodke, ki so obnovili polnost evangelija s polnomočjem za ponovno delovanje v imenu Boga na Zemlji. Misijonarje prav tako lahko spremljate, ko ta načela navdihujočih resnic poučujejo druge. Vaša navzočnost bo močno bodrila tiste, ki bodo te dragocene resnice slišali prvič.

Intenzivna prizadevanja s strani prvega predsedstva, zbora dvanajsterih, drugih generalnih osebnosti in najsposobnejših skupin predanega izkušenega osebja v Cerkvi so pripravila priročnik *Pridigajte moj evangelij!* in njegove pripomočke za načrtovanje. Tisti, ki so sodelovali pri njegovem nastajanju, so priče Gospodovega navdihujočega vodenja po Svetem Duhu pri zasnovi, oblikovanju in izdelovanju gradiva v priročniku *Pridigajte moj evangelij!*.

Po obsežnem preverjanju na 14 misijonih so priročnik *Pridigajte moj evangelij!* dopolnili. Nato so ga pregledali, dopolnili in ga odobrila v prvo predsedstvo in zbor dvanajsterih. 15. oktobra 2004 je bil priročnik *Pridigajte moj evangelij!* predstavljen predsednikom misijonov in misijonarskim voditeljem po vsem svetu preko satelitskega predvajanja. Vsakemu misijonarju po svetu so dali angleški izvod. Čeprav številni niso govorili angleško, so se čutili kot del obnove naših misijonarskih prizadevanj. Zanimivo je bilo, da je to nekatere misijonarje, ki govorijo tuj

jezik, spodbudilo, da bi se naučili angleščino. V začetku tega leta so izšli prevodi priročnika v japonščini, korejščini, španščini in portugalščini. Do konca leta načrtujemo, da bo priročnik na voljo v večini jezikov, ki jih govorijo misijonarji.

Priročnik *Pridigajte moj evangelij!* pa ne prinaša koristi le misijonarjem:

• Žena nekega predsednika misijona je priročnik *Pridigajte moj evangelij!* skupaj z odlomki iz svetih spisov preučila in premišljevala o vsaki zapisani besedi. Nato je naredila, česar si prej ni upala — bližnjega sorodnika je prosila, naj premišljuje o Mormonovi knjigi. Sprejel je njeno povabilo in kar mu je močno koristilo.

• Druga družina priročnik *Pridigajte moj evangelij!* uporablja kot pomoč pri pripravah svojih otrok na misijon. Poročala sta: »Najin sedemnajstletnik je prvi dobil zadolžitev. Kot sva pričakovala, je poiskal najkrajši odlomek v knjigi. Njegova lekcija, dolga dvajset minut, je bila vseeno iskren izraz načel, ki jo je zaključil z odlomkom iz svetih spisov in pričevanjem.«

• Tole je od očeta, ki sina pripravlja na misijonarsko služenje: »Priročnik *Pridigajte moj evangelij!* [...] mi je dal vpogled in jasno razumevanje namena življenja, mojih dolžnosti in odgovornosti kot člana Cerkve, kot očeta in moža [...]. Prav tako mi je dal konkretna orodja, da bolje sledim temu potovanju [...].« Njegov sin je bil včeraj dan poklican za misijonarja.

Narejenega je bilo veliko dobrega v kratkih sedmih mesecih, preden smo dobili učbenik *Pridigajte moj evangelij!*, najboljši del pa bo prišel takrat, ko bomo vsi spretneje uporabljali ta neverjetni misijonarski pripomoček.

Spodbujamo vas, da to gradivo uporabljate v predsedstvu, na sestankih duhovniškega izvršilnega odbora in v oddelčnih svetih, da boste zagotovili, da bodo tisti, ki sklenejo krstne zaveze v življenju, prejeli vse sadove članstva v Cerkvi. Z uporabo novega obrazca o napredku posameznikov, ki se pripravljajo na krst, so lahko prizadevanja misijonarjev in članov učinkovito usklajena. Prepričan sem, da bo več novih članov lažje uresničilo svojo željo, da bi ostali dejavni, če bodo člani in misijonarji delali skupaj po načelih priročnika *Pridigajte moj evangelij!*.

Sporočilo prvega predsedstva v priročniku *Pridigajte moj evangelij!* daje misijonarjem veliko motivacijo, morda pa bo spodbudil tudi vas pri vaših misijonarskih prizadevanjih. Izjavlja: »Ni nujnejšega dela kot to [...]. Namen priročnika *Pridigajte moj evangelij!* je, da bi vam pomagal, da bi bili bolje pripravljeni, bolj duhovno zreli misijonarji in prepričljivejši učitelji [...]. Izzivamo vas, da se dvignete na raven predanosti, da boste pomagali nebeškemu Očetu pri njegovem veličastnem delu [...]. Gospod vas bo nagradil in vas bogato blagoslovil, če mu boste služili ponižno in v duhu molitve.«

Ste dobili vpogled? Tako navdušeni boste kakor jaz, ko boste v osebnem življenju spoznavali in uporabljali to misijonarsko orodje. V nasprotju s prejšnjimi viri rednih misijonarjev je priročnik *Pridigajte moj evangelij!* v cerkveni prodaji na voljo vsem voditeljem oziroma članom.

Verjetno pa bo opaziti največje koristi priročnika *Pridigajte moj evangelij!* v življenju nekdanjih misijonarjev, ki bodo močnejši starši, sposobnejši cerkveni voditelji in boljši strokovnjaki zaradi rasti, ki jo povzroči razumevanje in udejanjanje navdihnjene vsebine.

V imenu naših misijonarjev po svetu izražam globoko hvaležnost vsem, ki so sodelovali pri pripravah, tisku in razpečevanju priročnika *Pridigajte moj evangelij!*. Hvaležni smo za vsakega predsednika misijona in misijonarja, ki obvlada njegovo učinkovito uporabo. Predvsem pa smo hvaležni Gospodu za njegov navdih. Spodbujam vas, da sami spoznate, kako vam ta neverjetni vir lahko pomaga pri misijonarskih prizadevanjih, bodisi ko kot starši pripravljate otroka na misijon, ko kot cerkveni voditelj pomagate novim članom, ko evangelij oznanjate kot član oziroma posameznik, ki se pripravlja na služenje. Naj vas Odrešenik pri blagoslovi in navdihuje, kajti on živi! V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE
1. »Misijonarsko služenje«, svetovni sestanek za usposabljanje voditeljev, 11. jan. 2003, str. 19.
2. Pridigajte moj evangelij!, 2004, v.

Dragocenost duš
Starešina Harold G. Hillam
iz Sedemdeseterice

Ko spoznamo, kako nekdo lahko vpliva na druge [...], se torej morda niti ni čuditi, da nas Gospod opominja: »Pomnite, kakšna je dragocenost duš!«

Eden od govorov, ki sem jih pred leti slišal na večernem sobotnem delu konference okoliša, se mi je za vedno vtisnil v spomin. Govorila je mlada mamica. Takole je dejala:

»Ukvarjala sem se z rodoslovjem svojega pradedka. Vsi v njegovi veliki družini s sinovi in hčerami so bili člani Cerkve.

Moj pradedek,« je dejala, »je neke nedelje z družino zapustil cerkev in nikoli se niso vrnili. Ne ve se, zakaj.«

Nato je dejala: »Ob raziskovanju sem ugotovila, da ima pradedek več kot 1.000 potomcev.«

In zatem je izrekla nekaj, česar ne morem pozabiti: »Med 1.000 potomci sem jaz danes edina aktivna članica Cerkve.«

Ko je izgovorila besede, sem se zamislil: »Jih je le 1.000 ali morda več?«

Odgovor je očiten. Duhovnega vpliva, ki bi ga družina lahko imela na sosede in prijatelje, ni bilo. Nihče od sinov niti hčera ni služil kot misijonar, in tisti, ki bi jih ganilo njihovo pričevanje,

se niso krstili, in tisti, ki se niso krstili, niso šli na misijon. Da, zaradi pradedkove odločitve jih verjetno danes več tisoč ni v Cerkvi in na tem sestanku.

Ko sem jo poslušal, sem pomislil: »Kakšna tragedija!« Ko bi bil v tistem trenutku tam, bi lahko očetu, družini, duhovniškim voditeljem rekel nekaj, kar bi pomagalo preprečiti katastrofo za družino in toliko prihodnjih rodov, ki bodo sledili.

No, zgubljena priložnost je del preteklosti. Zdaj gledamo v sedanjost in v prihodnost. Vsem, ki se znajdete v enakem položaju kot pradedek, bi rekel: Mar ne bi pretehtali, kaj morda počnete svoji družini in vsem prihodnjim rodovom? Mar se ne bi zamislili nad učinkom svojih misli in dejanj?

Če imate pomisleke glede cerkvenega nauka, upoštevajte nasvet, ki ga je predsednik Gordona B. Hinckley lani na velikem sestanku v Parizu v Franciji povedal več kot 2.000 članom. Dejal je: »Rotim vas, moji bratje in sestre, če podvomite o katerem koli nauku Cerkve, ga preizkusite. Preverite ga. Živite po načelu. Pokleknite in molite o njem in Bog vas bo blagoslovil, da boste spoznali resničnost tega dela.«

Če čutite, da so vam storili krivico, bodite pripravljeni, da odpustite. Če vas iz nekega razloga muči neprijeten spomin, ga pozabite. Pogovorite se s škofom, pogovorite se s predsednikom okoliša, kadar je to potrebno.

Vsem, posebno tistim, ki boste nekega dne postali pradedki in prababice: večni blagoslovi vas in vašega potomstva so zdaleč pomembnejši od vsakega ponosa, ki bi odvzel toliko pomembnih blagoslovov vam in veliko drugim. Kralj Benjamin nas v Mormonovi knjigi opominja: »In še več, želel bi, da bi pretehtali blagoslovljeno in srečno stanje tistih, ki spolnjujejo Božje zapovedi. Kajti glejte, blagoslovljeni so v vseh rečeh, tako posvetnih kot duhovnih; in če vzdržijo zvesto do konca, so sprejeti v nebesa, da bodo bivali z Bogom v stanju neskončne sreče. O, pomnite, pomnite, da je to res; kajti Gospod Bog je govoril.« (Mozija 2:41)

Tisti, ki ste otroci v domu bodočih nespametnih pradedkov, lahko vztrajate v zvestosti. Lahko ste zgled doma in vsem okrog vas. Opravite lahko svoj del, ko vnašate mir in sožitje v dom in med tiste, s katerimi se družite. Vi lahko težavo razrešite, ne pa jo povzročite. Spomnite se, ko je v Mormonovi knjigi oče Lehi godrnjal, ga je pravični sin Nefi spodbudil in poiskal rešitev za težave. V mnogo primerih pravični otroci umirijo čoln, ki pluje po nemirnih vodah.

Kako si želim, da bi vsi vi škofje in predsedniki okolišev prisostvovali na sestanku, ki sem se ga udeležil s tedanjo peščico področnih predstavnikov. Slišali smo, kako je starešina L. Tom Perry potencialne starešine in vse, ki niso aktivni, bodoči pradedki, primerjal s termometrom. Spomnil nas je, da je med njimi veliko posameznikov, ki so več kot le topli. Vrnili bi se, če bi jih nekdo že samo opogumil in jim kazal pot.

Želel bi vam povedati o okoliški konferenci, ki sem se je moral udeležiti. Reorganizirali so okoliš. Razrešiti so morali predsednika okoliša in njegova dva svetovalca ter poklicati novo predsedstvo. Predsednik okoliša je bil mlajših let in je že skoraj deset let čudovito služil. Bil je duhovni velikan, pa tudi upravni velikan. V osebnem razgovoru mi je povedal, kako je veliko

odgovornosti za delovanje okoliša poveril svojima svetovalcema in velikem svètu in bil tako prost za razgovore z vsemi, ki so potrebovali opogumljanje. Posameznike in pare je povabil v pisarno. Spoznal jih je, se posvetoval z njimi in jih povabil, naj se izboljšajo, si uredijo življenje in prejmejo blagoslove, ki so jih deležni vsi, ki sledijo Gospodu. Pomagal jim je tako, da jih je zaupal v skrb sposobnemu voditelju, učitelju, ki jim je pomagal razumeti lepote nauka. Nato mi je povedal, da je med razgovori pogosto vprašal, ali bi želeli blagoslov. »Roke sem položil na glavo veliko članov v okolišu,« je dejal.

Dvomim, da sem že kdaj videl toliko solz, kot sem jih naslednjega dne med generalnim delom okoliške konference. Pa ne zato, ker bi čutili, da predsednika okoliša ne bi smeli razrešiti, pač pa zaradi globoke ljubezni mladega predsednika okoliša, ki jim je blagoslovil življenje. Po navdihu sem vprašal: »Kolikim med vami je predsednik okoliša položil roke na glavo?« Začuden sem bil nad velikim številom ljudi, ki so dvignili roke. Takrat sem pomislil: »Koliko ljudi bo blagoslavljalo ime tega velikega moža ne le zdaj, pač pa vso večnost? Da, to bodo pradedki, ki bodo zaradi ljubečega voditelja zapustili dediščino rodovom tisočev, ki ga bodo blagoslavljali.«

Ko vidimo, kakšen učinek ima en človek na življenja tolikih, nas morda ne čudi več, da nas Gospod opominja : »Pomnite, dragocenost duš je velika v Božjih očeh.« (NaZ 18:10)

Molim, da bi vsak od nas pretehtal, kaj lahko naredimo, da bi pomagali tistim, ki bodo postali bodoči pradedki, pa če smo majhni otroci, najstniki ali odrasli. Tako bo vsak zapustil kot dediščino pravičnost tistih, ki poznajo in imajo radi Gospoda. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

Desetina — zapoved tudi za revne
starešina Lynn G. Robbins
od sedemdeseterih

Iskreno žrtvovanje je bilo za zveste značilno od samega začetka.

V delu Božična pesem, brezčasni klasiki Charlesa Dickensa, je Bob Cratchit upal, da bo božič lahko preživel z družino. »Če bi bilo primerno, gospod?« je prosil svojega delodajalca, gospoda Scrooga. '»Ni primerno,« je dejal Scrooge, »in ni pošteno. Če bi moral ustaviti pol kraljestva, bi vi mislili, da imam slabo navado, [...] in vendar,« je rekel Scrooge, »ne mislite, da imam slabo navado, če dam plačilo za ves dan za nič dela.« Uradnik je opazil, da je bilo to samo enkrat na leto. »Slab izgovor za krajo vsakega 25. decembra!« je dejal Scrooge.'[1] Kajti za Scrooga, kakor za vsakega sebičnega oziroma »naravnega človeka«, žrtvovanje ni nikoli *primerno.*

Naravni človek je nagnjen k temu, da misli nase — ne le da sebe postavlja na prvo mesto, temveč da na drugo mesto redko, če sploh kdaj, postavlja koga drugega, niti Boga ne. Kajti za naravnega človeka žrtvovanje ni samoumevno. Ima nenasitno željo po več. Zdi se, da njegove tako imenovane potrebe vedno presegajo njegov prihodek, tako da je »dovolj« vedno izmuzljiv cilj, kakor je bilo pri skopuhu Scroogu.

Ker je naravni človek naravnan k temu, da vzame oziroma porabi vse, je Gospod modro zapovedal starim Izraelcem, naj žrtvujejo, ne zadnjih in najšibkejših v čredi, ampak prvence — ne ostankov s polja, ampak prve pridelke (gl. Mz 26:2; Mozija 2:3; Mojzes 5:5). Iskreno žrtvovanje je znamenje zvestih od začetka.

Med temi, ki *ne* žrtvujejo, sta dve skrajnosti: prva je požrešen bogatin, ki noče, in druga je revni obubožanec, ki verjame, da ne more. Toda kako lahko rečete nekomu, ki strada, naj jé manj? *Ali* je kje tako huda revščina, da bi se več ne smelo pričakovati žrtvovanja, oziroma ali je kakšna družina tako revna, da ji ne bi bilo več treba plačevati desetine?

Gospod nas pogosto poučuje s skrajnostmi, da bi nam ponazoril neko načelo. Zgodba o vdovi iz Sarepte je primer skrajne revščine, ki naj bi nas učila nauka, da usmiljenje ne more oropati žrtvovanja, prav kakor ne more oropati pravice. Pravzaprav prava mera žrtvovanja ni, kar človek daje za žrtvovanje, temveč bolj to, kar človek žrtvuje, da lahko daje (gl. Mk 12:43). Vera takrat, ko je omara polna, ni tako na preizkušnji, kakor takrat, ko je prazna. V teh odločilnih trenutkih kriza ne oblikuje značaja, temveč ga pokaže. Kriza je preizkus.

Vdova iz Sarepte je živela v dneh preroka Elija, na besedo katerega je Gospod tri leta in pol nad deželo pošiljal sušo (gl. Lk 4:25). Lakota je postala tako huda, da so bili številni na pragu smrti. V teh okoliščinah srečamo vdovo.

Gospod reče Eliju: »Vstani in pojdi v Sarepto [...]. Glej, zapovedal sem neki vdovi tam, da te bo hranila.« (1 Kr 17:9) Zanimivo je, da Eliju ni zapovedano oditi v Sarepto, dokler vdova in sin nista na pragu smrti. Njena vera je na preizkušnji prav v tem drastičnem trenutku — ko se sooča s stradanjem.

Ko pride v mesto, jo vidi nabirati drva.

»[...] Zaklical je za njo in rekel: 'Prinesi mi, prosim, malo vode v vrču, da bom pil.'
Ko je šla, da mu jo prinese, je zaklical za njo in rekel: 'Prinesi mi, prosim, še kos kruha v roki!'

Rekla je: 'Kakor živi Gospod, tvoj Bog, nič pečenega nimam, samo prgišče moke v loncu in malo olja v vrču. In glej, nabiram suhljad, da pojdem in pripravim to zase in za sina, da bova pojedla in potem umrla.« (1 Kr 17:10–12)

Prgišče jedi bi bilo resnično zelo malo, morda komaj dovolj za en krožnik, zaradi česar je Elijev odgovor še toliko zanimivejši. Prisluhnite: »Elija ji je rekel: 'Ne boj se; pojdi in pripravi, kakor si rekla, ***vendar naredi iz tega najprej meni kolaček** [...].'«* (1 Kr 17:13, poudarek dodan)

Mar torej ne zveni sebično, da zahtevaš ne le prvi kos, temveč verjetno tudi edinega? Mar nas niso starši učili, da so najprej na vrsti drugi, zlasti kavalirje, da so najprej na vrsti dame, kaj šele stradajoča vdova? Bila je pred odločitvijo — ali bo jedla ali pa žrtvovala zadnji obrok in pospešila smrt? Morda bo žrtvovala svojo lastno hrano, toda ali bo žrtvovala hrano, namenjeno njenemu stradajočemu sinu?

Elija je razumel nauk, da blagoslovi pridejo po preizkušnji vere (gl. Eter 12:6; NaZ 132:5). Ni bil

sebičen. Kot Gospodov služabnik je bil Elija tam zato, da bi dal, ne vzel. Če nadaljujemo s pripovedjo:

»[...] vendar naredi iz tega ***najprej*** *meni kolaček* [prvenec] *in mi ga prinesi; sebi in svojemu sinu pa boš pripravila potem.*

Kajti tako pravi GOSPOD, Izraelov Bog: 'Moka v loncu ne bo pošla in olja v vrču ne bo zmanjkalo do dne, ko bo GOSPOD poslal dež na zemljo.'

Šla je in storila po Elijevi besedi. In dan za dnem so imeli jesti, ona, on in njena družina.

Moka v loncu ni pošla in olja v vrču ni zmanjkalo, po besedi, ki jo je GOSPOD govoril po Eliju.« (1 Kr 17:13–16)

Eden od razlogov, zakaj Gospod nauke ponazarja s skrajnimi okoliščinami, je, da bi se ne mogli izgovarjati. Če Gospod pričakuje, da bo celo najubožnejša vdova plačala svoj kovanec, kje so potem vsi tisti, ki se jim ne zdi prikladno ali lahko žrtvovati?

Noben škof in noben misijonar ne bi smel oklevati ali imeti premalo vere, da bi o desetini učil revne. Mišljenje »ne morejo si **privoščiti**« je treba zamenjati z »ne morejo si privoščiti, **da ne bi**«.

Ena od prvih stvari, katero mora škof prositi revne, je, da plačajo desetino. Če se obubožana družina sprašuje, ali naj plača desetin ali naj je, naj stori kot je vdova in plača desetino. Škof jim bo pomagal glede hrane in drugimi osnovnimi potrebami, dokler ne postanejo samozadostni.

Oktobra 1998 je hurikan Mitch opustošil številne predele Srednje Amerike. Predsednika Gordona B. Hinckleya je zelo skrbelo za žrtve naravne nesreče, med katerimi so številni izgubili vse — hrano, obleko in hišne dobrine. Obiskal je svete v mestih San Pedro Sula in Teguicgalpa, Honduras in Managua v Nikaragvi. Prav kakor je rekel ljubeči prerok Elija stradajoči vdovi, je bilo sporočilo tega sodobnega preroka v vsakem mestu podobno — naj žrtvujejo in spolnjujejo zakon desetine.

Kako lahko rečete nekomu, ki je tako obubožan, naj žrtvuje? Predsednik Hinckley se je zavedal, da jim bodo pošiljke hrane in oblačil, ki so jih prejeli, pomagale preživeti krizo, toda njegova zaskrbljenost in ljubezen sta to močno presegali. Čeprav je človekoljubna pomoč zelo pomembna, se je zavedal, da največja pomoč prihaja od Boga, ne od človeka. Prerok jim je hotel pomagati odkleniti zapornice neba, kakor je obljubil Gospod v Malahiji (gl. Mal 3:10, Mozija 2:24).

Predsednik Hinckley jih je učil, če bodo plačevali desetino, bodo vedno imeli hrano na mizi, dovolj oblačil in streho nad glavo.

Ko postrežemo s hrano, je veliko lažje pristaviti še en krožnik na začetku, kakor je najti hrano potem, ko je obed pri kraju in je bilo že vse postreženo. Mar ni dejansko podobno lažje Gospodu

dati prvence od prvih sadov, kakor je upati, da bo dovolj 'ostankov' zanj? Mar ne bi moral biti častni gost, ki je pojedino priredil, postrežen prvi?

Moja ljubeča mati, Evelyn Robbins, me je poučila o zakonu desetine, ko mi je bilo štiri leta. Dala mi je prazno škatlico za obliže, takšno z zapirajočim se pokrovčkom. Učila me je, naj v njej hranim penije svoje desetine in naj jo nato nesem škofu. Danes sem ji lahko večno hvaležen za tisto škatlico za obliže in za blagoslove, ki sem jih bil deležen zaradi plačevanja desetine.

V *Božični pesmi* je gospod Scrooge spremenil svoj način življenja — ni bil več mož, kot je bil nekoč. Podobno je z »evangelijem kesanja«. Če nam Duh govori, naj bomo v življenju v večji meri poslušni zakonu žrtvovanja, s temi spremembami začnimo danes.

Tako hvaležen sem za Odrešenika, ki je bil popoln vzor poslušnosti v žrtvovanju — daroval je »sebe za greh« in postal, z Jakobovimi besedami, »*prvenec* Bogu«! (2 Ne 2:7, 9; poudarek dodan) Pričujem o njem in o teh njegovih naukih, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBA
1. *The Annotated Christmas Carol*, uredil Michael Patrick Hearn, 1976, str. 69; poudarek dodan.

Sadovi prvega videnja
starešina Dieter F. Uchtdorf
iz zbora dvanajstih apostolov

Josepha Smitha prištevam med tiste, katerih pričevanje o Kristusu mi je pomagalo do mojega lastnega pričevanja o Odrešeniku.

Pred šestimi meseci ste me zvesti člani Cerkve Jezusa Kristusa potrdili za člana Zbora dvanajstih apostolov. To imenovanje je presenetilo mnoge, zlasti najine vnuke, ki so dejali: »Ampak, saj to je naš *dedi*! Čisto navaden človek je. Igral se je z nami in nam strigel lase!«

Po oktobrski generalni konferenci sva se z ženo po telefonu pogovarjala z otroki. Eden od vnukov je dejal: »Ker smo tako daleč stran in ker ne moremo biti z vama v Salt Lake Cityju nam med konferenčnim govorom vsaj pomahaj.« Ker vse do te generalne konference še nisva imela priložnosti, da bi bila z najinimi otroki in vnuki, maham v upanju, da ga bom osrečil. Ta pozdrav je namenjen tudi vsem vam čudovitim članom, kajti z ženo zelo ceniva vaše molitve in ljubezen.

Ko sem odraščal v Nemčiji, sem se cerkvenih sestankov udeleževal na različnih lokacijah in v različnih okoliščinah — sestajali smo se v skromnih sobah, lepih vilah in sodobno opremljenih kapelah. Vsem tem zgradbam je skupen en pomemben dejavnik. Ko smo se zbrali kot veja oziroma oddelek, smo čutili prisotnost Božjega Duha in Odrešenikovo ljubezen.

V kapeli v Zwickau so bile stare mehanske orgle. Vsako nedeljo je bil eden od dečkov v Aronovem duhovništvu zadolžen, da dviga in potiska trd vzvod, ki je poganjal meh, da so orgle

delovale. Preden sem prejel Aronovo duhovništvo, sem občasno imel priložnost, da sem sodeloval v tej pomembni nalogi.

Ko so zbrani verniki peli priljubljeno hvalnico o obnovi, sem črpal z vso močjo, da orgle ne bi ostale brez zraka. Organist mi je s pogledom jasno namignil, ali delo dobro opravljam ali pa se moram še bolj potruditi. Vselej sem bil počaščen zaradi pomembnosti te dolžnosti in zaupanja, ki ga je imel organist do mene. Zaradi odgovornosti in sodelovanja v tem velikem delu me je navdal čudovit občutek uspeha.

S to zadolžitvijo sem bil deležen dodatne ugodnosti. Tisti, ki so upravljali z mehom, so sedeli na sedežu s čudovitim pogledom na okno iz barvnega stekla, ki je krasilo sprednji del kapele. Barvno steklo je ponazarjalo prvo videnje Josepha Smitha, ki je klečal v svetem gaju in zrl proti nebesom in proti svetlobnemu stebru.

Med petjem hvalnice in celo med govori in pričevanji naših članov sem pogosto zrl v to upodobitev najsvetejšega trenutka v svetovni zgodovini. V mislih sem videl Josepha, ki je prejemal znanje, pričevanje in božanska navodila, ko je postal blagoslovljeno orodje v rokah nebeškega Očeta.

Čutil sem posebnega duha, ko sem gledal čudoviti prizor verujočega mladeniča v samotnem gaju, ki se je pogumno odločil, da bo z vso iskrenostjo molil k ljubečemu nebeškemu Očetu, ki mu je ljubeče prisluhnil in mu odgovoril.

Predstavljajte si mladeniča v Nemčiji po končani drugi svetovni vojni, ki živi v porušenem mestu, tisoč milj od Palmyre v Severni Ameriki in več kot sto let po tem dogodku. Z vseobsegajočo močjo Svetega Duha sem v srcu in mislih začutil, da je to res, da je Joseph Smith resnično videl Boga in Jezusa Kristusa in slišal njuna glasova. Božji Duh mi je v tistih mladih letih potolažil dušo z zagotovilom o resničnosti tega svetega trenutka, ki je privedel do začetka svetovnega gibanja, ki je bilo določeno, da se »širi naprej, dokler ne napolni vse Zemlje« (NaZ 65:2). Takrat sem verjel pričevanju Josepha Smitha o tej veličastni izkušnji v svetem gaju, danes pa to vem. Bog je ponovno spregovoril ljudem.

Ko pomislim na preteklost, sem hvaležen za številne prijatelje, ki so mi v mladosti pomagali pridobiti pričevanje o obnovljeni Cerkvi Jezusa Kristusa. Sprva sem v njihovih pričevanjih občutil preprosto vero, potem pa sem v misli in srce prejel božansko pričo Duha. Josepha Smitha prištevam med tiste, katerih pričevanje o Kristusu mi je pomagalo, da sem razvil svoje lastno pričevanje o Odrešeniku. Preden sem prepoznal vpliv Duha, ki mi je pričeval, da je Joseph Smith Božji prerok, sem v mladem srcu čutil, da je Božji prijatelj in bo zatorej, kar je seveda samo po sebi umevno, postal tudi moj prijatelj. Vem, da Josephu Smithu lahko zaupam.

Sveti spisi nas učijo, da duhovne darove prejmejo tisti, ki prosijo Boga, ki ga ljubijo in spolnjujejo njegove zapovedi (glej NaZ 46:9). »Vsi ne prejmejo vsakega daru; kajti veliko je darov in vsak človek prejme dar z Božjim Duhom. Nekaterim je dan en, spet drugemu drugi, da bi vsi imeli korist od tega.« (glej NaZ 46:11-12)

Danes vem, da je pričevanje, ki sem ga imel v mladih letih, v večji meri odraz pričevanja preroka Josepha Smitha in številnih prijateljev v Cerkvi, ki so po »Svetem Duhu vedeli, da je Jezus Kristus Božji Sin in da je bil križan za grehe sveta« (NaZ 46:13). S svojim dobrim zgledom, skrbno ljubeznijo, rokami, ki so bile pripravljene pomagati, so me blagoslovili, da sem prejel še en poseben dar Duha, ki je v svetih spisih opisan kot hrepenenje, da bi prejel več luči in resnice. »Drugim je dano, da verjamejo njihovim besedam, da bi tudi oni lahko imeli večno življenje, če bodo ostali zvesti.« (NaZ 46:14) Kako čudovit in dragocen dar je to!

Ko resnično postanemo ponižni, bomo blagoslovljeni s tem darom, da bomo verovali in upali na to, česar ne moremo videti, kar je resnično (glej Alma 32:21). Ko preizkušamo besede v svetih spisih in besede živih prerokov — če bomo le želeli, da bi verjeli — in se ne bomo upirali Gospodovemu Duhu, nam bodo začenjale širiti dušo in razsvetljevati razumevanje (glej Alma 32:26-28).

Sam Odrešenik je to milostno načelo jasno pojasnil vsemu svetu v veliki posredniški molitvi, ki ni bila namenjena le njegovim apostolom, temveč vsem svetim, tudi nam danes, kjer koli že smo.. Rekel je:

»Toda ne prosim samo za te, ampak tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali vame: »Da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju, da bo svet *veroval*, da si me ti poslal.« (Jn 17:20–21, poševni tisk dodan)

Prvo videnje Josepha Smitha tako blagoslavlja naše življenje, naše družine in nenazadnje vse človeštvo — zaradi pričevanja preroka Josepha Smitha pričenjamo verovati v Jezusa Kristusa. Preroki in apostoli so v zgodovini človeštva imeli božanska prikazovanja, podobna Josephovemu. Mojzes je videl Boga iz oči v oči in spoznal, da je on sam Božji sin v »prispodobi edinorojenega Sina« (glej Mojzes 1:1-6). Apostol Pavel je pričeval, da se mu je na poti v Damask prikazal vstali Jezus Kristus in ga napravil za enega velikih misijonarjev (glej Apostolska dela 26:9-23). Ko je mogočni kralj Agripa na zaslišanju v Cezareji slišal Pavlovo pričevanje o nebeškem videnju, je priznal: »Še malo, pa me boš prepričal, da postanem kristjan.« (Apostolska dela 26:28)

Veliko starodavnih prerokov je prav tako mogočno pričevalo o Kristusu. Vsa ta prikazovanja, starodavna in sodobna, vse, ki verjamejo, vodijo k božanskemu viru vse pravičnosti in upanja — Bogu, nebeškemu Očetu, in njegovemu Sinu, Jezusu Kristusu.

Bog je spregovoril Josephu Smithu z namenom, da bi vse svoje otroke blagoslovil s svojo milostljivostjo in ljubeznijo, in sicer v času negotovosti in nezanesljivosti, vojn in govoric o vojnah, naravnih in osebnih nesreč. Odrešenik je dejal: »Glejte, ponujena vam je moja roka usmiljenja in kdor koli bo prišel, ga bom sprejel.« (3. Nefi 9:14) In vsi, ki sprejmejo njegovo povabilo, bodo obdani z neprimerljivim obiljem njegove ljubezni (glej Alma 26:15).

Z vero v osebno pričevenje o preroku Josephu in resničnost prvega videnja, z globokim in iskrenim preučevanjem in molitvijo bomo blagoslovljeni z neomajno vero v Odrešenika sveta, ki je govoril Josephu tisto »jutro lepega in jasnega dne, zgodaj spomladi leta osemnajsto dvajset« (Joseph Smith — History 1:14).

Vera v Jezusa Kristusa in pričevanje o njem in o njegovi vseobsegajoči odkupni daritvi ni le nauk velike teološke vrednosti, temveč je takšna vera velik, veličasten dar za vse kulturne predele te Zemlje, ne glede na jezik, raso, barvo kože, narodnost ali socialno ekonomske okoliščine. Za razumevanje tega daru lahko uporabimo moč mišljenja, vendar pa njegove vplive najgloblje občutijo tisti, ki so voljni sprejeti njegove blagoslove, ki izhajajo iz neomadeževanega in čistega življenja, ko hodimo po poti resničnega kesanja in spolnjujemo Božje zapovedi.

Ko se spominjamo preroka Josepha Smitha in ga častimo, me v srcu navdaja hvaležnost do njega. Bil je dober, pošten, ponižen, inteligenten in pogumen mladenič, dobrega srca in neomajne vere v Boga. Bil je pošten. V odgovor na njegovo ponižno molitev, so se nebesa ponovno odprla. Joseph Smith je dejansko imel videnje. Vedel je, in vedel je, da Bog to ve, in tega ni mogel zanikati (glej Joseph Smith — History 1:25).

Zaradi njegovega dela in žrtve imam sedaj resnično razumevanje o nebeškemu Očetu, njegovemu Sinu, našemu Odkupitelju in Odrešeniku, Jezusu Kristusu, in občutim lahko moč Svetega Duha in poznam načrt nebeškega Očeta, ki ga ima za nas. Zame so to resnično sadovi prvega videnja.

Hvaležen sem, da sem bil zgodaj v življenju blagoslovljen s preprosto vero, da je Joseph Smith Božji prerok, da je v videnju videl Boga Očeta in njegovega Sina, Jezusa Kristusa. Joseph Smith je z Božjim darom in močjo prevedel Mormonovo knjigo. To pričevanje se mi je vedno znova potrjevalo.

Kot eden najmanjših med vami, a kot apostol Jezusa Kristusa, pričujem, da resnično živi, da je Mesija. Osebno pričujem o Jezusu Kristusu, Odrešeniku in Odkupitelju vsega človeštva. To vedenje sem prejel z neizmernim mirom in močjo Božjega duha. V srcu in v mislih si želim, da bi mu do konca življenja služil v čistosti in veri.

Tako pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen!

Misijonarski pari: blagoslovi žrtvovanja in služenja
starešina Robert D. Hales
iz zbora dvanajstih apostolov

Nebeški Oče vas potrebuje. Njegovo delo, pod vodstvom našega Odrešenika Jezusa Kristusa, potrebuje to, kar ste izključno vi pripravljeni dati.

Pred štirimi leti sem na konferenci govoril o parih, ki služijo redni misijon. Moja molitev je bila, da bi se »Sveti Duh dotaknil srca in da bi nekje zakonec tiho spodbudil svojega življenjskega sopotnika ter da bi nastopil trenutek resnice, trenutek odločitve«.[1] Neka sestra mi je kasneje pisala o tej izkušnji. Rekla je: »Sedeli smo v udobju dnevne sobe in uživali v ogledu konference. [...] Vaše besede so me globoko ganile. Pogledala sem svojega moža in on je pogledal mene. Tisti trenutek mi je za vedno spremenil življenje.«

Če ste ali kmalu boste v letih starejših misijonarjev, vam danes pričujem o blagoslovih, ki vam lahko za vedno spremenijo življenje. Nebeški Oče vas potrebuje. Njegovo delo, pod vodstvom našega Odrešenika Jezusa Kristusa, potrebuje to, kar ste izključno vi pripravljeni dati. Vsaka misijonarska izkušnja zahteva vero, žrtvovanje in služenje. Vsemu temu pa vedno sledijo številni blagoslovi.

Ko govorimo o teh blagoslovih, je popolnoma samoumevno, da boste premislili o naslednjih štirih točkah, ki so: strah, družinske skrbi, iskanje prave misijonarske priložnosti in finančni izzivi.[2] Naj dodam še eno, bolj pomembno in mogočno, ta pa je — vera. Le z vero lahko prisluhnemo Božjemu nasvetu, ki pravi: »Danes si izberite, komu boste služili.«[3] »Da boste služili Gospodu Bogu, ki vas je ustvaril.«[4] Le po *preizkusu* svoje vere lahko prejmemo čudežne blagoslove, ki si jih želimo zase in za svojo družino. »Kajti, če med človeškimi otroki ni vere, Bog med njimi ne more delati čudežev; zatorej se jim prej ni pokazal, kakor šele ko so izkazali vero.«[5]

Dovolite, da spregovorim o teh čudežnih blagoslovih iz pisem in poročil, ki sem jih prejel v zadnjih štirih letih. Ponižna zakonca iz Idaha sta z vero premagala strah, ko ju je Gospod poklical na služenje v Rusijo. Napisala sta naslednje pismo: »Nihče si ne bi mislil, da bova poklicana na to zadolžitev. Niti sanjalo se nama ni, kako se bova naučila jezika oziroma kako bova služila. Čeprav sva poklic sprejela z zaskrbljenostjo, zanašajoč se na vero, veva, da Gospod in njegov prerok vesta bolje kot mi, kje naj služimo. Deset mesecev kasneje je tempelj v Stockholmu na Švedskem sprejel trideset svetih, ki so prihajali iz majhne veje v Rusiji. Spremljal jih je omenjeni misijonarski par iz Idaha, ki se je šele začel učiti ruščine. Sveti spisi pravijo: »Bog je priskrbel sredstvo, da bi človek po veri delal mogočne čudeže.«[6] Tako Božje delo izvršujejo njegovi otroci. »Da bi se na Zemlji povečala tudi vera [...] da bi šibki in preprosti oznanjali polnost mojega evangelija na vse konce sveta«.[7]

Neki drugi par se je z vero soočil z družinskimi skrbmi. Zvesta sestra je napisala: »Odločitev za služenje misijona ni bila težka. Vendar pa je bila moja devetdesetletna mati zelo zaskrbljena zaradi najinega odhoda. Ko je slišala, da bodo naše družine blagoslovljene zaradi služenja, se je potolažila.« Zvesti brat je izrazil podobne skrbi o tem, da bi zapustil svoja ostarela starša, nakar mu je oče odgovoril: »Ne imej matere in mene za izgovor, da z ženo ne bi šla na misijon. Moli o tem in sledi vodstvu Duha.« Gospod je zgodnjim rodovom misijonarjev, ki so bili poklicani, da zapustijo svoje družine, zagotovil: »In če bodo to storili s ponižnostjo v srcu, [...] jim jaz, Gospod, obljubljam, da bom poskrbel za njihove družine.«[8]

Zagotovo so družinske skrbi nekaj naravnega in jih ne smemo jemati zlahka. Vendar pa se z družinskimi izzivi ne moremo spoprijeti brez Gospodovih blagoslovov, ki jih prejemamo, če se žrtvujemo in služimo kot redni misijonarski pari. Na primer, neki par je skrbelo, da bi zapustila najmlajšo hčer, ki ni bila več dejavna v Cerkvi. Njen zvesti oče je napisal: »Nenehno sva molila zanjo in se redno postila. Med generalno konferenco pa mi je Duh zašepetal: 'Če bosta služila, vama ne bo treba več skrbeti za hčerko.' Torej sva se sestala s škofom. Teden kasneje, ko sva prejela misijonarski poziv, sta hčerka in njen fant oznanila zaroko. Preden sva odpotovala v Afriko, sva doma pripravila poroko. [Nato sva zbrala družino in] smo imeli družinski posvet. [...] Pričeval sem o Gospodu in Josephu Smithu [...] in rekel, da bi vsakemu rad dal očetov

blagoslov. Začel sem pri najstarejšem sinu in nadaljeval z njegovo ženo, vse do najmlajšega [...], vključno z najinim svakom.«

Ko premišljujemo, da bi šli na misijon, je dobro, da se pogovorimo z družino. Na družinskih svètih lahko otrokom damo priložnost, da nam izrazijo podporo, nam ponudijo posebno pomoč, ki bi jo morda potrebovali, in prejmejo duhovniški blagoslov, ki jim bo pomagal v naši odsotnosti. Nekateri boste lahko duhovniški blagoslov dobili tudi od njih. Ko je zvesti oče v omenjeni zgodbi blagoslovil svoje družinske člane, je njegov svak začutil vpliv Svetega Duha. Oče je zapisal: »Ob koncu prvega leta najinega služenja, so se njegovi občutki do Cerkve spremenili. Tik pred najino vrnitvijo z misijona, sta naju obiskala zet in hči. Zet je v kovčku imel svoja prva nedeljska oblačila. Z nama sta šla v cerkev. Ko sva se vrnila z misijona domov, se je krstil. Leto kasneje sta se pečatila v templju.«[9]

Čeprav so podrobnosti te zgodbe edinstvene, je načelo resnično za vse, ki Gospodu rečejo: »Odšel bom tja, kamor želiš.«[10] Pričujem, da nam bo Gospod priskrbel pravo misijonarsko priložnost, če mu bomo zaupali. Rekel je: »Če kdo meni služi, ga bo počastil Oče.«[11]

Če govorimo o misijonarskih priložnostih, imajo mnogi pari po svetu veliko željo po tem, da bi služili, a premalo sredstev. Če ste tudi sami v takšnem položaju, ne pozabite, da pravi misijonarski poklic morda ne bo daleč stran, v deželi z nenavadnim imenom. Pravi poklic za vas bo morda znotraj vašega okoliša ali področja. »Saj vaš nebeški Oče ve, da vse to potrebujete.«[12] Posvetujte se z družinskimi člani in s svojim škofom oziroma predsednikom veje. Tako kot Gospodovi služabniki razumejo vaš trenutni položaj, boste lahko prejeli večne blagoslove, ki jih prinaša redno misijonarsko služenje.

Če zaradi resnih opravičljivih okoliščin ne morete služiti misijona, ali bi razmislili o tem, da bi z denarnimi prispevki pomagali tistim, ki lahko? Z razumnim žrtvovanjem svojih sredstev ne boste blagoslovili samo druge misijonarje in tiste, ki služijo, temveč tudi sebe in svojo družino.

Rad bi spregovoril tudi tistim, ki niso mogli služiti misijona, ko so bili mladi. Morda so vas vsa ta leta težili občutki obžalovanja ali nezadostnosti, ker niste imeli misijonarske priložnosti za služenje in rast. Glejte naprej, ne nazaj. Danes pričnite s pripravami na misijon kot starejši par! Vsak mesec prihranite nekaj denarja. Preučujte svete spise. Sprejmite cerkvene poklice. Molite, da boste občutili Gospodovo ljubezen do drugih in bili deležni njegove ljubezni in zaupanja, ki ga ima v vas. Nekega dne lahko terjate *vse* blagoslove misijonarskega služenja!

In kako čudoviti so ti blagoslovi! Po 51. letih zakona, me je nekdo vprašal: »Kateri del v svojem življenju bi želel znova živeti?« Brez oklevanja sem odgovoril: »Ko sva skupaj z ženo služila v Gospodovem velikem misijonarskem delu.« Čustva nekega drugega misijonarskega para so podobna mojim: »Odločitev, da greva na misijon, naju je privedla do novih moči, novih čustev, novih prijatelje, novih krajev in novih izzivov. Zbližala naju je kot moža in ženo; imela sva skupni cilj in pravo družabništvo. Najboljše od vsega pa je, da je to privedlo do nove duhovne rasti, namesto duhovne odmaknjenosti.« Bratje in sestre, ne dopustimo, da bi zapadli v duhovno odmaknjenost.

Dovolite, da škofom in predsednikom vej po vsem svetu dam izziv. Ali bi bilo možno, da bi v naslednjih šestih mesecih premislili o tem, da bi poleg teh, ki trenutno nameravajo služiti, priporočili enega ali več misijonarskih parov. Vaš največji vir pri soočanju s tem izzivom bodo tisti starejši člani vašega oddelka, ki so že služili misijon. V mojem oddelku je navdihnjeni škof sklical poseben sestanek za bodoče in bivše misijonarske pare. Ko smo pričevali o žrtvovanju in služenju, nam je Duh pričeval, da je poziv na služenje dejansko poziv, da »spoznamo bogastvo Gospodovih blagoslovov«.[13] Slišal sem, kako je neki predsednik okoliša pripravil razred za starejše misijonarje, da bi navdihnil bodoče misijonarske pare in jim pomagal s pripravami na služenje. Duhovniški voditelji — ko si v duhu molitve prizadevate spodbujati služenje rednega misijona — vedite, da takrat, ko pokličemo pare, ne pomagajo le pri dosegi Gospodovega dela po svetu, ampak v svojih družinah zasejejo seme služenja, ki bo cvetelo za prihodnje rodove. Še vedno sem hvaležen za vpliv mojih staršev, ki sta služila kot misijonarski par v Angliji in dala zgled za svoje potomce.

Sedaj pa še beseda vam, bodočim misijonarskim parom. Prosim, ne čakajte, da vas škof pokliče na razgovor glede služenja misijona. Pojdite k njemu. Povejte o svojih občutkih. Gospod pričakuje, da bomo izrazili svoje želje glede misijonarskega služenja. Tako lahko zaupamo, da bo ta isti Duh, ki nas spodbuja, naj gremo na misijon, navdihnil preroka, da nam bo dodelil pravo nalogo.

Možnosti je tako zelo veliko. Poklicani smo lahko, da poučujemo evangelij tiste, ki si to želijo, mednje sodijo mladi, ki so vključeni v cerkveni izobraževalni sistem; da opravljamo delo v dobrodelnih in humanitarnih službah, v templjih, središčih za družinsko zgodovino, misijonskih pisarnah in zgodovinskih krajih; poklicani , da storimo kar največ dobrega svojim bližnjim in povečujemo slavo njega, ki je vaš Gospod«.[14]

Razmislite o naslednjih primerih: neki par je bil poklican v Indijo, kjer šoli za slepe otroke pomagala postaviti sanitetne prostore in priskrbeti pisalne stroje za slepe. Neki drugi par na Havajih je skrbel za majhno vejo, ki se je iz dvajset članov povečala na dvesto; pripravila sta sedemdeset članov, ki so skupaj odšli v tempelj. Neki par v Peruju je poskrbel za zdravniško oskrbo in božične igrače za 550 otrok v sirotišnicah. Spet drugi par v Kambodži je učil verouk in vodil vejo, ki je po samo desetih mesecih prerasla v 180 članov. Par v Rusiji je tamkajšnjim kmetom pomagal, da je bil njihov pridelek krompirja enajst krat večji kot pridelek na državnih kolhozih, medtem ko je par na Filipinih pomagal skoraj 700 družinam s slabo prehrano, da so se naučili, kako rediti zajce in obdelovati vrt.. Par v Pensilvaniji je pomagal šestdesetim posameznikom, pol jih je bilo članov druge veroizpovedi, pri pripravi družinskih rodoslovnih zapisov. Par v Gani je pomagal pri vrtanju in obnovi vodnjakov in tako priskrbel vodo za 190.000 ljudi po vaseh in begunskih zatočiščih.

Ne glede na to ali so rezultati vsakega misijona tako očitni, pa vsi tisti, ki služijo, v Božjih očeh neizmerno prispevajo, saj imajo vsi sočutje, da naredijo razliko.[15] Misijonarski pari so vzor in zgled moči za redne misijonarje, duhovniške voditelje in voditelje pomožnih organizacij po svetu. Hvaležen sem za vse te omenjene misijonarje in tisoče drugih, ki služijo v številnih poklicih in več milijonov ur namenjajo služenju svojim bližnjim.

Bratje in sestre, če ste začutili spodbude Duha, da bi se spopadli s tem delom, ne odlašajte z dnevom svojega služenja, pa čeprav so bili ti občutki dokaj nežni. Sedaj je čas, da se pripravite, čas da ste poklicani, čas da se žrtvujete, čas, da razdajate svoje darove in talente, sedaj je čas, da zase in za svoje družine prejmete Božje blagoslove. Predsednik Gordon B. Hinckley je dejal: »Ves čas obstaja potreba po misijonarskih parih«.[16] Ta potreba se z večanjem dela še povečuje. Naj se v najbogatejših letih izkušenj, odraslosti, modrosti in še zlasti veri dvignemo, da se bomo spopadli s to potrebo, kot to lahko storimo le mi.

Predvsem mi imamo poseben razlog za to. Z življenjskimi izkušnjami lahko pogledamo nazaj in prepoznamo dobroto, ki jo imata do nas in naših družin nebeški Oče in Sin Jezus Kristus. Neki zvesti brat je pojasnil: »Z ženo bi rada služila pet misijonov — po en misijona za vsakega otroka, s katerim naju je Bog blagoslovil. Katere koli blagoslove smo kot posamezniki prejeli, pričujem, da smo vsi prejeli največji blagoslov: »Bog nebeški Oče je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina,«[17] in njegov Sin Jezus Kristus »svet ljubi, in sicer, da preda svoje lastno življenje«.[18] Pričujem, da je odkupna žrtev končni odraz te ljubezni.

Največji privilegij, ki ga imamo kot člani Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni, je, da mu ljubezen lahko vračamo z žrtvovanjem in služenjem in zahtevamo sveto obljubo: »In kdor da svoje življenje za mojo stvar, zaradi mojega imena, ga bo našel, in sicer večno življenje.«[19] Molim, da bi to storili. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. »Couple Missionaries: A Time to Serve«, Liahona, julij 2001, str. 28.
2. Gl. Liahona, julij 2001, str. 28.
3. Alma 30:8.
4. Mojzes 6:33.
5. Eter 12:12, poudarki dodani.
6. Mozija 8:18.
7. NaZ 1:21, 23.
8. NaZ 118:3.
9. NaZ 31:1–2, 5.
10. »I'll Go Where YOu Want Me to Go«, *Hymns,* št. 270.
11. Jn 12:26.
12. Mt 6:32, 3. Nefi 13:32.
13. »Called to Serve«, *Hymns*, št. 249.
14. NaZ 81:4.
15. Jud 1:22.
16. »TO the Bishops of the Church«, vsesplošno usposabljanje voditeljev, 19. junij 2004, str. 27.
17. Jn 3:16.
18. 2. Nefi 26:24.
19. NaZ 98:13.

Duhovniški del

Naša največja značilnost
starešina Jeffrey R. Holland
iz zbora dvanajstih apostolov

Božje duhovništvo [...] je v pravi Božji Cerkvi nepogrešljivo, kakor je zanjo tudi značilno.

Pred skoraj sedemdesetimi leti je predsednik David O. McKay, ki je bil takrat svetovalec v prvem predsedstvu Cerkve, občestvu na generalni konferenci zastavil naslednje vprašanje: »Če bi vas v tem trenutku prosili, naj v enem stavku navedete največjo [...] značilnost Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni, kaj bi odgovorili? [...] Sam bi rekel,« je odgovoril, »da je to božansko polnomočje, ki nam je bilo razodeto neposredno«.[1] To božansko polnomočje je, seveda, sveto duhovništvo.

Predsednik Gordon B. Hinckley je dodal svoje pričevanje, ko je rekel: »[Duhovništvo] je pooblastilo božanskega polnomočja, ki se razlikuje od vseh drugih moči in polnomočij na obličju Zemlje [...]. Je edino polnomočje na Zemlji, ki sega preko tančice smrti [...]. Brez tega bi bila cerkev lahko to le po imenu, ker ne bi imela polnomočja za izvajanje Božjih zadev.«

Pred samo štirimi tedni je predsednik James E. Faust študentom na fakulteti BYU na duhovnem sestanku dejal: »[Duhovništvo] začenja in vodi vse dejavnosti v cerkvi.

Brez duhovniških ključev in polnomočja bi Cerkve ne bilo.«[3]

V tem letu, ko praznujemo 200. obletnico rojstva preroka Josepha Smitha in 175. obletnico ustanovitve Cerkve, bi rad dodal svoje pričevanje in izrazil svojo večno hvaležnost za obnovo tega posvečenega duhovništva, tega največjega daru, in vlogo, ki jo ima v življenju na obeh straneh tančice.

Osnovno vlogo duhovništva v povezovanju časa in večnosti je Odrešenik jasno pokazal s tem, ko je ob zenitu časa osnoval svojo Cerkev. Svojemu najstarejšemu apostolu Petru je rekel: »Dal ti bom ključe nebeškega kraljestva; in kar koli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih; in kar koli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.«[4] Šest dni kasneje je Petra, Jakoba in Janeza vzel s seboj na goro, kjer se je pred njimi spremenil v slavi. Potem so se v slavi prikazali preroki prejšnjih razdobij, med katerimi so bili vsaj Mojzes, Éli in Elíja[5] in prenesli različne ključe in moči, ki jih je imel vsak od njih.

Na žalost pa so tiste apostole kmalu pobili oziroma so bili drugače vzeti z Zemlje, njihovi duhovniški ključi pa so bili, vzeti z njimi, kar se je končalo s približno 1.400 leti odsotnosti božanskega polnomočja. Toda del sodobnega čudeža in čudovite zgodovine, ki jo nocoj praznujemo, je *vrnitev* tistih starih nebeških glasnikov v *današnje* dni in obnova istih moči, ki so namenjene blagoslovu vsega človeštva. Maja 1829 je Joseph Smith med prevajanjem Mormonove knjige prišel do odlomka o krstu. O zadevi se je pogovoril s svojim pisarjem,

Oliverjem Cowderyjem, in oba sta glede te zadeve iskreno molila h Gospodu. Zapisal je: »V duši sva močno molila, da bi izvedela, kako naj prejmeva blagoslov krsta in Svetega Duha [...]. *Marljivo sva si prizadevala za sveto duhovništvo in polnomočje za izvajanje tega.*«[6]

V odgovor na to »mogočno molitev« se je prikazal Janez Krstnik in obnovil ključe in polnomočje Aronovega Duhovništva, katerega so prejeli fantje in nocojšnje poslušalstvo. Nekaj tednov kasneje so se Peter, Jakob in Janez vrnili, da bi obnovili ključe in polnomočja Melkizedekovega duhovništva vključno s ključi apostolstva. Potem ko je bil zgrajen tempelj, v katerega bi lahko prihajali drugi nebeški glasniki, se je 3. aprila 1836 odvila sodobna inačica prejšnje gore spremenitve, nekaj, kar je predsednik Hinckley imenoval »kirtlantska eskada« razodetja, v katerem se je Josephu Smithu in Oliverju Cowderyju v slavi prikazal sam Odrešenik, poleg njega tudi Mojzes, Elíja in Éli, ki so na ta dva moža prenesli ključe in moči, ki so jih imeli za svoje razdobje. To videnje se je nato končalo z bučno izjavo: »Poverjeni so ti torej ključi tega razdobja.«[7]

Namreč ni se čuditi, da je prerok Joseph Smith v tiste jedrnate in zgovorne Člene vere vključil: »*Verujemo, da mora biti človek poklican od Boga s preroštvom in polaganjem rok tistih, ki so pooblaščeni* oznanjati evangelij ter opravljati evangelijske uredbe.«[8] Za jasno delovanje z Božjim polnomočjem je potrebno več kot samo socialni stik. Ne da se ga pridobiti s teološkim usposabljanjem oziroma s pooblastilom občestva. Ne, v odobrenem Božjem delu ni večjega polnomočja od tistega, ki so ga že posedovali ljudje v cerkvenih klopeh oziroma na ulicah oziroma seminarjih — dejstvo, ki so ga poznali številni iskreni verski iskalci in to stoletja odkrito priznavali vse do obnove.

Res je, da le redki v tistem času od svojih duhovnikov niso pričakovali posebnega zakramentnega polnomočja, večina pa je hrepenela po Božjem duhovništvu in niso vedeli, kje naj ga iščejo.[9] V tem duhu bi morala razodeta vrnitev duhovniškega polnomočja preko Josepha Smitha olajšati stoletja muk tistih, ki so *čutili*, kar je znameniti Charles Wesley imel pogum *reči*. Potem ko je Charles v cerkvenem oziru prekinil s svojim bolj znanim bratom Johnom zaradi odločitve o posvečevanju brez pravega polnomočja, je zapisal z rahlim muzanjem:

»Kako lahko je postaviti škofe
zaradi kapric moških ali žensk:
Wesley je roke položil na Coka, toda kdo je položil roke nanj?«[11]

V odgovor na to izzivalno vprašanje lahko mi v obnovljeni Cerkvi Jezusa Kristusa sledimo duhovniški liniji polnomočja, pa naj bo pri najmlajšem diakonu v oddelku, pri škofu, ki mu predseduje, in pri preroku, ki predseduje vsem nam. Ta linija poteka v neprekinjeni verigi do angelksih glasnikov, ki jih je poslal sam Božji Sin, in so iz nebes prinesli ta neprimerljivi dar.

Prej sem govoril o obdobju v Kirtlandu iz zgodovine Cerkve. Leti 1836 in 1837 sta bili težki, česar podobnega Cerkev še ni doživela ne finančno, politično in notranje. Sredi tega pritiska je Joseph Smith prejel preroško navodilo, naj nekatere svojih najsposobnejših mož (slednjič celotni zbor dvanajstih apostolov) pošlje na misijon v tujino. To je bil drzen, navdihnjen korak, ki je nazadnje Cerkev rešil nevarnosti tistih dni, čeprav je bilo to tistikrat mukotrpno breme za svete, boleče za tiste, ki so odšli, a še bolj morda za tiste, ki so ostali doma.

Navajam starešino Roberta B. Thompsona:

»Prišel je dan, določen za odhod starešin v Anglijo, sam pa sem se [ustavil] pri bratu [Heberju C.] Kimballu doma, da bi preveril, kdaj bo odšel [na pot], ker sem ga želel nekaj kilometrov pospremiti, saj sem tisto letno obdobje nameraval delo nadaljevati v Kanadi.

Vrata so bile nekoliko odprta, vstopil sem in osupnil nad prizorom, ki sem ga zagledal pred seboj. Umaknil bi se, ker se mi je zdelo, da motim, vendar sem obstal kot prikovan. Oče je v molitvi izlival dušo [...] Bogu, [roteč ga], naj [...] on, ki skrbi za golobe in hrani mlade krokarje, ko kličejo za hrano, v njegovi odsotnosti poskrbi za potrebe njegove žene in malih otrok. *Potem je kakor patriarh in s polnomočjem svojega poklica na vsakega od njih položil roke in izrekel očetovski blagoslov, [...] prepuščajoč jih Božji skrbi in zaščiti,* medtem ko bo pridigal Evangelij v tuji deželi. Ko je tako izgovarjal [blagoslove], se je njegov glas izgubljal v ihtenju tistih okrog [njega], ki so se zaman poskušali zadržati [...]. Nadaljeval je, toda njegovo srce je bilo preveč ganjeno, da bi lahko delal brez premora [...]. Vsake toliko se je moral ustaviti, medtem [...] ko so mu po licih tekle velike solze, ki so bile znamenje tega, kar je čutil v prsih. 'Moje srce ni bilo dovolj močno, da bi se zadržal,'« je dejal brat Thompson. »Sebi navkljub sem jokal in svoje solze pridružil njihovim. Istočasno sem čutil hvaležnost, da imam privilegij, da sem videl takšen prizor.«[11]

Ta prizor se je tako ali drugače ponovil tisočkrat, sto tisočkrat, v Cerkvi Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni zaradi strahu, pomanjkanja, klica, nevarnosti, bolezni, nesreče, smrti. Bil sem v takšnih trenutkih. Božjo moč sem videl doma in pri svojem delovanju. Videl sem, kako je bilo zlo grajano in naravni pojavi nadvladovati. Vem, kaj pomeni, če se premaknejo gore težav in se zlovešče Rdeče morje razdeli. Vem, kaj pomeni, če gre »mimo« uničujoči angel.[12] To, da sem prejel polnomočje in udejanjal moč svetega duhovništva po redu Božjega Sina[13], je velik blagoslov zame in za mojo družino, na kakršnega v tem svetu sploh ne bi mogel upati. To pa je s preprostimi besedami navsezadnje pomen duhovništva, namreč njegova neprimerljiva, neskončna, stalna zmožnost za blagoslavljanje.

S hvaležnostjo za takšne blagoslove se vam in zboru živih in mrtvih pridružujem pri petju v tem letu obletnic: »Hvala možu, ki je govoril z Jehovo !«[14] In govoril je z Adamom, Gabrielom, Mojzesom in Moronijem, Elíjem, Élijem,Petrom, Jakobom in Janezom Krstnikom in mnogimi drugimi.[15] Resnično, »Jezus je mazilil tega preroka in vidca.«[16] Da bi mi, mladi in stari, fantje in možje, očetje in sinovi spoštovali duhovništvo, ki je bilo po njem obnovljeno, in duhovniške ključe in uredbe, ker se samo preko njih lahko udejanja božanska moč, brez njih pa se ne more udejanjati.[19] Pričujemo o obnovljenem duhovništvu in o neizogibni »posebnosti« prave Božje Cerkve, kar je vedno bila, v imenu njega, čigar duhovništvo le–to je, in sicer Gospoda Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Konferenčno poročilo, april 1937, str. 121.
2. "Priesthood Restoration," *Ensign*, okt. 1988, str. 71.

3. »Where is the Church?«, govor na molitveni uri na fakulteti Brighama Younga, 1. mar. 2005, str. 8.
4. Mt 16: 19.
5. Gl. Mt 17:1–3.
6. Navedeno v Richard Lloyd Anderson, »The Second Witness of Priesthood Restoration«, Improvement Era, sep. 1968, str. 20.; poudarek dodan.
7. NaZ 110:16; gl. tudi vv. 1–15.
8. Člени vere 1:5; poudarek dodan.
9. Gl. David F. Holland, »Priest, Pastor, Power«, *Insight*, jesen 1997, str. 15–22 za podrobnejšo obravnavo duhovniških tematik v Ameriki med obnovo.
10. Navedeno v C. Beaufort Moss, *The Divisions of Christendom: A Retrospect*, (London), str. 22.
11. Navedeno v Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 1945, str. 108–109.
12. NaZ 89:21.
13. Gl. NaZ 107:1-3.
14. *Hvalnice*, št. 27.
15. Joseph Smith je govoril s številnimi preroki in glasniki z druge strani tančice. O le nekaterih od teh, omenjenih v svetih spisih, gl. NaZ 128: 20–21.
16. *Hvalnice*, št. 27.
17. Gl. NaZ 84:19–21.

Varujte se zla, ki se skriva za nasmejanim obrazom
starešina Neil L. Andersen
od sedemdeseterih

Ko povečamo svoje razumevanje in ljubezen do Odrešenika, bo njegova luč odstranila vse okrog nas. Takrat bomo videli zlo, za to kar je.

Danes govorim vam, mladeničem, ki vas je predsednik Gordon B. Hinckley opisal kot »najboljša generacija«[1]. Po svetu vidimo vašo dobroto. Molim, da boste začutili, da so moje besede namenjene vam osebno kot Božjemu otroku, ki si močno prizadeva za to, kar je prav.

Rad bi vam povedal o izkušnji svojega dobrega prijatelja in zvestega člana Cerkve. Iz razlogov, ki jih boste razumeli, ga bom omenjal le kot »moj prijatelj«.

Moj prijatelj, ki dela kot tajni agent pri FBI, je preiskoval organizirane kriminalne skupine, ki so tihotapile nedovoljene droge v Združene države.

Ob neki priložnosti je skupaj še z enim agentom prišel do stanovanja, kjer naj bi znani preprodajalec mamil preprodajal kokain. Prijatelj je dogodek takole opisal:

»Potrkala sva na vrata preprodajalca mamil. Osumljeni je odprl vrata in nama poskušal preprečiti pogled v prostor. Vendar je bilo prepozno; kajti na mizi sva zagledala kokain.

Moški in ženska, ki sta sedela za mizo, sta takoj začela pospravljati kokain. Morala sva jim preprečiti, da bi uničili dokaz, zato sem osumljenca, ki je blokiral vstop skozi vrata, naglo potisnil vstran. Ko sem ga porinil, so se moje oči srečale z njegovimi. Presenečen sem bil, da ni bil videti jezen ali prestrašen. Nasmihal se mi je.

Njegove oči in pomirjajoč nasmeh sta mi dajala vtis, da ni nevaren, zato sem ga pustil samega in se naglo napotil k mizi. Osumljenec je bil sedaj za mano. V tistem trenutku me je obšel jasen in močan občutek: 'Varuj se zla, ki se skriva za nasmejanim obrazom.'

Takoj sem se obrnil k osumljencu. Roko je imel potisnjeno globoko v sprednji žep. Nagonsko sem ga prijel za roko in mu jo potegnil iz žepa. Takrat pa sem videl, da je v roki držal polavtomatsko pištolo, pripravljeno na strel. Sledila je nenadna zmeda in razorožil sem tega človeka.«[2]

Ob nekem drugem dogodku kasneje so preprodajalca mamil obsodili umora. Širokoustil se je, da bi tudi mojega prijatelja ubil, če se v tistem trenutku ne bi obrnil.

Pogosto sem pomislil na svarilo, ki je prevzelo njegove misli: »Varuj se zla, ki se skriva za nasmejanim obrazom.« O tem bi vam nocoj želel govoriti.

Pričnimo s tem, kar vemo. Dobro prihaja od Boga, zlo prihaja od hudiča.[3] Skratka ti sili, ki se bojujeta drug z drugim v vesoljnem svetu, nista enakovredni. Na čelu vsega, kar je dobro, je Kristus — on, ki je Očetov edinorojeni, ki je ustvaril ta svet in številne druge svetove. Naš Odkupitelj je vstalo in popolno bitje.[4] Vem, da živi.

Po drugi strani pa hudič »ljudi prepričuje, da bi bili zlobni«.[5] »Ker je bil padel iz nebes in je postal za vekomaj nesrečen«[6] si sedaj prizadeva, »da bi bili vsi ljudje nesrečni, kakor je on sam«.[7] Je lažnivec in premaganec.[8]

Odrešenikove moči dejansko ne moremo primerjati s hudičevo močjo. To bi bilo, kakor da bi najmogočnejšo vojsko na Zemlji poskušali primerjati s pobeglo skupino dveletnih otrok iz vrtca, oboroženih z vodnimi pištolami.[9]

Vendar pa ima zlo na tem planetu vpliv, ki nam omogoča izbiro med dobrim in zlim. Sveti spisi pravijo: »Zatorej je Gospod Bog prepustil človeku, naj deluje sam od sebe ... [in] človek sam od sebe ne [bi] mogel delovati... če ne bi bilo, da bi ga eno ali drugo privlačilo.«[10]

Izbira med dobrim in zlim je bistvena za našo izkušnjo na Zemlji. V končni oceni našega življenja, ne bo tako pomembno ali smo bili bogati ali revni, ali smo bili športniki ali ne, ali smo imeli prijatelje ali pa so nas pogosto pozabili.

Lahko delamo, študiramo, se smejimo in zabavamo, plešemo, pojemo in doživimo številne izkušnje, ki so čudoviti del našega življenja, vendar pa za naš obstoj tu niso bistvene.[11] Pravi razlog zakaj smo tu je priložnost, da izberemo dobro nad zlim.[12]

Nihče od nas ne bi rekel: »Želim izbrati zlo.« Vsi želimo izbrati to, kar je prav.

Vendar pa izbira med dobrim in zlim ni vedno lahka, saj se zlo pogosto skriva za nasmejanim obrazom. Prisluhnite tem svarilom:

»Bodite pozorni [...], da ne boste tega, kar je hudobno, presodili, da je od Boga.«13

»Vselej morate bedeti in moliti, da ne pridete v skušnjavo; kajti Satan vas želi imeti.«14

»Satan si prizadeva, da bi vas prevaral, da bi vas premagal.«[15]

Sporočilo je naslednje: »Varujte se zla, ki se skriva za nasmejanim obrazom!«

Poznal sem nekaj mladih fantov, ki so na vsak način poskušali ostati neomajni v svoji zvestobi do Odrešenika, a so skrenili s poti, ker niso videli prikrito zlo za nasmejanim obrazom, ki se je zdelo dokaj nenevarno. Videli so zabavo, užitek in odobritev, niso pa videl drugih posledic.

Kako lahko opazimo prikrito zlo, ki se skriva za nečim, kar ni videti zlo?

Odgovor že poznate, a tukaj je nekaj misli:

Prvič, pogovorite se s starši. Ali se vam ta zamisel zdi preveč revolucionarna? Vemo, da smo očetje daleč od tega, da bi bili popolni, vendar vas imamo radi in skupaj z vašimi materami se zelo zanimamo za vaše pravilne odločitve.

Drugič, sledite preroku. Tem petnajstim možem, ki jih podpiramo kot preroke, vidce in razodevalce, je dana božanska moč, da vidijo to, kar mi včasih ne vidimo. Predsednik Hinckley nam je dal jasen in določen nasvet o »zlu, ki se skriva za nasmejanim obrazom«.16 V knjižici »Za moč mladih«17 boste našli navdihujoča navodila. Če boste udejanjali nasvet predsednika Hinckleya, vam Gospod obljublja, da bo pred vami razpršil moči teme.[18] Videli boste »zlo za nasmejanim obrazom« in vpliv tega vas bo zapustil.

Zelo pomembno je, da dopustite, da vas vodi Sveti Duh. Gospod nam je obljubil, da bo, če bomo pravični, v naše misli in srce prodrl tihi, nežni glas.[19] Občutili ste ta vpliv. Saj poznate ta glas.[20]

Pomnite, dar Svetega Duha je duhovni dar. Je občutljiv in se ne bo družil z nevrednostjo. Ne morete ga danes užaliti ali prezreti in pričakovati, da vas bo jutri okrepil. Ko pa boste prisluhnili njegovim spodbudam in ostali pravični, bo rasel v vas. Sveti Duh je mojega prijatelja posvaril pred življenjsko nevarnostjo; Sveti Duh vas bo posvaril tudi pred duhovno nevarnostjo.

Nazadnje, pridobite svoje lastno pričevanje o Odrešeniku. Molite z vsem srcem. Berite Mormonovo knjigo, ko vas nihče ne opazuje. Vzemite si čas in razmislite o tem, kdo pravzaprav je Jezus in zakaj sta njegovo življenje in žrtvovanje pomembni za vas.

Ne pozabite zgleda mladega Josepha Smitha. Zvečer je prižgal svečo, da bi bral Sveto pismo, ker je to hotel. Ko je šel v gaj, da bi molil, je šel sam.[21]

Ko povečamo svoje razumevanje in ljubezen do Odrešenika, bo njegova luč odstranila vse okrog nas. Takrat bomo videli zlo, za to kar je.[22]

Vem, da je Jezus Kristus Odrešenik. Z besedami ne moremo opisati njegove veličine in slave, veličastva in sijaja. Z očetom se je prikazal preroku Josephu Smithu. Predsednik Gordon B. Hinckley je Božji prerok danes. Bratje, imamo njegovo sveto duhovništvo. Če bomo ostali vredni, bomo blagoslovljeni in bomo prepoznali »zlo, ki se skriva za nasmejanim obrazom«. Tako pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE
1. Gordon B. Hinckley, »A Chosen Generation,« *Ensign*, maj 1992.
2. Osebno pismo, iz dne 7. marec 2005.
3. Glej Moroni 7–12.
4. Glej Lk 24:36-39, Jn 1:14; 3. Nefi 12:48, NaZ 76:23-24.
5. Moroni 7:17.
6. 2. Nefi 2:18.
7. 2. Nefi 2:27.
8. Gl. NaZ 93:25, glej tudi Bible Dictionary, »Devil«, str. 656.
9. Glej Mojzes 1:1–22.
10. 2. Nefi 2:16
11. Gl. Gordon B. Hinckley, »Prerokov nasvet in molitev mladim«, *Liahona*, april 2001, str. 30; »Converts and Young Men«, Ensign, maj 1997, str. 47; »Living Worthy of the Girl You Will Someday Marry«, *Ensign*, maj 1998, str. 49.
12. Glej 2. Nefi 2:27.
13. Glej Moroni 7:14.
14. 3. Nefi 18:18.
15. NaZ 50:3.
16. Gl. *Liahona,* april 2001, str. 30.
17. Glej www.lds.org., pritisnite na »Serving in the Church«, »Aaronic Priesthood/Young Men«, »For the Strength of Youth«.
18. NaZ 21:6
19. Glej NaZ 6:2.
20. Glej NaZ 18:36.
21. Glej Joseph Smith — History 1:11-20.
22. Glej Mojzes 1:1–22.

Kdo je na Gospodovi strani?
starešina Robert C. Oaks
iz predsedstva sedemdeseterih

Gospod mora vedeti, na koga se lahko zanese.

Nocoj bi se rad osredotočil na besedilo iz priljubljene hvalnice, ki poziva k služenju: »Kdo je na Gospodovi strani? Sedaj je čas, da to pokaže.« (Hymns, št. 260)

V tem obdobju polnosti časov, ko se v pričakovanju Kristusove vrnitve na Zemljo pripravljamo na poslednje peklenske boje, je zelo pomembno, da vemo, kdo je na Gospodovi strani. Gospod mora vedeti, na koga se lahko zanese.

Verjetno bi želeli, da bi se na vsakega brata, ki ima duhovništvo, lahko zanesli, da bo služil v Gospodovi vojski. Danes je v Cerkvi okoli tri milijone bratov z duhovništvom, ki so enako porazdeljeni med Aronovo oziroma Melkizedekovo duhovništvo.

Na žalost pa je vse preveč teh mož, mladih in malo manj mladih, odsotnih brez opravičljivega razloga.
Nekoč so vsi ponižno sedeli, ko so jim bratje s polnomočjem položili roke na glavo in jim podelili duhovništvo. Tistega dne so z Gospodom sklenili zavezo poslušnosti in služenja.

Da bi razumeli pomembnost teh zavez, se moramo vprašati: »Kaj je duhovništvo?« Vsak pozoren diakon pozna odgovor na to vprašanje: Duhovništvo je moč za delovanje v Božjem imenu.

Kaj to pomeni vam diakonom, učiteljem in duhovnikom? Prvič, to pomeni, da ste pooblaščeni za pripravo, blagoslov in razdelitev zakramenta. Ali je to zelo pomembno? Seveda!

Kdo je izvršil prvo zakramentno bogoslužje, za katerega obstaja zapis? Odgovor je seveda: Gospod Jezus Kristus. Na večer pred svojim trpljenjem v getsemanskem vrtu je Kristus pripravil zakrament, ga blagoslovil in ga razdelil svojim učencem. Ko torej izvajamo to sveto uredbo, dejansko nadomeščamo samega Odrešenika. To je nekaj posebnega!

Janez Krstnik je Josephu Smithu in Oliverju Cowderyju položil roke na glavo in jima podelil Aronovo duhovništvo ter dejal: »... Podeljujem Aronovo duhovništvo, ki poseduje ključe delovanja angelov in evangelija kesanja in krsta s potopitvijo za odpuščanje grehov...« (NaZ 13:1) To je pomembna odgovornost za moške vseh starosti. S to odgovornostjo smo nedvomno na Gospodovi strani.

Kaj pa Melkizedekovo duhovništvo? V 84. razdelku Nauka in zavez beremo: »To višje duhovništvo izvršuje evangelij in poseduje ključe skrivnosti kraljestva, in sicer ključe Božjega znanja.« (NaZ 84:19) To duhovništvo poseduje moč za izvrševanje in vodenje, blagoslavljanje, zdravljenje, učenje in pečatenje. To duhovniško služenje brate, ki služijo, nedvomno postavlja na Gospodovo stran.

Eden največjih zgledov moči duhovniškega pečatenja je zgled zgodba Nefija, Helamanovega sina. Ker je marljivo oznanjal Božjo besedo, mu je Gospod podelil moč pečatenja, da ... »kar koli boš zapečatil na Zemlji, bo zapečateno v nebesih; in kar koli boš razvezal na Zemlji, bo razvezano v nebesih ... « (Helaman 10:7) Nefi bi bil mogočen voditelj v Gospodovi vojski v katerem koli obdobju.

Nebeški Oče nam je izkazal veliko zaupanje, ko nam je podelil del svoje moči, da mu lahko služimo v tem velikem delu, ki se širi naprej, da napolni vso Zemljo.

Spomnite se, kako natančna navodila smo prejeli glede podeljevanja duhovniškega polnomočja. Ko sem dopolnil dvanajst let, sta mi moj oče, Charles Oaks, in škof, George Collard, položila roke na glavo in mi podelila Aronovo duhovništvo ter me oddelila za diakona.
Več let kasneje me je takrat starešina Gordon B. Hinckley oddelil za člana Sedemdeseterih na način, ki ga je uvedel nebeški Oče. Obe uredbi sta odraz dodatnega božanskega zaupanja in nove priložnosti, da služimo na Gospodovi strani.

Ko se vojske zberejo, boji v glavnem potekajo na prostranih bojiščih. Vendar pa je boj za duše precej drugačen. V življenju posameznika se vsak dan odvija boj in hujska Gospodove enote pred Satanovimi silami pohlepa, sebičnosti in poželenja.

Vidimo 2060 mladih mišičastih Helamanovih bojevnikov, z ramo ob ramo, kar daje vedeti, da je za priključitev njihovi skupini potrebno veliko telesne moči. Vsakdo, ki je pogumen in odločen, bo našel mesto v tem delu.

Moj vnuk Andrew, ki je star enajst let, bo najverjetneje za vse življenje priklenjen na invalidski voziček. Jeseni, ko bo oddeljen za diakona, se bo pridružil Gospodovi duhovniški vojski. Telesna nesposobnost ga v tej vojni ne bo omejevala, kajti orožje, ki je na izbiro, niso sulice, meči, ki jih uporabljajo na bojišču,
ampak orožje z večno vrednostjo, ki odraža celotno Božjo opremo, ki je *resnica, pravičnost, vera, molitev* in *Božja beseda.* (Pismo Efežanom 6:13-18) To orožje uporabljamo v svojih mislih, besedah in dejanjih. Vsaka pravična misel, beseda in dejanje je Gospodova zmaga.

Zato Andrew v tem boju ni prikrajšan. Njegovi starši so ga dobro poučili. Pripravljen je, da se pridruži duhovniški vojski.

V tem boju so tveganja zelo visoka. Plačilo so duše Božjih sinov in hčera, njihova večna odrešitev. Te duše bodo zmagale ali izgubile na osnovi kreposti in čistosti, na osnovi dobrodelnosti in služenja in na osnovi vere in upanja.

Andrew se bo pridružil zboru diakonov v svojem oddelku. Naučili ga bodo razdeljevati zakrament in zbirati postna darovanja. Skrbeli bodo zanj, kajti bistvo duhovniških zborov je medsebojna skrb. Gospodova duhovniška vojska je dejansko organizirana v zbore.

Večino svojega življenja sem preživel kot pilot zračnih sil Združenih držav. Možje iz moje ekskadrilje so štirideset let vse do danes ostali v tesnih stikih.

Eno prvih in najpomembnejših pravil, ki smo se jih naučili na usposabljanju vojaških pilotov, je bilo: »Skrbite za letalca, ki vas spremlja. Neprestano se oziraj nazaj, da se prepričaš, da se za njim ni prikradel sovražnik.«

Če je nasvet, da zaščitiš tovariše v letalski eskadrilji, dober, potem je nasvet, da ostanemo v tesni povezanosti in da zaščitimo člane zbora, ko si prizadevamo, da ostanemo trdno na Gospodovi strani, čudovit. Vneto bi si morali prizadevati, da bi jih našli, ko zatavajo.

To, da ostanemo trdno na Gospodovi strani, je danes zelo dragoceno. Prerok nenehno poudarja, da so to poslednji dnevi. Po znamenjih časa vemo, da se približuje konec. To zelo dobro ve tudi Satan. Zdi se da on in njegove sile nikoli ne mirujejo.

Na svetovnem srečanju za usposabljanje voditeljev je predsednik Hinckley o nemoralnem stanju, v katerem se nahaja svet, izjavil: »Mislim, da v času Sodome in Gomore ni bilo nič slabše.«

Nadaljeval je: »Mesti in njuni prebivalci so bili v celoti uničeni. Tudi danes živimo v podobnih razmerah, ki prevladujejo povsod po svetu. Mislim, da Oče zagotovo joče ob pogledu na svojeglave sinove in hčere.« (»Standing Strong ans Immovable«, svetovno usposabljanje voditeljev, 10. januar 2004, str. 20)

Ne vem koliko prerokovih besed je še potrebnih, da bomo resnično dojeli svarilo.

Starešina Dallin H. Oaks je v svojem nedavnem konferenčnem govoru izjavil: »Povsod okrog nas vidimo znamenja drugega prihoda; zdi se, da so čedalje pogostejša in intenzivnejša... medtem ko nimamo moči, da bi spremenili dejstvo drugega prihoda in ne vemo za točni čas, lahko pospešimo svoje lastne priprave in poskušamo vplivati na priprave teh, ki so okrog nas.« Rekel je tudi: »Na dogodke, ki so bili prerokovani za drugi prihod, se moramo pripraviti tako posvetno kot duhovno.« (»Preparation for the Second Coming«, Liahona, maj 2004, str. 7–9)

Ta svarila smo prejeli veliko pred tem, ko je orkansko uničenje zadelo Karibsko področje in pred uničenjem cunamija v vzhodni Aziji.

Hvalnica »Kdo je na Gospodovi strani,« nas uči »sedaj je čas, da to pokaže«. Sedaj je čas, da ostanemo neomajni v svoji veri in načelih, kot je to bil kapitan Moroni. Gospod *sedaj* potrebuje diakone, učitelje, duhovnike, škofe, starešine, velike duhovnike in patriarhe. Sedaj je čas, da pokažemo hvaležnost za odkupno daritev našega Gospoda, Jezusa Kristusa. Sedaj je čas, da pokažemo svojo vero s poslušnostjo do takšnih osnovnih zapovedi, kot so zakon čistosti in desetine, Beseda modrosti in posvečevanje sobotnega dne.

Sedaj je čas, da posvarimo svoje sosede in jim povemo za evangelij. Sedaj je čas, da svetu pokažemo zgled dostojnosti in skromnosti, zgled kreposti in čistosti. Nikoli ne smemo zapraviti svoje duhovniške moči s predajanjem škodljivi, uničujoči umazaniji pornografije.

Sedaj je čas, da obnovimo zaveze, ki smo jih z Gospodom sklenili v vodah krsta, zaveze, ki smo jih sklenili, ko smo sprejeli duhovniško prisego in zavezo, ter zaveze, ki smo jih sklenili v njegovih svetih templjih.

Sedaj je dejansko čas, da pokažemo, da smo na Gospodovi strani.

Bratje, to je njegovo delo. Evangelij Jezusa Kristusa je bil obnovljen v vsej polnosti v poslednjih dneh po preroku Josephu Smithu. Kristus je glava te Cerkve, ki jo vodi preko svojega živega preroka, Gordona B. Hinckleyja. Kristus se bo vrnil na Zemljo, da bo vladal in kraljeval. Vsi mi pa bomo nekega dne stopili predenj, da nam bo sodil po naših mislih, dejanjih in željah našega srca. On je naš Odrešenik in Odkupitelj in to vam pričujem v njegovem svetem imenu, amen.

Vztrajnost
predsednik James E. Faust
drugi svetovalec v prvem predsedstvu

Stanovitnost pokažejo tisti, ki gredo naprej, tudi potem ko to postane težko, ki ne odnehajo, ko drugi rečejo: »Ni mogoče.«

Rad bi pozdravil tiste brate, ki so bili to popoldan poklicani in so potrjeni za člane prvega in drugega zbora sedemdeseterih. Vsak od njih veren, sposoben in predan človek in zagotavljamo vam, da so v vsakem pogledu vredni svojega novega poklica.

Dragi moji bratje velikega svetovnega bratstva duhovnikov, čestitamo vam za zvestobo in posvečenost Gospodovemu delu. Zahvaljujemo se vam za predanost in zvesto služenje. V Cerkvi pomenite veliko moč.

Čudovito je biti na tem sestanku z vami bratje, ki imate Aronovo duhovništvo. Ko sem bil vaših let, sem se spraševal: »Kje bo moje mesto v svetu in kako ga bom našel?« Tistikrat je bil moj edini trdni cilj služiti misijon. Ko je napočil čas za misijon, sem služil in misijon je zame postal kot severna zvezda, ki me je vodil v drugih življenjskih prizadevanjih. Ena od pomembnih stvari, ki sem se jih naučil, je bila, da mi bo Gospod, če bom zvesto vztrajal v cerkvenih poklicih, odprl pot in me vodil do drugih priložnosti in blagoslovov, ki bodo presegali moje sanje.

Služenje misijona lahko to stori za vsakega fanta tukaj. Neki fant mi je nedavno povedal, koliko se je naučil is svoje stanovitnosti na misijonu. Iz njegovega primera bom navedel nekaj stvari, ki se jih lahko naučite, ki vam bodo v življenju prinesle priložnosti in blagoslove.

1.Organiziranost in pameten izkoristek časa.
2.Pomembnost trdega dela — žanjete kar sejete.
3.Voditeljske sposobnosti.
4.Sposobnost navezovanja stikov.
5.Vrednost preučevanja evangelija.
6.Spoštovanje avtoritete.
7.Pomembnost molitve.
8.Ponižnost in zanašanje na Gospoda.[1]

Ko sem v letih 1930 hodil v srednjo šolo Granite High School v Salt Lake Cityju, sem imel nekaj prijateljev, ki so bili zelo dobri športniki, igralci, glasbeniki in govorniki. Nekateri med njimi so v življenju uspeli, vse preveč teh nadarjenih in sposobnih mladih pa ni vztrajalo in niso uresničili

svojih zmožnosti. Po drugi strani pa je več manj opaznih fantov in deklet na isti šoli marljivo delalo, vztrajalo in nadaljevalo z izobraževanjem, da bi postali izvrstni zdravniki, tehniki, učitelji, pravniki, znanstveniki, poslovneži, obrtniki, električarji, inštalaterji in podjetniki.

Uspeh navadno dosežemo z vztrajnostjo in ne z izgubo poguma, ko naletimo na izzive. Paul Harvey, znani poročevalski analitik in pisec, je nekoč dejal: »Upam, da bom nekega dne deležen dovolj tistega, kar svet imenuje uspeh, tako da me bodo vprašali: 'V čem je skrivnost?' Preprosto bom rekel tole: 'Ko padem, vstanem.'«[2]

Izrazit vzor vztrajnosti je gospa Marie Curie, ki je z možem, francoskim fizikom, Pierrrom Curiejem, brez finančnih sredstev in brez zunanje podpore ali pomoči delala v stari, opuščeni, puščajoči lopi in poskušala ločiti radij od težke uranove rude, imenovane smolovec. Po 487. neuspelem poskusu je Pierre v obupu dvignil roke in rekel: »Nikoli ne bo končano. Morda čez sto let, nikoli pa v mojih dneh.« Marie ga je pogledala z odločnostjo na obrazu in rekla: »Če bo trajalo sto let, bo to škoda, vendar ne bom prenehala z delom, dokler bom živa.'«[3] Slednjič je uspela in s svojo vztrajnostjo zelo pomagala bolnikom z rakom.

Vztrajnost pokažejo tisti, ki vztrajajo, ko to postane težko, ki ne odnehajo niti, ko drugi rečejo: »Ne da se.« Leta 1864 je prvo predsedstvo poslalo apostola Ezra T. Bensona in Lorenza Snowa skupaj s starešinama Almom Smithom in Williamom W. Cluffom na misijon na havajske otoke. Iz Honoluluja so pot v majhno pristanišče Lahaina nadaljevali v majhni ladji. Ko so se približevali grebenu, se jim je približal visok val in ladjo je zadel močan sunek, ki jo je odnesel približno 46 metrov proč in jo pustil na gladini med dvema velikima valoma. Ko je udaril drugi val, se je ladja prevrnila v peneče morje.

Ljudje na obali so uporabili rešilni čoln in vanj potegnili tri brate, ki so plavali ob potapljajoči se ladji. Brata Snowa pa ni bilo videti. Havajčani, ki so vajeni visokih valov, so plavali v vse smeri in ga iskali. Slednjič je eden od njih v vodi nekaj otipal in brata Snowa so potegnili na površje. Njegovo telo je bilo trdo in videti je bil kot mrtev, ko so ga povlekli v čoln.

Starešina Smith in starešina Cluff sta telo brata Smitha položila v svoje naročje in mu tiho dala blagoslov in prosila Gospoda, naj ga ohrani pri življenju, da se bo lahko vrnil domov k družini. Ko so prišli na obalo, so brata Snowa odnesli do velikih sodov, ki so ležali na obali. Z obrazom navzdol so ga položili na enega in ga kotalili sem ter tja, dokler niso iz njega spravili vse vode, ki jo je pogoltnil.

Potem ko so se nekaj časa trudili z njim in ker ni bilo nobenih znakov življenja, so opazovalci rekli, da se ne da narediti nič več. Toda odločene starešine niso odnehali. Zato so še enkrat molili s tihim zaupanjem, da jih bo Gospod slišal in odgovoril na njihove molitve.

Bili so osupli, ker so tisti dan in čas delali nekaj tako nenavadnega. Eden od njih je bratu Snowu začel dajati umetno dihanje, da bi v njegova pljuča prišel zrak, in izmenično zrak pihal noter in ven ter tako posnemal naravni postopek dihanja. Toliko časa so se izmenjavali, dokler v njegova pljuča ni prišel zrak. Malo kasneje so zaznali slabotne znake vračanja življenja. »Rahel tren očesa, ki je bilo dotlej široko odprto in videti mrtev, in grgranje v grlu sta bila prva znaka življenja. Ti so postajali vse jasnejši, dokler ni nastopila polna zavest.« Z njihovo vztrajnostjo in

nasmehom usmiljene Božje previdnosti so vsi štirje Gospodovi služabniki preživeli in so lahko dokončali misijon.[4] Starešina Snow je kasneje postal predsednik Cerkve. Med služenjem v tem poklicu je utrdil Cerkveni finančni sklad, s tem da je člane rotil, naj plačujejo desetino in darovanja.

Vam bratom se bo gotovo zdelo zanimivo, da je bil Alma Smith iz te zgodbe tisti deček, ki je bil pri Haunovem mlinu ustreljen v kolk, zaradi česar je imel uničen kolčni sklep in jamico. Mama mu je rano obvezala z nekakšnim mazilom, nakar je prejela navdih, naj deček pet tednov leži na trebuhu. Namesto manjkajočega sklepa in jamice je zrasel gibljiv hrustanec, tako da je lahko živel popolnoma normalno, služil misijon na Havajih in vse življenje služil v Cerkvi.[5]
Naši preroki iz poslednjih dni so vzor odločnosti v duhovništvu, molitvi in delu. Vztrajnost Josepha Smitha je omogočila obnovo vsega. Vse življenje je bil deležen zaničevanja in zasmehovanja — od trenutka, ko je nekemu duhovniku pomembne veroizpovedi prvič spregovoril o prvem videnju. Toda nikdar se ni obotavljal. Zapustil nam je svoje trdno pričevanje.

»Dejansko sem videl luč in sredi te luči sem videl dve osebi in resnično sta mi spregovorili; in čeprav so me sovražili in me preganjali, ker sem rekel, da sem imel videnje, je bilo to res; [...] Imel sem videnje; tega sem se zavedal in vedel sem, da se je tega zavedal Bog in nisem mogel zanikati.«[6]

Življenje Brighama Younga je bilo eno samo vztrajanje. Vedno je bil zvest in odločen. Po smrti Josepha Smitha je bil trdno odločen, da bo 60.000 ljudi popeljal iz udobja njihovih domov in rodnih pokrajin v pusto divjino. Ta velika selitev nima primerjave v sodobni zgodovini. Prihajali so z vozovi, peš in z vlečnimi vozovi. Zaradi njega in njegovih privržencev je puščava zacvetela kot vrtnica.

Na prvi tiskovni konferenci, ko je bil predsednik Gordon B. Hinckley leta 1995 predstavljen medijem kot predsednik Cerkve, so ga vprašali, na kaj se bo osredotočil. Odgovoril je: »Nadaljevati! Da. Naša téma bo nadaljevati veliko delo, ki so ga začeli naši predhodniki.«[7] To je velika téma za vse nas. Nadaljevati moramo in vztrajati do konca.

Eden velikih občudovanja vrednih dosežkov predsednika Hinckleya je njegovo neverjetno vztrajanje pri gradnji templjev. Odkar je postal predsednik Cerkve, je bilo posvečenih, na novo posvečenih in načrtovanih 87 templjev. Ta presenetljivi dosežek v gradnji templjev je brez para v celotni svetovni zgodovini. Templji so močan vpliv dobrega in vse bolj blagoslavljajo svet. George Q. Cannon je dejal: »Vsak temeljni kamen, ki je položen za tempelj, in vsak dokončan tempelj po redu, ki ga je Gospod razodel svojemu svetemu duhovništvu, zmanjša Satanovo moč na Zemlji in poveča Božjo moč in pobožnost, premika nebesa z mogočno močjo za naše dobro, prosi in nad nas izliva blagoslove večnih Bogov in teh, ki bivajo v njihovi navzočnosti.«[8]

Vsak od nas bi moral zvesto in marljivo služiti v svojem duhovniškem poklicu do konca svojih dni. Nekateri se morda sprašujejo: »Kako dolgo bom še hišni učitelj?« Moj odgovor je, da je hišno poučevanje duhovniški poklic. Služenje v poklicu hišnega učitelja je privilegij, vse dokler škof in duhovniški voditelji menijo, da smo tega zmožni. Nekateri med nami smo poznali brata Georga L. Nelsona, uglednega odvetnika v Salt Lake Cityju, ki je služil kot škof, predsednik

okoliša in patriarh. Bil je povsem predan Cerkvi. Hišni učitelj je bil v starosti 100 let. Nekoč je dejal: »Rad sem hišni učitelj. Upam, da bom vedno lahko hišni učitelj.«[9] Umrl je v starosti sto enega leta in tako ostal zvest do konca.

Od tistih, ki se želijo krstiti v Cerkvi, Gospod pričakuje, da »bodo odločeni, da mu bodo služili do konca«.[10] Predsednik Joseph Fielding Smith je pri 94. dejal: »Vse svoje dni sem si prizadeval poveličevati svoj poklic v duhovništvu in upam, da bom lahko vztrajal do konca v tem življenju in se pridružil svetim v prihodnjem življenju.«[11] Kakor je dejal Gospod, če želimo biti njegovi učenci, moramo vztrajati v njegovi besedi.[12] Gospod je svojo Cerkev in njene člane izredno blagoslovil zaradi njihove zvestobe in vztrajnosti. Pričujem o božanskosti svetega dela duhovništva, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Dan Kartchner, osebna korespondenca.
2. Kot navedno v članku Marvin J. Ashton, konferenčno poročilo, okt., 1981, str. 89.
3. Sterling W. Sill, v konferenčnem poročilu, okt. 1974, str. 86; *Ensign*, nov. 1974, str. 62.
4. Gl. Eliza R. Snow Smith, Biography and Family Record of Lorenzo Snow, 1884, str. 276–281.
5. Gl. »Amanda Smith«, v Andrew Jense, zbral, Historical Record, 9. zvezek, 1882–1890, 5:83–88.
6. JS — H 1:25.
7. Navedeno v Jeffrey R. Holland, »President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands«, *Liahona*, junij 1995, str. 2.
8. »The Logan Temple«, *Millennial Star*, 12. nov. 1877, str. 743.
9. Navedeno v Elinor G. Hyde, »At 100 Years Old, He's Faithful Home Teacher«, *Church News*, 1998, 6. jun. 1998.
10. NaZ 20:37.
11. Konferenčno poročilo, okt. 1970, str. 92 ali Improvement Era, dec. 1970, str. 27.
12. Gl. Jn 8:31.

Sveti poklic služenja

predsednik Thomas S. Monson
prvi svetovalec v prvem predsedstvu

Izpolnitev dolžnosti prinaša občutek sreče in miru.

Rad bi izrazil dobrodošlico tistim, ki ste bili na tej konferenci poklicani k novim nalogam, in prisrčno čestital tistim, ki ste prejeli častno razrešitev. Delo se nadaljuje. Vsakega od vas imamo radi.

Moji dragi bratje, počaščen sem, ker imam to priložnost, da vam nocoj lahko govorim. Kakšna radost, ko vidiš, da so bratje z duhovništvom, mladi in stari, do zadnjega kotička napolnili to čudovito Konferenčno središče. To spoznanje, da so po vsem svetu zbrane podobne množice, mi

prinaša ogromen občutek odgovornosti. Molim, da bi Gospodov navdih vodil moje misli in navdihoval moje besede.

Predsednik Joseph F. Smith je podal naslednjo izjavo o duhovništvu. Rekel je: »Sveto duhovništvo je polnomočje, ki ga je Bog podelil moškemu, po katerem lahko govori Božjo voljo. [...] Je sveto in mora takšno tudi ostati. Ti, ki ga imajo, ga morajo častiti in spoštovati.«[1]

Duhovniška prisega in zaveza se nanaša na vse nas. Za tiste, ki imajo Melkizedekovo duhovništvo, je izjava o pogoju, da bomo zvesti in poslušni Božjim zakonom in da bomo poveličevali poklice, ki jih prejmemo. Za tiste, ki imajo Aronovo duhovništvo, pa je to izjava glede prihodnjih dolžnosti in odgovornosti, na katere se lahko že sedaj pripravijo.

Predsednik Marion G. Romney, bivši član Prvega predsedstva, je rekel: »Vsak brat z Melkizedekovim duhovništvom bi moral marljivo in svečano prisluhniti pomenom te prisege in zaveze, ki jo je prejel. Neizpolnitev teh obveznosti, ki so nam bile dane, zagotovo vodi v razočaranje, žalost in trpljenje.«[2]

Predsednik Spencer W. Kimball je rekel: »Nekdo lahko svojo duhovniško zavezo prelomi s kršenjem zapovedi — pa tudi z zanemarjanjem svojih dolžnosti. Zatorej, da bi nekdo prekršil to zavezo, je potrebno le, da nič ne dela.«[3]

Znani duhovnik je izjavil: »Ljudje bodo trdo delali za denar. Ljudje bodo trdneje delali za druge ljudi. Vendar pa bodo ljudje najbolj trdo delali, ko se bodo delu povsem predali... Dolžnost ni nikoli dobro opravljena, dokler je ne opravi nekdo, ki je pripravljen narediti več, če le more.« [4]

Izpolnitev dolžnosti prinaša občutek sreče in miru. Pesnik je napisal:

Spal sem in sanjal, da je življenje radost.
Zbudil sem se in dojel, da je življenje dolžnost.
Delal sem, a glej —
dolžnost je bila radost.«[5]

Klic dolžnosti lahko pride tiho, ko se mi, ki imamo duhovništvo, odzovemo na prejete zadolžitve. Predsednik George Albert Smith, zelo skromen, a uspešen voditelj, je izjavil: »Vaša najpomembnejša dolžnost je, da spoznate, kaj Gospod želi in potem z močjo svetega duhovništva poveličujete svoj poklic v prisotnosti svojih prijateljev, da vam bodo ljudje rade volje sledili.«[6]

Kaj pomeni poveličevati poklic? To pomeni, da ga izgrajujemo z dostojanstvom in pomembnostjo, da ga v očeh vseh ljudi napravimo za častivrednega in hvalevrednega, da ga povečamo in okrepimo, da dopustimo, da nebeška luč sveti skozi, da jo lahko vidijo drugi ljudje.

Kako lahko nekdo poveličuje svoj poklic? Preprosto tako, da izvaja služenje, ki se na to nanaša. Starešina poveličuje poklic starešine, v katerega je bil posvečen, tako da se kot starešina pouči o svojih dolžnostih in jih potem izvaja. Enako kot za starešino velja tudi za diakona, učitelja, duhovnika, škofa in vsakogar, ki ima službo v duhovništvu.

Pesnik in avtor, Robert Louis Stevenson, nas je spomnil: »Vem, kaj je zadovoljstvo, saj sem opravil dobro delo.«

Bratje, spomnimo se nasveta kralja Benjamina: »Ko služite soljudem, le Bogu služite.«[7]

Pomagajmo rešiti tiste, ki potrebujejo našo pomoč in jih dvignimo na višjo raven in boljšo pot. Svoje razmišljanje osredotočimo na potrebe bratov z duhovništvom, njihovih žena in otrok, ki so postali neaktivni. Prisluhnimo neizrečenemu sporočilu, ki pride iz njihovega srca. Ugotovili boste, da vam je znano: »Vodi me in hôdi z mano, da bom našel pot. Uči me, kaj naj storim, da z mano bo Gospod.«[8]

Odgovornost do neaktivnih članov ni naloga za brezdelneža ali sanjača. Otroci odrastejo, starši se postarajo, čas pa beži. Ne odlašajte, ko vas spodbudi duh, temveč raje delujte po njem in Gospod vam bo odprl pot.

Pogosto potrebujemo nebeško vrlino potrpežljivosti. Ko sem služil kot škof, sem nekega dne čutil, da moram poklicati moškega, čigar žena in otroci niso bili preveč aktivni v Cerkvi. Vendar pa se ta moški ni nikoli odzval. Nekega vročega poletnega dne sem potrkal na mrežasta vrata Harolda G. Gallacherja. Videl sem brata Gallacherja, ki je sedel na svojem stolu in bral časopis. »Kdo je?« je vprašal, ne da bi me pogledal.

»Vaš škof,« sem odgovoril. »Prišel sem, da se seznanim z vami in da vas in vašo družino povabim na sestanke.«

»Nimam časa,« je prezirljivo odgovoril. Sploh me ni pogledal. Zahvalil sem se mu in se odpravil domov.

Kmalu zatem se je družina Gallacher preselila v Kalifornijo. Minila so leta. Nekega dne, ko sem kot član Zbora dvanajsterih delal v svoji pisarni, me je poklicala tajnica in mi rekla: »V moji pisarni je brat Gallacher, ki je nekoč živel v vašem oddelku, in bi rad govoril z vami.«

Odgovoril sem: »Vprašajte ga ali mu je ime Harold G. Gallacher, ki je nekoč s svojo družino živel v Vissing Place na naslovu West Temple in Fifth South.

Rekla je: »To je on.«

Prosil sem jo, naj ga spusti noter. Imela sva prijeten pogovor o njegovi družini. Dejal mi je: »Prišel sem se opravičit, ker tistega poletnega dne pred davnimi leti nisem vstal in vas povabil v hišo.« Vprašal sem ga, ali je aktiven v Cerkvi. Z nasmehom je odgovoril: »Služim kot svetovalec v škofovstvu svojega oddelka.« Vaše povabilo, naj pridem v Cerkev in moj negativni odziv sta me tako preganjala, da sem se naposled odločil, da nekaj ukrenem.«

S Haroldom sva se še večkrat srečala, preden je umrl. Gallacherjeva in njuni otroci so v Cerkvi služili v različnih poklicih.

Predsednik Stephen L . Richards, ki je služil kot svetovalec predsednika Davida O. McKaya, je izjavil: »Duhovništvo je običajno označeno preprosto kot 'Božja moč poverjena moškemu.'« Nadaljuje: »Menim, da je ta razlaga pravilna. Vendar pa bi iz praktičnih namenov duhovništvo rad povezal s služenjem; pogosto ga imenujem 'popolni načrt služenja'. To je orodje za služenje in moški, ki ga ne uporablja, je na tem, da ga izgubi, kajti jasno nam je bilo razodeto, da ta, ki ga zanemarja, ne bo upoštevan za vrednega, da bi ga imel.«[9]

Preteklega januarja sem imel priložnost biti priča globokemu dejanju služenja v življenju ženske, ki je pred mnogimi leti, ko sem služil kot škof, živela v mojem oddelku. Ime ji je Adele in skupaj z dvema odraslima hčerama — ena od njiju je invalidna — je vrsto let živela v področju Rose Park v dolini Salt Laka. Adele, ki je vdova, se je borila s finančnimi težavami. V življenju ji je bilo pogosto težko.

Poklical me je neki človek, ki je sodeloval pri projektu »Hišica iz ingverjevega kolačka,« in me povabil na otvoritev Adelinega doma, ki so ga obnovili v zgolj treh dneh in nočeh. Pri projektu so s svojim prostovoljnim delom sodelovali mnogi prijazni in radodarni posamezniki, finančno pa so jim pomagala številna krajevna podjetja. V času, ko je potekala prenova njihovega doma, so Adele in njeni hčerki gostili v več kilometrov oddaljenem mestu, kjer so bile deležne neizmerne pozornosti.

Bil sem prisoten, ko je na prizorišče pripeljala limuzina, v kateri so bile Adele in njeni hčeri. V skupini, ki jih je pričakala, niso bili samo člani družine in prijatelji, temveč tudi številni obrtniki, ki so dan in noč delali na tem projektu. Bilo je očitno, da so s svojim delom zadovoljni in da nestrpno čakajo, kako se bodo odzvale Adele in njeni hčerki.

Ženske so stopile iz avta z zavezanimi očmi. Kako vznemirljivo je bilo, ko so jim odstranili prevezo z oči in so se Adele in njeni hčerki obrnile in videle svoj novi dom. Bile so docela osuple nad čudovitim projektom, ki je bil dokončan. Sprednji del je bil prenovljen, hiša je bila podaljšana in imela je novo streho. Hiša je bila na zunaj videti nova in brezhibna. Niso mogle zadržati solz.

Pridružil sem se Adele in ostalim in vstopili smo v hišo. Presenečeni smo bili nad tem, kako so polepšali in izpopolnili notranjost. Zidovi so bili pobeljeni, talne obloge so bila zamenjane. Poskrbeli so za novo pohištvo, nove zavese in nove zastore. Kuhinjske omarice so zamenjali z novimi; pult in pripomočki so bili novi. Celotna hiša je bila popolnoma prenovljena. Vsi prostori so bili popolnoma čisti in čudoviti. Adele in hčerki niso mogle premagovati čustev. Vendar pa so bili izrazi na obrazih teh, ki so vneto delali na hiši, ravno tako čustveni in ganljivi. Solze so jim polzele iz oči, ko so bili priča radosti, ki so jo prinesli v življenje Adele in njenih dveh hčera. Ne le, da je bilo vdovino breme lažje, temveč so bili v tem postopku ganjeni številni ljudje. Vsi so postali boljši ljudje, ker so sodelovali v tem delu.

Predsednik Harold B. Lee, eden velikih učiteljev v Cerkvi, nam je glede duhovništva podal naslednji lahko razumljivi nasvet: »Vidite, ko nekdo prejme duhovništvo, postane Gospodov predstavnik. Na poklic bi moral gledati kot na nalogo, ki mu jo je zaupal Gospod.«[10]

Nekateri ste morda sramežljivi po naravi ali pa menite, da ste neprimerni, da bi se sporazumno odzvali na poklic. Ne pozabite, da to delo ni samo vaše in moje. To je Gospodov delo in ko opravljamo Gospodovo delo, bratje, imamo pravico do Gospodove pomoči. Pomnite, da vam bo Gospod pomagal nositi breme, ki vam ga je naložil.

Medtem ko je uradna učilnica včasih nekoliko prisilna pa do nekaterih najučinkovitejših poučevanj pride drugje kot v kapeli oziroma učilnici. Zelo dobro se spominjam, kako so se pomladi pred nekaj leti nosilci Aronovega duhovništva iz mojega in sosednjega oddelka močno veselili letnega izleta v spomin na obnovo Aronovega duhovništva. Ob tej priložnosti smo z avtobusom potovali 150 kilometrov proti severu na pokopališče Clarkston v Utahu. Tam smo v tišini tistega čudovitega okolja zbrali mlade okrog groba Martina Harrisa, enega od treh prič Mormonove knjige. Ko smo obkrožili čudoviti granitni spomenik, ki zaznamuje njegov grob, je starešina Glen L. Rudd, ki je bil tedaj škof nekega drugega oddelka, povedal nekaj osnovnih podatkov iz življenja Martina Harrisa in iz Mormonove knjige prebral njegovo pričevanje in pričevanje Oliverja Cowderyja in Davida Whitmerja. Mladeniči so zelo pozorno prisluhnili, zavedajoč se, da stojijo na grobu nekoga, ki je videl angela in ki je dejansko s svojimi očmi videl zlate plošče. Spoštljivo so se dotaknili granitne spominske plošče, ki je označevala grob, in razmišljali o izrečenih besedah in doživetih občutkih.

Potem smo prehodili kratko razdaljo do groba nekega pionirja. Na spominski plošči je bilo zapisano ime Johna P. Malmberga in naslednji verz:

Luči ni več doma pri nas, utihnil je ljubeči glas.
Ostala v srcu je praznina, ki ne bo se nikdar zapolnila.

S fanti smo se pogovarjali o žrtvi in o predanosti resnici. Ob tistem nagrobnem kamnu smo se poučili o dolžnosti, časti, služenju in ljubezni. Še vedno vidim fante, ki so si z robčki brisali solze. Še vedno slišim hlipanje, ki je pričevalo, da se jih je dotaknil duh. Verjamem, da so bili vsi odločeni, da postanejo pionirji — gredo naprej in drugim kažejo pot, ki naj ji sledijo.
Odšli smo v krajevni park, kjer smo uživali v kosilu v naravi. Na poti domov smo se ustavili pri čudovitem templju v Loganu. Bil je topel dan. Fantom sem rekel, naj se uležejo na prostrano travo in se zazrejo v modro nebo z velikimi belimi oblaki, ki jih je rahel vetrič nosil naprej. Občudovali smo lepoto tega veličastnega templja, ki so ga zgradili pionirji. Govorili smo o svetih uredbah in večnih zavezah. Naučili smo se nekaj novega. Bili smo ganjeni. Zaveze in obljube so postale več kot le besede. Želja, da bi bili vredni odhoda v tempelj, se je naselila v srca teh mladih. Misli so se obrnile h Gospodarju, njegova prisotnost je bila blizu. Njegovo nežno povabilo »hodite za mano« je bilo nekako slišano in občuteno.

Vsi, ki se voljno odzovejo na sveti poklic služenja, prejmejo obljubo: »Jaz, Gospod, sem usmiljen in milostljiv do teh, ki se me bojijo in navdušeno častim tiste, ki mi služijo v pravičnosti in v resnici do konca. Prejeli bodo veliko nagrado in njihova slava bo večna.«[11]

Iskreno molim, da bi se vsi usposobili za to božansko obljubo. V imenu Jezusa Kristusa, našega Odrešenika, amen.

OPOMBE

1. *Gospel Doctrine*, 5. izdaja, 1939, str. 149.
2. Konferenčno poročilo, področna konferenca Mexico City Mexica, 1972, str. 73
3. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, uredil Edward L. Kimball, 1982, str. 497.
4. Harry Emerson Fosdick, v Vital Quotations, zbral Emerson Roy West, 1968, str. 38.
5. Rabindranath Tagore, 1861–1941.
6. Konferenčno poročilo, april 1942, str. 14.
7. Mozija 2:17.
8. Naomi W. Randall, »I Am a Child of God«, Hymns, št. 301.
9. Konferenčno poročilo, april 1937, str. 46.
10. Konferenčno poročilo, področna konferenca Mexico City Mexica, 1972, str. 77.
11. NaZ 76:5–6.

Igre na srečo

predsednik Gordon B. Hinckley

Če niste nikoli igrali pokra ali drugih oblik iger na srečo, s tem ne začnite! Če to že počnete, prenehajte sedaj, ko to še lahko storite!

Moji dragi bratje, za nami je čudovit sestanek. Rad bi potrdil vse, kar je bilo povedano in vam pustil svoj blagoslov.

Najprej bi rad izrekel nekaj besed o tistih, ki smo jih to popoldan podprli kot nove člane zbora sedemdeseterih.

Prepričan sem, da je na stotine bratov, ki so vredni in bi lahko opravljali poklic generalne osebnosti v Cerkvi. Srečamo jih lahko vse povsod. Tisti pa, ki smo jim danes izkazali podporo, so bili izbrani, da bodo odgovorni za prav posebne naloge. V večini primerov se bodo morali žrtvovati, kar bodo storili rade volje.

Med njimi je tudi, kot ste lahko opazili, moj 63-letni sin. Rad bi poudaril, da njegovega imena sam nisem predlagal. Tako so storili tisti, ki imajo do tega pravico. Močno namreč nasprotujem pridobivanju položaja po sorodstvenih zvezah. Kakor pravijo odvetniki, sem odklonil sodelovanje pri tem. Vendar pa verjamem, da je v vseh ozirih vreden in primeren. V prvi vrsti ima čudovito in enkratno mater. Ko bi vsaj lahko priporočil njegovega očeta!

To omenjam samo zato, ker resnično ne odobravam pridobivanja položaja na podlagi sorodstvenih vezi. Prosim vas, ne očitajte mu, da sva v sorodu. Pri tem ni pomoči.

Sedaj bi rad prešel na témo, o kateri bi rad govoril ta večer. Je odgovor na številne prošnje, naj kaj povem, kaj Cerkev meni o določeni navadi, ki med nami postaja vse splošnejša, zlasti med mladimi. Gre za obliko raznoraznih iger na srečo.

Zgodba pripoveduje, da se je neko nedeljo Calvin Coolidge, eden od nekdanjih predsednikov Združenih držav in človek, znan po redkobesednosti, vrnil iz cerkve. Žena ga je vprašala, o čem je govoril pridigar. Odvrnil je: »O grehu.« »Kaj je rekel?« je vprašala. »Bil je proti,« je odvrnil.

Mislim, da bi glede raznoraznih iger na srečo lahko odgovoril enako kratko. Nasprotujemo mu. Igre na srečo so skorajda povsod in so vse popularnejše. Ljudje igrajo poker. Stavijo na konjskih dirkah ali na pasjih dirkah. Igrajo ruleto in na igralne avtomate. K igranju se zbirajo v barih, salonih, kazinojih in, vse prepogosto, doma. Nekateri se temu ne morejo odreči. Povzroča zasvojenost. Tako v številnih primerih to botruje drugim uničujočim navadam in običajem.

In tako veliko teh, ki v njih sodelujejo, si ne more privoščiti denarja, ki je za to potreben. V številnih primerih žene in otroke oropa finančne varnosti.

Igra poker, kot se imenuje, postaja obsedenost na srednjih šolah in fakultetah.

Prebral vam bom članek iz časopisa New York Times:

Michael Sandberg je začel pred nekaj leti med prijatelji z igrami s kovanci majhne vrednosti.

Lansko jesen, pravi, pa so številke postale šestmestni dohodek in alternativa pravni šoli.

Sandberg, 22 let, čas pravzaprav preživi v Princetonu kot študent višjih letnikov političnih ved, in v mestu Atlantic City, kjer igra poker za visoke stave...

Sandberg je skrajni primer revolucije iger na srečo na fakultetah po državi. Sandberg to imenuje eksplozija, ki jo spodbuja televizijsko predvajanje turnirja v pokru in močan porast spletnih strani, ki ponujajo poker na internetu.

Strokovnjaki pravijo, da je težko spregledati razvidnost popularnosti iger na srečo na fakultetah. Decembra, na primer, je študentsko društvo na fakulteti Columbia University izpeljalo prvi turnir v pokru z osemdeset igralci z začetnim vplačilom deset dolarjev, ki je bila najnižja vsota za vstop v igro, medtem ko je fakulteta University of North Carolina prvi turnir s 175 igralci organizirala oktobra. Obe prireditvi sta bili razprodani in sta imeli čakalno listo. Na fakulteti University of Pennsylvania zasebne igre vsak večer oglašujejo na fakultetnem e-seznamu. (Jonathan Cheng, »Poker Is Major College Craze«, *Deseret Morning News*, 14. mar. 2005, str. A2)

Isto se dogaja prav tukaj v Utahu.

Neka mati mi piše takole:

»Moj devetnajstletni sin igra poker na internetu in zdi se, da tistim ljudem ni važno, če še nisi star 21 let. Imeti moraš samo bančni račun s kritjem. Sedaj redno igra že skoraj eno leto. Včasih je imel službo, ki jo je pustil, ker je trenutno tako zasvojen z internetom in igranjem pokra za denar. Kar naprej se udeležuje turnirjev v pokru, če zmaga, pa s tem denarjem kupi stvari, ki jih potrebuje. Vse, kar dela, je, da sedi pred računalniku in igra.«

Povedali so mi, da sta Utah in Havaji edini državi v Združenih državah, ki z zakonom nista dovolili nobene oblike iger na srečo. Iz pisem, ki sem jih prejel od članov Cerkve, je očitno, da so nekateri naši mladi začeli igrati poker. Okusili so, kako je dobiti nekaj za nič truda, potem pa potujejo v tujino, kjer so igre na srečo z zakonom dovoljene.

Neka ženska mi v pismu pravi: »Opažam, kako se to zlo danes tihotapi v toliko življenj. Na televiziji je tega ogromno. ESPN ima program, ki ga imenuje Poker slavnih in Mednarodni turnir v pokru.«

Nadaljuje: »Neki prijatelj je moža povabil, naj se prijavi na krajevno igro pokra z vstopnino. Njegov prijatelj je rekel: 'To niso igre na srečo. Denar je namenjen za veliko nagrado, dobi pa jo tisti, ki zmaga.«

Je mar to igra na srečo? Seveda je. Igra na srečo je preprosto to, da vplačate denar in ne dobite poštenega vračila v dobrinah oziroma delu.

Državne loterije so se zelo razmahnile. Nekoč jih je zakon prepovedoval. Sedaj delujejo kot sredstvo služenja dohodka.

Pred kakšnimi dvajsetimi leti sem na konferenci dejal:n»Loterijska mrzlica je nedavno dosegla vrhunec, ko je država New York objavila, da bodo 41 milijonov dolarjev razdeli na tri srečke dobitnice. Ljudje so za srečke stali v vrstah. Eno zmagovalno srečko je posedovalo 21 tovarniških delavcev, drugo mesto je zadelo 778 igralcev, 113.000 pa jih je zadelo simbolne zneske. Morda zveni precej dobro.

Toda med njimi je bilo 35.998.956 poražencev, ki so vsi nekaj vplačali, dobili pa ničesar.« (gl. konferenčno poročilo, okt. 1985, str. 67 oziroma *Ensign*, nov. 1985, str. 52)

Nekatere ameriške države so kazinoje močno obdavčile kot vir lastnega prihodka. Kazino tudi mora imeti svoj dobiček. Potem je tu še imetnik srečke dobitnice. Vsi ostali, ki so kupili karto, ostanejo praznih rok.

Tako hvaležen sem, da nam je Gospod, ko je osnoval to Cerkev, dal zakon desetine. Nekoč sem govoril z duhovnikom neke druge cerkve, ki se v precejšnji meri svojega prihodka, kot razumem, zanaša na igranje binga. Temu možu sem rekel: »Ali ste kdaj pomislili na desetino, s katero bi podpirali cerkev?« Odvrnil je: »Da in, o, kako si želim, da bi lahko to izvajali namesto igranja binga. Toda te spremembe ne pričakujem v svojem življenju.«

Kazinoji so bili v indijanskih rezervatih odprti kot sredstvo za zagotavljanje dohodka za tiste, ki jih posedujejo. Nekaj jih zadane, večina pa izgubi. Saj morajo, če le nekateri zadenejo, hiša pa mora imeti dobiček.

Neki naš mladenič je nedavno rekel: »Plačaš 5 dolarjev za kino, plačaš 5 dolarjev za poker, saj je isto.«

Ni isto. V prvem primeru dobiš nekaj za svoje plačilo, v drugem samo eden pobere nagrado, drugi pa ostanejo praznih rok.

Izkušnje kažejo, da igranje pokra lahko vodi v obsedenost z igrami na srečo.

Cerkev se je od svojih prvih dni izrekla proti igram na srečo.

Že davnega leta 1842 je Joseph Smith opisal razmere, v katerih so sveti živeli v Missouriju. Dejal je: »Kupili smo veliko zemlje, naši kmetje je imajo dovolj in deležni smo bili miru in sreče v domačem krogu in v soseski. S sosedi pa se nismo mogli družiti [...] pri polnočnih nemirih, kršenju sobotnega dne, konjskih dirkah in igrah na srečo, ker so nas najprej začeli zasmehovati, potem preganjati, slednjič pa se je zbrala organizirana drhal in nam požgala hiše, številne brate polila s smolo in perjem ter jih pretepla in jih nazadnje v nasprotju z zakonom, pravico in človeškostjo pregnala z njihovih bivališč.« (gl. James R. Clark, zbral, *Messages of the First Presidency* of The Church of Jesus Christ of Saits of Latter-Day, 6. zvezek, 1965– 1975, 1:139)

Brigham Young je oktobra 1844 o Navooju dejal: »Zapreti hočemo vse trgovine z žganjem, igralnice in druge nezakonite hiše oziroma druga ravnanja med nami in ne odobravamo nezmernosti ali pokvarjenosti v naši sredi.« (*Messages of the First Presidency*, 1:242)

Predsedniki Cerkve in svetovalci predsedstva so pogosto govorili o tem zlu. George Q. Cannon, svetovalec treh predsednikov Cerkve, je dejal: »Na svetu je veliko zla, katerega se morajo mladi varovati. Takšno so tudi igre na srečo. Oblike zla so različne, vse pa so slabe in bi se jim ne smeli predajati. (*Gospel Truth: Discourses and Writings of President George Q. Cannon*, izbral Jerreld L. Newquist, 2. zvezek, 1974, 2:223)

Predsednik Joseph F. Smith je dejal: »Cerkev ne odobrava iger na srečo, temveč jih odločno prepoveduje in jih označuje kot moralno napačne, mednje pa uvršča tudi vsakovrstno loterijo ter resno graja člane, ki so v to vpleteni.« (»Editor's Table«, *Improvement Era*, avg. 1908, str. 807)

Predsednik Heber J. Grant je svetoval: »Cerkev je bila in je še neizpodbitno proti vsakršni obliki iger na srečo. Nasprotuje vsakršnim igram na srečo, poklicu ali tako imenovanemu poslu, ki vzame denar človeku, ki je lahko s tem obseden, ne da bi mu dala kaj v zameno. Nasprotuje vsem izvajanjem, ki se nagibajo k temu, da degradirajo oziroma oslabijo visoka moralna merila, ki so jih vedno ohranjali člani Cerkve in skupnost na splošno (gl. *Messages of the First Presidency*, 5:245).

Predsednik Spencer W. Kimball je dejal: »Od začetka smo bili posvarjeni pred vsakovrstnimi igrami na srečo. Izkrivljenje in škoda človeka doletita vsakič, bodisi zadane ali izgubi, ker nekaj dobi za nič dela, brez truda, ne da bi plačal polno ceno.« (gl. konferenčno poročilo, apr. 1975, str. 6; ali *Ensign*, maj 1975, str. 6)

Starešina Dallin H. Oaks, ki je danes med nami, je imel leta 1987 o tej témi mojstrski govor na takratni fakulteti Ricks College. Naslovil ga je »Gambling--Morally Wrong and Politically Unwise« (gl. *Ensign*, junij 1987, str. 69–75).

Izjavam Cerkvenega stališča dodajam svojo. Igranje iger na srečo se morda zdi neškodljiva zabava. Toda s seboj prinaša napetost, ki se dejansko odraža na obrazih tistih, ki jih igrajo. In v vse preveč primerih to početje, ki je videti nedolžno, lahko vodi v dejansko zasvojenost. Cerkev je bila in je proti temu početju. Če niste nikoli igrali pokra ali drugih oblik iger na srečo, s tem ne začnite! Če to že počnete, prenehajte sedaj, ko to še lahko storite!

Čas lahko bolje preživimo vse kako drugače. So boljša prizadevanja, ki izpolnijo naša zanimanja in porabijo našo energijo. Na voljo je toliko čudovitega čtiva. Ni verjetno, da ga bo bomo kdaj imeli preveč. Spoznajmo glasbo in v njej uživajmo. Lahko pa preprosto čas preživimo skupaj s plesom, hojo v hribe, kolesarjenjem in drugimi stvarmi, ki jih fantje in dekleta lahko počnejo skupaj in jih bolj izpolnjujejo.

Berem novo knjigo, ki je nedavno izšla pri založbi Oxford University Press, ki je med nami zbudila precej pozornosti. V njej je študija, ki so jo izvedli člani fakultete University of North Carolina v Chapel Hillu. Obravnava versko in duhovno življenje najstnikov. Tisti, ki so raziskavo izvedli, so spraševali mlade različnih veroizpoved in tradicij. (gl. Christian Smith in Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers*, 2005)

Prišli so do zaključka, da naši mladi svetih iz poslednjih dni bolje poznajo svojo vero, so ji bol predani in bolj sledijo njenim naukom glede socialnega obnašanja kot njihovi vrstniki.

Eden od raziskovalcev je izjavil: »Cerkev svetih iz poslednjih dni od najstnikov veliko pričakuje in [...] to bolj kot ne doseže.« (gl. Elaine Jarvik, »LDS Teens Rank Tops in Living Their Faith«, *Deseret News*, 15. mar. 2005, str. A3)

Izkazalo se je, da ima naša mladina navadno ista verska prepričanja kot njihovi starši, da enkrat na teden prihajajo na bogoslužje, da o svoji veri spregovorijo z drugimi, da se postijo oziroma izvajajo kakšno drugo obliko samoodpovedi in da imajo manj dvomov o svojih verskih prepričanjih.

Opazovalci raziskave o naši mladini govorijo, da vstajajo zgodaj zjutraj, zato da prihajajo na seminar. »Težko je vstati tako zgodaj,« je povedal neki udeleženec seminarja. »Toda zaradi tega sledijo blagoslovi. To je čudovit način, kako začeti dan.«

Raziskovalci poudarjajo, da vsi naši mladi niso popolni, toda da zdaleč blestijo na najbolj neverjeten način. Dodati moram, da ti srednješolci nimajo časa za igranje pokra.

Moji dragi mladi prijatelji, ki vam nocoj govorim, toliko nam pomenite! Tako pomembni ste! Kot člani te Cerkve in kot nosilci duhovništva imate tako veliko odgovornost. Prosim, prosim, ne zapravljajte časa ali talentov z brezciljnim početjem! Če boste, boste imeli manjše sposobnosti za stvari, ki imajo vrednost. Verjamem, da vam bo to omrtvilo sposobnost za študij v šoli. Prineslo bo razočaranje staršem in ko bodo leta minevala in se boste ozrli nazaj, boste razočarani nad seboj.

Duhovništvo, ki ga imate kot mladeniči, ima v sebi privilegij delovanja angelov. Trdim, da je to neprimerljivo s predajanjem igram na srečo.

Odločite se prav, ko boste pred odločitvijo (gl. »Delaj, kar prav je«, otroška hvalnica v cerkveni pesmarici).

Ko vam zapuščam svoje pričevanje o tem delu in o svoji ljubezni do vseh, ki so v njem udeleženi, ponižno prosim, naj nebeški blagoslovi počivajo nad vami, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

Nedeljski jutranji del

Na svetih krajih
predsednik James E. Faust
drugi svetovalec v prvem predsedstvu

Svete po vsem svetu, kjer koli že so, spodbujam, naj si prizadevajo, da bodo na svetih krajih boljši ljudje.

Dragi bratje, sestre in prijatelji vsepovsod po svetu, v veliko veselje in odgovornost mi je, da vam spregovorim. Vsakemu od vas bi rad povedal, da vas imam rad, da vas spoštujem in cenim.

Z vseh strani nas obsipajo z velikim številom sporočil, ki jih nočemo ali ne potrebujemo. Vsak dan nastane več informacij, kot bi jih lahko vsrkali v vsem življenju. Življenje lahko uživamo do popolnosti le, če si vsak od nas poišče svoj kotiček in si spočije um.[1] Kako nam lahko to uspe? Samo en odgovor je. Dvigniti se moramo nad zlo, ki se nas polašča. Slediti moramo Gospodovemu nasvetu, ko je dejal: »Moja volja je, da se vsi, ki kličejo moje ime in me častijo v skladu z mojim večnim evangelijem, zbirajo skupaj in so na svetih krajih.«[2]

Neizogibno se znajdemo na veliko nesvetih krajih in podvrženi smo tolikim rečem, ki so vulgarne, nizkotne in pogubne za Gospodovega Duha, zato spodbujam naše člane vsepovsod po svetu, naj si prizadevajo, da bodo pogosteje na svetih krajih. Naši najsvetejši kraji so sveti templji. V njih vlada občutek svete tolažbe. Prizadevati si moramo, da bomo vredni, da peljemo družino v tempelj in se pečatimo skupaj za večnost. Raziskovati moramo tudi zapise umrlih sorodnikov, da jih bomo pečatili k nam v enem od templjev. Za svetost si moramo prizadevati tako, da smo »vernim zgled v besedi, vedênju, ljubezni, veri in čistosti«.[3]
Tako lahko gojimo in okrepimo svoj odnos z Bogom.

Svetost je krepost duše. Izhaja iz vere in ubogljivosti do Božjih postav in uredb. Bog nato očisti srce z vero in srce se očisti vsega nizkotnega in nedostojnega. Ko s podrejanjem Božji volji dosežemo svetost, nagonsko vemo, kaj je pred Gospodom napačno in kaj pravilno. Svetost spregovori v tišini, spodbuja vse dobro in kara, kar je napačno.

Svetost je tudi merilo pravičnosti. Predsednik Brigham Young je 16. februarja 1862 v Tabernaklju v Salt Lake Cityju uporabil besede »Sveto Gospodu«. Nato je pojasnil, kaj mu pomeni »Sveto Gospodu«. Navajam: »V 'tridesetih letih' sem se iz izkušenj naučil, da mora biti vsak trenutek v mojem življenju 'svet Gospodu', kar izhaja iz poštenosti, pravice, milosti in pokončnosti v vseh mojih dejanjih. To je edini način, kako lahko obdržim Duha Vsemogočnega.«[4]

Lani je eden od mojih vnukov peljal ženo v New York, da bi s starši obiskala prelepi novi tempelj na Manhattnu. Vrvež, naglica in hrup tisočev ljudi zunaj so bili oglušujoči. Ko je taksi zapeljal pred tempelj, je vnukova žena Katherine začela jokati. Že zunaj templja je občutila

njegovo svetost. Vstopila sta, zapustila hrupni svet in častila v Gospodovi hiši. Doživela sta sveto in nepozabno izkušnjo.

Predsednik Gordon B. Hinckley nas je učil: »Občasno moramo zapustiti hrušč in trušč sveta in stopiti med stene svete Gospodove hiše, da občutimo njegovega Duha v svetem, mirnem okolju.«[5] Molitev Josepha Smitha ob posvetitvi kirtlandskega templja je bila res uslišana: »In da bodo vsi ljudje, ki bodo stopili na tla Gospodove hiše, občutili tvojo moč in se čutili primorani, da priznajo, da [...] je to tvoja hiša, kraj svetosti.«[6]

Ob pogrebu patriarha Josepha Smitha st. so bili njegovi občutki o templju opisani tako:

»V vsakodnevno veselje mu je bilo zadrževati se v Gospodovi hiši in raziskovati v njegovem templju. V njem je užival v veliko blagoslovih in preživel veliko ur v prijetnem druženju s svojim nebeškim Očetom. Sam in proč od človeštva se je sprehajal po njegovih svetih hodnikih že dolgo preden se je kralj dneva prikazal na vzhodnem obzorju. Veliko srčnih želja je izrekel med temi zidovi, ko je narava še spala. V svetih kotičkih templja so se pred njegovim umom razprla nebeška videnja. Njegova duša se je veselila nad zakladi večnosti.«[7]

Hvaležen sem, da so na vseh naših templjih besede »Gospodova hiša, sveto Gospodu«. Korenine pomnika, da so to sveti kraji, segajo v Staro zavezo. Zaharija nas spomni, da bo napočil dan, ko »bo na konjskih kraguljčkih zapisano: 'Svetost Gospodu' [. . .] Vsak lonec v Jeruzalemu in na Judovem bo svet Gospodu nad vojskami.«[8] Zelo občudujem kljuke na vratih templja v Salt Lake Cityju. Umetniško so oblikovane in na vsaki piše 'Svetost Gospodu'.

Pred 65-imi leti sem bil še kot fant v južnem Utahu ves navdušen, ko so se na nekaterih stavbah v mestecih pojavile besede "Sveto Gospodu". Te pozlačene besede so bile pogosto središčno okrasje najpomembnejših stavb, na primer zadružnih trgovin in škofovih skladišč. Sem lastnik nekaj potrdil delnic ZCMI-ja, pionirske trgovske ustanove, s podpisom Johna Taylorja, Brighama Younga, Wilforda Woodruffa, Josepha F. Smitha, Lorenza Snowa, Heberja J. Granta, Georga Alberta Smitha in Davida O. McKaya. Na vsakem potrdilu za delnico so besede 'Svetost Gospodu'. Sprašujem se, kaj se je zgodilo s temi vodili svetosti? So se mar razblinili obenem s tolikimi pomniki vere in predanosti?

Naši dnevi v življenju bodo zelo blagoslovljeni, če bomo obiskovali templje, da bi se naučili o svoji transcendentni duhovni povezavi z Bogom. Bolj se moramo potruditi, da bomo na svetih krajih. Tempeljske obredne zaveze in čaščenje nam pomagajo zagotoviti svetost našega značaja. Ker želimo v naših ljudeh vzbuditi več predanosti do svetega dela v templjih, jih rotimo, naj se bolj poglobijo v globok duhovni pomen, ki ga najdemo v templju. Pavel nas je opomnil: »Črka namreč ubija, Duh pa oživlja.«[9]

Predsednik Gordon B. Hinckley nam je v današnjem času rekel:

»Če bi se vsak moški v cerkvi, ki so ga oddelili v Melkizedekovo duhovništvo, pripravil za tempeljsko dovolilnico in bi nato šel v Gospodovo hišo in obnovil zaveze v svečanosti pred Bogom in pričami, bi vsi mi postali boljši ljudje. Med nami bi bilo le malo ali nič nezvestobe. Ločitev bi skoraj docela izginila. Izognili bi se toliko bolečinam in strtim srcem. V naših

domovih bi vladalo več miru, ljubezni in sreče. Manj žena in otrok bi jokalo. Bolj bi se cenili in spoštovali med seboj. In prepričan sem, da bi se Gospod nasmehnil in nam naklonil še več.«[10]

Sveti bi morali opravljati raziskovanje družinskega debla in obiskovati tempelj, ker jih Sveti Duh navdihuje, naj delajo tako. V tempelj bi morali poleg drugih razlogov tudi zato, da obvarujemo osebno svetost in svetost naše družine.

Poleg templjev bi moral biti drugi sveti kraj na Zemlji zagotovo dom. Občutki svetosti v mojem domu so me pripravili na občutek svetosti v templju. Preden sem se odpravil na svoj prvi misijon v Brazilijo, mi je mati na roke ljubeče sešila tempeljska oblačila, da sem jih nosil, ko sem šel v tempelj. Zdaj so stara in obledela, a so posebno, sveto znamenje materine ljubezni do tega, kar je sveto.

Zaradi svoje ljube žene Ruth lahko rečem, da je naš dom kraj, kjer smo skušali spoštovati duha svetosti Gospodu. Vedno nam ni uspelo. Seveda ne. A smo poskušali. Ko me je kot mladega očeta prezaposlovala odgovornost, da poskrbim za družino, skrbim za cerkvene poklice in veliko drugih državljanskih dolžnosti, me je Ruth ljubeče in nežno spominjala na moje starševske dolžnosti v domu.

Spomnila me je, na primer, ko je bil čas za družinski večer in z blagostjo predlagala nekaj ustreznega, kar bi lahko proučevali med družinskimi večeri. Pomagala mi je tudi, da sem sledil pomembnim družinskim dogodkom, kot so rojstni dnevi in aktivnosti otrok, ko so potrebovali moj čas in podporo. Še vedno opravlja to pomembno služenje in to cenim. Če res želimo, da bo naš dom kraj svetosti, se bomo bolj potrudili, da bomo počeli vse, kar privablja Gospodovega Duha.

Naše kapele so posvečene Gospodu kot sveti kraji. Rečeno nam je, da bi morali v hišo molitve in ponuditi zakrament na njegov sveti dan. Vzeti zakrament je svečan, svet privilegij. V kapelah se učimo o evangelijskih načelih, blagoslavljamo otroke, potrjujemo člane in jim podelimo dar Svetega Duha, in pričujemo o resničnosti evangelija. Neka spreobrnjenka iz Teksasa je rekla, da je ob vstopu skozi vrata kapele občutila svetost, ki je ni izkusila še nikoli v življenju.

Bolj se moramo potruditi, da bomo sveto ljudstvo. Živimo v obdobju polnosti časov. Toliko je bilo obnovljenega preko preroka Josepha Smitha, zaradi česar smo v posebnem odnosu do Gospoda. Predsednik Gordon B. Hinckley, ki ima vse ključe, poverja, ima polnomočje in usmerja te odgovornosti, ki jih mi koristimo, varujemo in skrbimo zanje. Kot Gospodovi otroci bi se morali vsak dan truditi, da vsa svoja dejanja dvignemo na višjo raven osebne pravičnosti. Stalno se moramo varovati pred vsemi Satanovimi vplivi.

Predsednik Brigham Young je učil: »Vsak trenutek [v našem življenju] mora biti svet Gospodu. [...] To je edini način, kako lahko obdržimo Duha Vsemogočnega.« Naj Gospod blagoslovi vsakega od nas v naši posebni odgovornosti, da bomo našli to, kar je sveto Gospodu tako, da bomo na svetih krajih. Tam bomo našli duhovno varnost, ki jo potrebujemo mi in naša družina. To je vir pomoči, da bomo v današnjem času ponesli naprej Gospodovo besedo. Prisotnost na svetih krajih nam bo pomagala, da se dvignemo nad zle vplive v današnjem času in se približamo

svojemu Odrešeniku. Pričujem, da nas bo Gospod vedno blagoslavljal, če bomo to počeli in postali bomo mogočni »v besedi in dejanjih«[13]. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE
1. Gl. "Overworked Americans" ali »Overwhelmed Americans?«, *Business Horizons*, jan.–feb. 1994, str. 62–66.
2. NaZ 101:22.
3. 1 Tim 4:12.
4. Deseret News, 2. apr. 1862, str. 313.
5. "Of Missions, Temples, and Stewardship", *Ensign*, nov. 1995, 53.
6. NaZ 109:13.
7. History of the Church, 4, str. 193-194.
8. Zaharija 14:20, 21.
9. 2 Kor 3:6.
10. »Of Missions, Temples, and Stewardship«, *Ensign,* nov. 1995, str. 53.
11. Gl. NaZ 59:9.
12. Hel 10:5.

Še eden
starešina M. Russell Ballard
iz zbora dvanajstih apostolov

Potrebujemo več misijonarjev, ki bodo trdo delali in imeli trdno pričevanje, zato da bodo lahko prišli do več otrok nebeškega Očeta.

Bratje in sestre, pred nekaj tedni sva s sestro Ballard z veseljem spregovorila misijonarjem v središču za usposabljanje misijonarjev v Provu. Z navdušenjem sva opazovala njihove žareče, navdušene obraze in občutila navzočnost Gospodovega Duha. Ti čudoviti misijonarji so na tem, da bodo stopili na pot oznanjanja sporočila o obnovljenem evangeliju Jezusa Kristusa svetu. Zahvaljujemo se staršem, škofom, predsednikom okolišev, zlasti pa našim mladim, da so se odzvali prerokovemu klicu po temeljitejših duhovnih pripravah na služenje Gospodu.

Ko smo zvišali merila glede misijonarskega služenja, je predsednik Gordon B. Hinckley dejal: »To delo je težko. Zahteva moč in vitalnost. Zahteva miselno strogost in sposobnost. Zahteva vero, željo in posvetitev. Zahteva čiste roke in čisto srce.«

Nadaljevali smo z besedami, da »je prišel čas, ko moramo dvigniti merila tistih, ki so poklicani kot veleposlaniki Gospoda Jezusa Kristusa...« »Tistim, ki se v smislu moralne vrednosti niso pripravili, da bi šli v svet in oznanjali vesele evangelijske novice, tega preprosto ne moremo dovoliti.« (»Misijonarsko služenje«, predvajanje vsesplošnega usposabljanja voditeljev, 11. jan 2003, str. 17)

Danes kličemo bolj usposobljene misijonarje, fante, ki so se pripravili na služenje, tako da so sprejeli prerokov izziv, naj »bodo strogi s seboj, naj se dvignejo nad merila sveta, naj se

izogibajo prestopkom in se odločajo za višjo pot v vseh svojih dejanjih.« (»Misijoanrsko služenje«, str. 17)

Gospodovo delo se v naših 339 misijonih širi, zato moramo povečati prizadevanja, da bo vsak dvanajstletni fant vreden posvetitve v diakona, vsak štirinajstletni v učitelja, vsak šestnajstletni v duhovnika in da bo vsak osemnajst oz. devetnajstletni vredno prejel Melkizedekovo duhovništvo. To lahko storimo, če bo srca fantov navdajala ljubezen do Gospoda, razumevanje in hvaležnost za njegovo odkupitev in jasna vizija čudovite obnove.

Če bodo naši mladi razumeli pomembnost evangelijske obnove in sami spoznali, da je Bog naš nebeški Oče in da ima rad vse otroke, da Jezus je Kristus in da sta se skupaj pojavila pred Josephom Smithom, da bosta začela to, poslednje razdobje časov, bodo želeli pomagati pri oznanjanju sporočila svetu. Ko bodo naši mladi Mormonovo knjigo videli kot oprijemljiv dokaz, da je sporočilo obnove resnično, jih bo navdala želja, da bi naredili svoj del, tako da bi o teh resnicah poučevali otroke nebeškega očeta.

Od misijonarjev v središču za usposabljanje misijonarjev sva izvedela, kaj bi jim najbolje pomagalo pri pripravah na misijon. Predvsem so si želeli, da bi:

- z vsakodnevnim preučevanjem svetih spisov bolje poznali nauk.
- se naučili, kako naj se učijo in kako naj iskreno molijo.
- bili bolj resni in delali bolj trdo.
- bolje razumeli, kaj se od njih pričakuje.
- imeli več priložnosti za poučevanje.
- imeli več razgovorov s škofom in starši.

Bratje in sestre, skupaj lahko učimo o nauku Jezusa Kristusa v njegovi preprostosti in moči vso našo mladino v Cerkvi. Skupaj s starši jim lahko pomagamo, da se bodo pripravili na misijon in doživljenjsko služenje. Pojdimo in poiščimo vse naše dragocene mlade, ne glede na stopnjo njihove dejavnosti, in prižgimo Kristusovo luč, ki je v njih. Predsednik Boyd K. Packer je dejal: »Kristusova luč je povsod prav kakor sama sončna svetloba. Kjer je človeško življenje, tam je Kristusov Duh. Ima jo vsako živo bitje... Navdihuje vse, kar bo blagoslovilo človeštvo in mu koristilo. Hrani dobroto sámo.« (»The Light of Christ«, *Liahonba*, apr. 2005, str. 13)

Zatorej vemo, da imajo vsi v sebi Kristusovo luč. Kot starši, učitelji in voditelji smo odgovorni, da to luč prižgemo v naši mladini, dokler plamen pričevanja ne bo gorel globoko v njihovem srcu in duši, potem pa moramo spodbujati vsakega od njih, da bo ogenj odnesel in ga uporabil, da bo z njim prižigal Kristusovo luč v drugih.

Seveda se nasprotnik tega zaveda in dela nadure, da bi vplival na nekatere naše mlade, da ne bi upoštevali cerkvenih naukov. Zato se moramo starši, voditelji in učitelji posvetovati skupaj in poznati vsakega fanta ali dekle — prav vsakega. Moramo jih poznati, pa naj bodo dejavni ali ne.

Res je, merila smo dvignili za naše misijonarje. To pa pomeni, da so se merila dvignila tudi za starše in voditelje. Morali bomo poglobiti svojo vero in povečati svoja prizadevanja, da bo vsak fant dobil priložnost za služenje.

Tudi predsednik Hinckley je izrazil naslednjo zaskrbljenost: »Potrebujemo več misijonarjev. Sporočilo o zvišanju meril za misijonarje ni bilo znamenje, da hočemo pošiljati manj misijonarjev, temveč klic staršem in voditeljem, naj bolj zgodaj začnejo delati s fanti, da jih bodo bolje pripravili na misijonarsko služenje in da bodo ostali vredni takšnega služenja. Vsi fantje, ki so vredni in ki so telesno ter čustveno sposobni, bi se morali pripraviti na služenje v tem pomembnem delu.« (»Škofom Cerkve«, predvajanje vsesplošnega usposabljanja voditeljev, 19. junij 2004, str. 27)

Podobno je predsednik spregovoril o dekletih: »Prišlo je do rahlega nerazumevanja prejšnjega sporočila glede tega, da bi samske sestre služile kot misijonarke. Potrebujemo nekaj deklet. Opravljajo neverjetno delo. Obiščejo lahko tiste domove, kamor starešine ne morejo. Toda ne smemo pozabiti, da mlade sestre niso obvezane iti na misijon. Ne bi smele misliti, da imajo isto dolžnost kot fantje, toda nekatere si bodo želele iti.« (»Škofom Cerkve«, str. 27)

Bratje in sestre, neverjetno veliko dela je še potrebno opraviti. Gospodov Duh veje nad številnimi narodi sveta. Vrata, ki so bila prej zaklenjena, so se odprla. Potrebujemo več misijonarjev, ki bodo delali trdo in imeli močno pričevanje, da bodo prišli do več otrok nebeškega Očeta, ki so sedaj v krajih, v katere ne moremo. To so naši bratje in sestre in odgovorni smo, da jih poučujemo o sporočilu obnove.

Vemo, da se dogajajo velike stvari v življenju tistih, ki zvesto služijo redni misijon. Misijonarsko služenje ni lahko, je pa neizmerne vrednosti. Tisti, ki služijo in se vrnejo domov častno, so oblikovali vzorec življenja in služenja, ki bo v življenju blagoslovil njih in prihodnje rodove. Vrnejo se bolje pripravljeni postati močni voditelji in učitelji v cerkvenih organizacijah. Vrnejo se bolje pripravljeni postati pravični očetje in matere, ki bodo svoje otroke zmožni poučevati o evangeliju. Služenje rednega misijona je blagoslov tako za tiste, ki jih misijonarji najdejo in učijo, kakor za misijonarje same.

Sedaj pa imamo posebno prošnjo za škofe in predsednike vej. Zavedamo se, da že poznate tiste, ki so dosegli visoka merila in se pripravljajo, da bodo letos sprejeli misijonarski vpoklic. Tisto pa, kar bi radi voditelje v vsaki enoti prosili, je, da se skupaj s starši posvetujejo in molijo, da bodo našli vsaj še enega fanta, poleg tistih, ki so se že odločili, ki bi bil lahko poklican na služenje. Če bodo v vseh 26.000 oddelkih in vejah v Cerkvi poslali vse, ki jih že načrtujejo poslati na misijon — plus še enega — se bodo enote naših rednih misijonarjev povečale, mi pa se bomo toliko bolj približali našemu božanskemu ukazu, naj evangelij ponesemo med vse narode, rodove, jezike in ljudstva. Seveda morajo biti ti misijonarji vredni, zvesti, zdravi in v celoti predani. Morda ta še eden ni pripravljen sedaj. Zato prosimo starše in člane svètov okolišev ter oddelkov naj se zanesejo na prepoznavajočo moč Svetega Duha, da bodo vedeli, komu lahko pomagajo, da se bo letos pripravil na ta vpoklic.

Ko se boste zbližali z njimi, se, prosim, spomnite izkušnje mojega prijatelja. Nikdar v svojem življenju ni imel konja, dokler se ni poročil s čudovito žensko, ki je imela konje zelo rada. Ker je hotel napraviti vtis na svojo novo ženo, je nekega večera dejal, da bo šel na pašnik, da bo žrebička poučil, kako naj se pusti voditi. Tehtal je več kot žrebiček. Vedel je več kot žrebiček.

Predpostavljal je, da mu ne bo treba drugega, kakor potegniti za povodec, žrebiček pa mu bo prej ali slej sledil. Prepričan je bil, da bo postopek kratek in preprost.

Vrv je privezal za povodec, stopil pred žrebička in potegnil. Žrebiček se je uprl. Prijatelj je potegnil močneje, žrebiček pa se je še močneje uprl z nogami. Zato je potegnil zelo močno in žrebiček se je prevrnil. To se je večkrat ponovilo, dokler prijatelj ni prišel do zaključka: v samo štirih oziroma petih minutah je žrebička uspešno naučil, kako naj se prevrača. Samo stopiti je moral pred žrebička, prijeti za vrv, pa se je že prevrnil.

Ko ga je žena pri tem opazovala, mu je slednjič predlagala, naj vrv preprosto vrže žrebičku okrog vratu in hodi poleg njega, namesto da stopa pred njim. Na jezo mojega prijatelja je res delovalo.

Zdi se, da je v vsakem od nas nekaj, kar se upira ukazovanju, porivanju ali vlečenju. Če pa nekdo fanta objame in se z njim sprehodi, bo verjetno sledil z željo, da bi služil. Prosim, spomnite se tega, ko boste krepili pričevanje še enega, ki lahko služi.

Naj vam v premislek predlagam troje, kar vam bo pomagalo ustvariti bogato tradicijo misijonarskega služenja v družinah, okoliših, oddelkih oziroma vejah.

Najprej, prepričajte se, da naši mladi razumejo, kdo so. Od prvih dni v Osnovni naši otroci pójejo »Božji sem otrok«. Pomagajte jim uvideti, kaj resnično pomeni biti Božji otrok. Opomnite jih, da so tukaj v tem določenem času v svetovni zgodovini s polnostjo evangelija na dlani, ker so sprejeli pogumne odločitve v predzemeljskem življenju. Naša mladina mora odločno zagovarjati pravičnost in resnico. Imeti morajo vizijo blagoslovov, ki jih lahko dobijo, če bodo s pripravljenostjo za služenje pokazali ljubezen do nebeškega Očeta in Gospoda Jezusa Kristusa.

Drugič, učite jih nauk. Čeprav imajo dejavnosti in družabni dogodki svoje odmerjeno mesto v vsesplošnem programu za mlade, je nauk tisti, ki spreobrača in daje obveze. Naši mladi imajo pravico pričakovati, da bodo starši ter cerkveni voditelji in učitelji poskrbeli, da bodo poznali in razumeli evangelij Jezusa Kristusa. Sveti Duh jim bo resnico potrdil v srcu in jim v duši prižgal Kristusovo luč. Potem boste imeli še enega pripravljenega rednega misijonarja. Včeraj je starešina Richard G. Scott predlagal, da vam je lahko v veliko pomoč učbenik *Pridigajte moj evangelij!*, novi vodič, ki ga sedaj uporabljajo misijonarji pri poučevanju evangelija.

Slednjič, zavedamo se, da morda ne bi bilo modro, da bi se nekateri fantje in dekleta soočili z napori in izzivi rednega misijona. Če duhovniški voditelji koga med vami opravičijo služenja rednega misijona, prosimo vas in vašo družino, da sprejmete odločitev in greste naprej. Lahko se pripravite, da boste udeleženi v odrešilnih tempeljskih uredbah in poiščete druge načine služenja. Vse člane pa prosimo, da izrazijo podporo, veliko ljubezen in razumevanje in pomagajo vsem našim zvestim mladim pri njihovih različnih cerkvenih poklicih.

Bratje in sestre, dodajam svoje pričevanje o božanskem poslanstvu Gospoda Jezusa Kristusa in molim, da nas bo vse blagoslovil v naših prizadevanjih, da bomo navdihnili in spodbudili več naših mladih in parov za služenje rednega misijona. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

Odgovor je v veri
starešina David E. Sorensen
iz predsedstva sedemdeseterih

Zapomnimo si, da je vera še vedno odgovor – tudi tedaj, ko gre kaj narobe, morda predvsem tedaj, ko gre kaj narobe.

V zgodnjih petdesetih letih so bile Združene države v vojni na Korejskem polotoku. Zaradi politike vpoklica vojaških obveznikov, ki jo je vlada takrat izvajala, mladeničem ni bilo dovoljeno služiti misijon, ampak se je od njih zahtevalo, da služijo v vojski. Ker sem to vedel, sem se pred odhodom na univerzo, vpisal na usposabljanje za rezervnega vojaškega častnika. Moj cilj je bil, da postanem častnik kot moj najstarejši brat. Ko sem med božičnimi prazniki odšel domov, me je škof mojega oddelka, Vern Freeman, poklical v svojo pisarno. Sporočil mi je, da je mladi cerkveni voditelj, brat Gordon B. Hinckley, z ameriško vlado sklenil dogovor, da lahko Cerkev iz vsakega oddelka pokliče enega mladeniča na služenje misijona. Tem mladeničem bi se med misijonom avtomatično odložilo služenje v vojski.

Škof Freeman je dejal, da je molil o tem in čutil, da bi me moral predlagati kot rednega misijonarja iz našega oddelka. Pojasnil se mu, da so moji načrti drugačni in da sem se vpisal na usposabljanje za rezervnega vojaškega častnika. Škof me je prijazno opomnil, da mu je duh prišepnil, naj me priporoči za služenje misijona v tem določenem času. Rekel je: »Pojdi domov in se pogovori s staršema, zvečer pa se vrni s svojim odgovorom.«

Šel sem domov ter očetu in materi povedal, kaj se je zgodilo. Dejala sta, da je škof po navdihu sprejel odločitev in da bi moral z zadovoljstvom sprejeti Gospodovo povabilo na služenje. Mati je videla, kako razočaran sem bil, ker ne bom takoj postal vojaški častnik. Dejala je: »Zaupaj v Gospoda z vsem svojim srcem, na svojo razumnost pa se ne zanašaj. Na vseh svojih poteh ga spoznavaj in on bo uravnaval tvoje steze.«[1]

Tisti večer sem se vrnil v škofovo pisarno in sprejel njegovo povabilo. Rekel mi je, naj grem v vojaško pisarno in jim sporočim svojo odločitev.

Ko sem to storil, mi je predsednica pisarne na moje presenečenje dejala: »Če boš šel na misijon, boš pred ponovnim vpisom v vojaški center za usposabljanje častnikov poklican na služenje vojaščine. Služil boš kot navadni vojak in ne kot častnik.«

Kljub nepričakovani spremembi sem imel čudovit misijon, ki je spremenil pot mojega življenja, kot vsem, ki služijo. Vendar pa je vlada izpolnila obljubo in me približno mesec pred zaključkom misijona vpoklicala na služenje v ameriško vojsko.

Po končanem usposabljanju nabornikov in šoli za vojaške policiste, so me določili za vojaškega policista v vojaškem oporišču. Neke noči sem v času nočnega dežurstva spremljal prevoz zapornikov iz enega oporišča v drugega.

Sredi noči se je konvoj nekje na pol poti ustavil, da bi se odpočili. Poveljujoči častnik nam je naročil, naj gremo v restavracijo in si naročimo kavo, da bomo preostanek noči lahko ostali

budni. Takoj je opazil, da sem odklonil. Dejal je: »Vojak, če hočeš na tej poti ostati buden, moraš spiti kavo. Nočem, da bi kateri od zapornikov zbežal ali povzročil težave v času mojega dežurstva.« Dejal sem: »Gospod, z vsem spoštovanjem, odklanjam. Sem mormon in ne pijem kave.« Za odgovor se ni zmenil in znova me je opomnil, naj spijem kavo. Znova sem ga vljudno zavrnil. Usedel sem se v zadnji del avtobusa, z orožjem v rokah, in v srcu molil, da bi ostal buden in da bi mi ga ne bi bilo potrebno uporabiti. Potovanje se je mirno končalo.

Nekaj dni kasneje me je ta isti poveljujoči častnik poklical v svojo pisarno na razgovor. Povedal mi je, da kljub zaskrbljenosti, da na poti ne bom ostal buden vso noč, zelo ceni, da sem bil pripravljen zagovarjati svoje stališče. Presenetila me je novica, da so njegovega pomočnika premestili, ter da me je predlagal za svojega novega pomočnika.

Naslednji dve leti sem imel številne priložnosti za vodenje in upravljanje. Izkazalo se je, da so bile pozitivne izkušnje v času mojega vojaškega služenja več, kot sem lahko v sanjah pričakoval.

Iz te preproste zgodbe – in številnih drugih njej podobnih, ki sem jih v življenju doživel – sem spoznal, da sta vera in poslušnost odgovor na naše skrbi in trpljenje. Vera v Gospoda Jezusa Kristusa je resnično moč, ki nam lahko spremeni življenje in nas vodi v odrešitev.

Kako lahko gradimo to vero? S svojimi dejanji. Nefi nam je svetoval, naj gremo in storimo, kar nam Gospod zapove.[2] Zaupati moramo v Gospoda z vsem svojim srcem, kakor me je poučila ljubeča mati. Na srečo bomo velikokrat, ko bomo udejanjali vero in spolnjevali Gospodovo voljo, spoznali, da smo za svojo poslušnost bogato blagoslovljeni.

Včasih spoznamo da, čeprav služimo Gospodu po svojih najboljših močeh, še vedno trpimo. Morda poznate nekoga, ki se sooča s katerim od teh največjih izzivov: Pomislite na starše, ki imajo bolnega otroka, za katerega se vsi postijo in molijo z vsem srcem in dušo, a na koncu umre. Ali na misijonarja, ki se žrtvuje in gre na misijon, potem pa zboli, ostane prizadet ali invaliden. Pomislite na žensko, ki je izredno zvesta in poslušna, a ne more imeti otrok, čeprav si jih tako močno želi. Pomislite na ženo, ki si zelo prizadeva, da bi ustvarila prijeten dom za družino in vzgaja otroke, a jo mož zapusti. V svetih spisih je veliko primerov ljudi, ki so bili rešeni, potem ko so izkazali veliko vero kot Šadrah, Mešah in Abed Nego, ki so bili vrženi v ognjeno peč. V svetih spisih najdemo tudi veliko primerov predanih ljudi, ki v času krize niso bili deležni božanskega posredovanja. Abinadi je zgorel, ko je bil privezan ob kol, Janeza Krstnika so obglavili, Almove in Amulekove privržence pa so vrgli v ogenj. Delati dobro ne pomeni, da se bo vedno dobro izteklo. Ključno je, da si zapomnimo, da je vera še vedno odgovor – tudi tedaj, ko gre kaj narobe, morda predvsem tedaj, ko gre kaj narobe.

Pomnite, da je Gospod obljubil, da nam bo v težavah pomagal. Sočuten je zlasti do tistih, ki trpijo. Rekel je: »Blagor žalostnim, kajti potolaženi bodo.«[3]

Kot del odkupne daritve je Odrešenik pretrpel vse. Pozna telesno in čustveno bolečino, pozna žalost zaradi izgube in izdajstva. Vendar nam je pokazal, da so neskončna ljubezen, potrpežljivost, ponižnost in poslušnost pot do resničnega miru in sreče. Jezus je dejal: "Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem.« Nato pa je v svarilo, naj ne iščemo le posvetne tolažbe, dodal: »Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet.«[4] V svetu vlada mir, ko ni sporov oziroma bolečine,

Jezus pa nam nudi uteho kljub trpljenju. Njegovo življenje ni bilo brez bojev in bolečine, temveč brez strahu in zelo pomenljivo. Apostol Peter je zapisal: »Je pa pred Bogom hvalevredno, če delate dobro in če potrpežljivo prenašate bridkost. Saj ste bili vendar za to poklicani. Saj je tudi Kristus trpel za vas in vam zapustil zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah, ... Ko so ga sramotili ni vračal sramotenja, ko je trpel, ni grozil, ampak je vse prepuščal njemu, ki sodi pravično.«[5]

Mi, ki smo sprejeli Jezusa Kristusa za svojega Odrešenika, se moramo docela opirati na Kristusove zasluge. Rešil nas bo, ko bomo storili vse, kar lahko. Če bomo pogumno udejanjali svojo vero in se opirali na njegove zasluge, nas bo Kristus blagoslovil in vodil v vseh prizadevanjih. Okrepil nas bo in nas navdal z mirom v času preizkušenj. »Saj v veri hodimo in ne v gledanju.«5 Molim, da bi vsi mi bolj zaupali Gospodu in povečali svojo vero vanj.

Bratje in sestre za konec bi rad omenil še drugo temo. Zadnjih nekaj let sem bil blagoslovljen, da sem lahko opazoval predsednika Gordona B. Hickleyja. Rad bi vas spomnil, da predsednik Hinckley ni le živi prerok, temveč tudi videc. Vidi, česar drugi ne vidijo. Ima dar razsodnosti; je optimističen in realen. Želim izraziti hvaležnost, ki jo čutim do Gospoda, ker predsednika Hinckleyja ohranja pri življenju in njemu in njegovima plemenitima svetovalcema dovoljuje, da vodijo Cerkev zadnjih deset let. Preko božanskega vodstva predsednika Hinckleyja je Cerkev prejela veliko znatnih blagoslovov, tudi manj očitnih. Močno spodbujam vsakogar od vas, naj pozorneje sledi njegovemu nasvetu in vodstvu, kajti »Gospod je resnično povzdignil vidca svojemu ljudstvu«.[7]

Jezus je Kristus. Joseph je prerok obnove. Predsednik Gordon B. Hinckley je naš živi prerok. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE
1. Prg 3:5–6.
2. 1. Nefi 3:7.
3. Mt 5:4.
4. Jn 14:27.
5. 1 Pt 2:20–21, 23.
6. 2 Kor 5:7.
7. Mojzes 6:36.

»Kako bi čar dobrote spoznali brez Kristusu zvestih prijateljev?«
Kathleen H. Hughes
prva svetovalka v generalnem predsedstvu Društva za pomoč

Bog pozna potrebe svojih otrok, pogosto pa deluje preko nas in nam govori, kako naj eden drugemu pomagamo.

Pred nekaj tedni sva se z možem udeležila tempeljske uredbe. Ko sva vstopila, naju je pozdravila tempeljska delavka, ljuba prijateljica iz najinega oddelka. S tem pozdravom se je za naju začelo neverjetno doživetje. Ne spomnim se, da bi kdaj prej srečala in bila deležna služenja toliko ljudi, ki jih poznava: prijateljev iz prejšnjih oddelkov, prijateljev iz skupnosti, mož in žena, s katerimi sva služila v raznih poklicih. Zadnja, ki sva jo srečala, je bila mladenka, ki je nisem prepoznala. Bila je prisrčna in ko je spregovorila, sem se nemudoma spomnila: Robin, ena od mladenk iz mojega razreda Lovorik, ko sem bila prvič predsednica Mladenk. Ko sva se pogovarjali, si izmenjali spomine in novice v življenju, mi je povedala, koliko ji je pomenilo tisto obdobje. Občutila sem isto.

Tempelj sem zapustila vsa ganjena zaradi tolikšne prijaznosti. Zavedla sem se, kako pomembni so mi v življenju prijatelji. Gospod se je znova in znova dotaknil mojega duhovnega jaza in to večinoma preko roke prijatelja.

Ta mesec pred osemintridesetimi leti sva z Deanom kot mladoporočenca odpotovala v Novo Mehiko, da bi obiskala moje starše. Med obiskom naju je oče peljal na enodnevni izlet v gore v severnem delu države. Popoldan smo naleteli na avto, ki je stal ob cesti s prazno gumo. Voznik je mojemu očetu povedal, da ima tudi rezervno gumo prazno in bi potreboval prevoz do najbližjega mesteca, da popravi gumo. Oče je ob pogledu na moževo družino v avtu dejal: »Nikakor vam ne bo uspelo priti pred mrakom do mesta in nazaj. A glejte, vaša kolesa so iste velikosti kot moja. Vzemite mojo rezervno gumo in mi jo ob naslednjem obisku Alberquerqa vrnite.« Tujca je ponudba šokirala in je rekel: »A saj me niti ne poznate.« Oče je odgovoril na svoj običajen način: »Saj ste poštenjak, mar ne? Gumo mi boste vrnili.«

Čez nekaj tednov sem očeta povprašala o rezervni gumi. Povedal mi je, da mu jo je mož vrnil. Oče, ki je zdaj v devetdesetem letu, v življenju še vedno ravna na enak način. Večini ljudi njegove starosti *prinašajo* tople obroke na dom, moj oče pa jo sam *nosi* «ostarelim». Pogosto je ob posteljah prijateljev, ki so bolni ali umirajo. Z žago se odpravi na vsakoletno čistilno akcijo Rotarijancev. Ko premišljujem o očkovem življenju in dejanjih, se spomnim misli predsednika Boyda K. Packerja: On je »dejaven v evangeliju« (»The Golden Years«, Liahona, maj 2003, str. 82). Njegovo življenje se, kot pravi hvalnica, za večno dotakne življenj ljudi, ob tem pa se vsi obogatijo (gl. »Each Life That Touches Ours for Good«, Hymns, št. 293). Moj oče ve, kaj je prijateljstvo.

Včasih kot predsedstvo Društva za pomoč slišimo, ko ženske pravijo, da ne občutijo Gospodove ljubezni. A morda bi močneje čutile njegovo ljubezen, če bi njegovo roko iskale v dejanjih ljudi, ki jih imajo radi. Morda jih blagoslavlja član njihove veje ali oddelka, sosed, ali celo tujec in jim tako izkazuje Kristusovo ljubezen. Starešina Henry B. Eyring nas je poučil: »Poklicani ste, da zastopate Odrešenika. Vaš glas pričevanja postane kot njegov glas, vaša roka tolažbe postane kot njegova roka.« (»Raise to Your Call«, Liahona, nov. 2002, str. 76). Če bodrimo druge v Kristusovem imenu, bodo zagotovo tudi nas bodrili.

Hišni učitelj, ki ga poznam, je vsak mesec zvesto obiskoval ostarelo vdovo. A ni je le obiskoval, vsako jesen je pripravil klimatsko napravo na zimo in preveril filter v peči. Ali je bila to Božja ljubezen ali ljubezen hišnega učitelja? Odgovor je seveda oboje.

»Kako bi izkazal nam večji dar, kako bi spoznali dobrote čar, saj Kristusu zvesti prijatelji krepijo nas in nam lepšajo dni.« (*Hymns*, št. 293)

Vse življenje so Kristusu zvesti prijatelji moj blagoslov — od prijateljev iz mladostnih dni, do veliko ljudi, ki so našo družino blagoslovili v vseh oddelkih, kjer smo živeli. Njihova vera in zavezanost evangeliju Jezusa Kristusa, njihovo služenje ter moder in prijazen poduk so obogatili najino življenje. Z nekaterimi prijatelji smo si zelo različni. Ne strinjamo se glede določenih stvari, celo na živce si gremo. A prijateljstvo dopušča razlike — pravzaprav jih zajema. Rada obiskujem okoliše z ljudmi različnih življenjskih okoliščin, starosti in etničnega porekla.

Sedajle posebno razsežnost sestrinstva in prijateljstva doživljam, ko služim s sestrama Parkin in Pingree in ostalimi ženskami v predsedstvu pomožnih organizacij in odborov. *Dobre* ženske so. O, kako jih imam rada! V treh skupnih letih so me ljube sestre v predsedstvu dodobra spoznale. Poznajo mojo vero in pričevanje, poznajo pa tudi moje negotovosti in skrbi. Vedo, da po dolgem potovanju z usposabljanjem nisem najboljšega počutja. A čutim njihovo ljubezen in potrpežljivost in vem, da o meni še vedno mislijo najboljše. Njihovo pričevanje in molitev me spodbujata, s smehom mi razjasnijo dan. Sestre smo si v vseh pomenih besede.

Podobno izkušnjo imam s svojo družino. Ena od mlajših sestra se je v preteklih mesecih borila z rakom. Ne živiva blizu, a telefonski klic premosti razdalje. Med tem težavnim obdobjem sva si izkazovali ljubezen, molili, se spominjali in si ljubeče pričevali. Sestre so mi dragocene prijateljice. Prav tako bratje, moj ljubi mož, otroci in vnuki (ne glede na hrup, ki ga povzročajo ti vnuki).

V zgodnjih dneh obnove so se novi člani zbirali, da bi ustvarili »Sion«. Sion je pomenil tako kraj kot namen — duh. Ne zbiramo se več na enak način. Zdaj so naš Sion naše veje in oddelki. A duh Siona prevzamejo le, če člani skrbijo drug za drugega. Na žalost včasih slišimo o ženskah in moških s prizadetimi občutki, ki se oddaljijo od ostalih članov Cerkve. Če ste na kateri koli strani te dileme — če ste užalili koga ali bili užaljeni — si prizadevajte za odpuščanje. Spreglejte svoj del zmote. Zapomnite si, kako nas je Kristus opomnil: »Pravim vam, bodite enotni; in če niste enotni, niste moji.« (NaZ 38: 27)

Pred kratkim sem se imela priložnost pogovarjati z žensko, ki me je vprašala o Josephu Smithu. Podvomila je v njegov poklic in poslanstvo. Ko sem govorila, sem se domislila Gospodovih besed Oliverju Cowderyju: »Zvesto stoj ob mojem služabniku Josephu.« (NaZ 6: 18) Upam, bodo za tisti dan in za vsak trenutek mojega življenja o meni lahko rekli: »Stala je Josephu ob strani.« Želim biti njegova prijateljica.

Joseph Smith je bil mnogim čudovit prijatelj. Dejal je: »Prijateljstvo je eno veličastnih temeljnih načel 'mormonstva', ki spremeni in civilizira svet, ustavi vojne in spore ter spoprijatelji in zbrati ljudi«. (History of the Church 5:517)

Vedel pa je tudi, da prijateljstvo ni nekaj abstraktnega. Nekega dne je izvedel, da so bratovo hišo požgali sovražniki. Ko so člani Cerkve rekli, da sočustvujejo z njim, je prerok iz žepa vzel nekaj denarja in rekel: »Z bratom sočustvujem za 5 dolarjev. Za koliko sočustvujete vi?« (Hyrum L. Andrus in Helen Mae Andrus, izbrala, They Knew the Prophet, 1974, str. 150)

Čutite glede prijateljstva enako kot prerok? Ali dobre občutke prelevimo v praktično pomoč? Bog pozna potrebe svojih otrok in pogosto deluje preko nas, ko nas navdihne, naj si pomagamo med seboj. Ko delamo po takemu navdihu, smo na svetih tleh, saj imamo priložnost, da služimo kot Božji predstavniki in tako uslišimo molitve.

Bratje in sestre, če smo prijatelji preroka Josepha, smo tudi Odrešenikovi prijatelji. Ali živimo življenje, ki naznanja »predanost Odrešenikovemu imenu«? (gl. Hymns, št. 293) Joseph Smith je, in to leto, ko izkazujemo spoštovanje možu, ki je vpeljal obdobje polnosti časov, se moramo spomniti ne le njegovega prijateljstva do človečnosti, pač pa tudi njegovega prijateljstva in predanosti Gospodu. Prerok je rekel: »Skušal se bom zadovoljiti s svojim deležem, saj vem, da je Bog moj prijatelj. V njem bom našel uteho.« (The Personal Writings of Joseph Smith, zbral Dean C. Jessee, 1984, str. 239; pisava posodobljena)

Vsakemu od nas bi moralo biti očitno, da bi moralo biti naše največje prijateljstvo z našim nebeškim Očetom in njegovim Sinom, Jezusom Kristusom. Odrešenik nam je ljubeče dejal: »Imenoval vas bom prijatelje, saj ste moji prijatelji.« (NaZ 93:45) Njegova največja želja za nas, njegove brate in sestre, je to, da nas pripelje nazaj k našemu Očetu. Pot je jasna: v življenju moramo do najvišje stopnje razviti Kristusove kvalitete in lastnosti. Ubogati moramo njegove zapovedi, opravljati njegovo delo in spolnjevati njegovo voljo.

Ko se spomnim dneva, ko so me v templju sprejeli mnogi, ki jih imam rada, si rada predstavljam, smo lahko enako blagoslovljeni tudi v vsakdanjem življenju. Občutila sem ljubezen, ki odseva bežen pogled na čisto Kristusovo ljubezen — dobrotljivost, ki bi nam morala prežeti srce. Predstavljam si oddelke in veje, kjer prijatelji vseh starosti in različnih okoliščin stojijo skupaj in si življenje krojijo po naukih Jezusa Kristusa.

Danes vam pričujem, da Kristus živi. Zahvaljujem se zanj. Molim, da bi mu bila vedno prijateljica in da bom s tem tudi vaša prijateljica.

V imenu Jezusa Kristusa, amen.

Povezana srca
starešina Henry B. Eyring
iz zbora dvanajstih apostolov

Ko ste se krstili, so vaši predniki z upanjem zrli na vas. Veselili, ko so videli, da je eden od njihovih prednikov sklenil zavezo, da jih bo našel.

Sporočilo namenjam vam, ki ste spreobrnjenci v Cerkvi. Več kot polovica članov Cerkve danes se za krst odloči, ko dopolnijo osem let. V Cerkvi torej niste izjema. Rad bi vam povedal, kako zelo vas ima Gospod rad in vam zaupa. In še več. Rad bi vam povedal, kako zelo računa na vas.

Njegovo ljubezen ste vsaj do neke mere začutili, ko ste se krstili. Pred leti sem mladega, dvajsetletnega mladeniča privedel v vode krsta. Z družabnikom sva ga učila evangelij. V svoji družini je bil prvi, ki je slišal sporočilo o obnovljenem evangeliju. Vprašal je, če bi se lahko krstil. Zaradi pričevanja Duha je hotel slediti vzoru Odrešenika, ki ga je krstil Janez Krstnik, čeprav je bil brez greha.

Ko sem tega mladeniča dvignil iz vode krsta, me je presenetil, ko me je objel okrog vratu, pri tem so mu solze polzele po obrazu, in mi zašepetal v uho: »Čist sem, čist sem.« Ta isti mladenič mi je, potem ko smo položili roke na njegovo glavo in mu s polnomočjem Melkizedekovega duhovništva podelili Svetega Duha, rekel: »Ko si govoril te besede, sem čutil kot da me po telesu od glave pa do nog zajema ogenj.«

Izkušnja, ki ste jo imeli, je edinstvena, a do neke mere ste občutili pomembnost blagoslova, ki ste ga prejeli. Od takrat občutite resničnost obljub, ki ste jih prejeli in obljub, ki ste jih dali. Občutili ste, da ste bili s krstom očiščeni zaradi odkupne daritve Jezusa Kristusa. Začutili ste spremembo v srcu, ko je Sveti Duh postal vaš družabnik. Vaše želje so se začele spreminjati.

Ko mi nekdo reče, da je spreobrnjenec v Cerkvi, ga vprašam: »Ali je še kdo v vaši družini sprejel evangelij?« Če vprašani odgovori z »ja«, prične navdušeno opisovati srečni čudež v življenju starša, brata, sestre ali starih staršev. Obstaja radost, ko vemo, da nekdo v njihovi družini deli svoj blagoslov in svojo srečo. Ko pa vprašani odgovori: »Ne, sem edini član« bodo skoraj vedno govorili o svojih starših. Rekli bodo nekaj takega, kot: »Ne, ne še. Toda še vedno poskušamo.« In iz njihovega glasu lahko razberete, da ne bodo nikoli prenehali poskušati, nikoli.

Gospod je vedel, da boste imeli takšne občutke, ko vas je vzel od sveta, da prejmete zaveze, ki so blagoslov v vašem življenju. Vedel je, da boste svoji družini želeli govoriti o blagoslovih, ki ste jih občutili, ko ste prišli v Cerkev. Še več, vedel je, da bo ta želja v vas rastla, ko boste prepoznali radost, ki nam jih prinašajo obljube, ki nam jih daje v svetih templjih. Tam vsem, ki se usposobijo, dovoli, da z njim, sklenemo zaveze. Obljubimo mu, da bomo poslušni njegovim zapovedim. Če smo zvesti, nam obljublja, da bomo v svetu, ki pride, lahko živeli z njim v slavi z družinami za vekomaj.

V svoji ljubeči prijaznosti, je vedel, da boste imeli željo, da bi bili za vedno povezani s svojimi starši in njihovimi starši. Morda ste imeli dedka, kot jaz, ki se je vedno veselil mojega obiska. Mislil sem, da sem njegov najljubši vnuk, dokler mi bratranci in sestrične niso povedali, da so tudi sami tako mislili. Sedaj ga ni več. Vsi moji dedki in babice in njihovi predniki so umrli. Številni vaši predniki so umrli, ne da bi kdaj imeli priložnost, da sprejmejo evangelij in prejmejo blagoslove in obljube, ki ste jih vi prejeli. Gospod je pravičen in ljubeč. Zato nam je pripravil pot, da bi imeli željo v srcu, da bi svojim prednikom ponudili vse blagoslove, ki jih je ponudil nam.

Od vsega začetka je pripravljen načrt, ki to omogoča. Gospod je davno tega dal obljube svojim otrokom. Zadnja od knjig v Stari zavezi je knjiga preroka Malahija. Zadnje besede pa so prijetna obljuba in ostro svarilo.

»Glejte, pošljem vam Elija, preroka, preden pride Gospodov dan, veliki in strašni. Obrnil bo srce očetov k sinovom in srce sinov k očetom, da ne pridem in ne udarim dežele s prekletstvom.«[1]

Pomembno je, da razumemo nekatere od teh besed. Gospodov veliki in strašni dan je konec sveta. Jahve, Mesija, bo prišel v slavi. Hudobni bodo uničeni. Živimo v poslednjih dneh. Morda nimamo dovolj časa, da bi naredili to, kar smo obljubili.

Pomembno je, da vemo zakaj je Gospod obljubil, da pošlje Elija. Elija je bil velik prerok z veliko močjo, ki jo je prejel od Boga. Imel je največjo moč, ki jo Bog da svojim otrokom: imel je moč pečatenja, moč, da je vse, kar zaveže na Zemlji, zavezano v nebesih. Bog je to moč podelil apostolu Petru. Gospod pa je držal obljubo, da pošlje Elija. Elija se je prikazal preroku Josephu Smithu 3. aprila 1836 kmalu po posvetitvi kirtlandskega templja, ki je bil prvi tempelj po obnovi evangelija. Joseph je ta sveti trenutek opisal takole:

»Prikazalo se nama je še eno veliko in veličastno videnje; kajti Elija, prerok, ki je bil vzet v nebesa, ne da bi okusil smrti, je stopil pred naju in rekel: Glejta, docela je prišel čas, o katerem je govoril Malahija — ki je pričeval, da mora biti [Elija] poslan, preden pride Gospodov dan, veliki in strašni — da obrne srce očetov k sinovom in srce sinov k očetom, da ne bo vsa Zemlja udarjena s prekletstvom — zatorej ključe tega obdobja predajam v vajine roke; in po tem boste vedeli, da je Gospodov veliki in strašni dan blizu, in sicer pred vrati.«[2]

Ko ste se pridružili Cerkvi, ste začutili, kako se vam srce obrača k družini, tako k tistim, ki živijo kakor k tistim, ki so v svetu duš. Gospod je poskrbel še za eno videnje, da bi tako vedeli, kaj početi s temi občutki.

Po Josephu Smithu je Gospod poklical druge preroke, da vodijo njegovo Cerkev. Eden teh je bil Joseph F. Smith. V videnju je videl, kaj se je zgodilo v svetu duš, ko se je v času med svojo smrtjo in vstajenjem tam prikazal Odrešenik. Predsednik Smith je videl veselje duš, ko so spoznale, da je Odrešenik pretrgal spone smrti in da bodo lahko vstali zaradi njegove odkupne daritve. Videl je, da je Odrešenik med dušami določil svoje služabnike, da oznanjajo njegov evangelij vsaki duši in ponudijo priložnost, da izberejo zaveze in blagoslove, ki so ponujeni vam in ki si jih želite za svoje prednike. Vsi imajo to priložnost.

Predsednik Smith je prav tako videl voditelje, ki jih je Odrešenik poklical, da ponesejo evangelij med otroke nebeškega Očeta v svet duš. Imenoval je nekatere med njimi: oče Adam, mati Eva, Noa, Abraham, Ezekiel, Elija, preroki, ki jih poznamo iz Mormonove knjige, in nekateri iz poslednjih dni, med njimi Joseph Smith, Brigham Young, Johna Taylor in Wilford Woodruff. Pomislite na moč teh misijonarjev, da učijo evangelij in se dotaknejo src vaših prednikov. Ne preseneča, da je Wilford Woodruff za časa svojega življenja dejal, da verjame, da jih bo malo, če sploh kdo, od prednikov svetih iz poslednjih dni, ki so v svetu duš, zavrnilo sporočilo odrešitve, ko bodo zanj slišali.[3]

Mnogi od vaših umrlih prednikov bodo prejeli pričevanje, da je sporočilo misijonarjev resnično. Ko ste sami prejeli to pričevanje, ste lahko prosili misijonarje za krst. Vendar pa ti, ki so v svetu duš, tega ne morejo storiti. Uredbe, ki jih tako zelo cenite, se izvajajo le na tem svetu. Nekdo v tem svetu mora iti v sveti tempelj in sprejeti uredbe v imenu osebe v svetu duš. Zato smo dolžni,

da najdemo imena svojih prednikov in zagotovimo, da jim bomo ponudili to, kar tam brez naše pomoči ne morejo prejeti.

Vem, da se moje srce ne obrne le k mojim prednikom, ki čakajo, temveč tudi k misijonarjem, ki jih poučujejo. Vsi mi bomo videli te zveste misijonarje v svetu duš. Pomislite na preroka, ki je tam z vašimi predniki, ki jih je imel rad in ki jih je učil. Predstavljate si, kot si predstavljam jaz, nasmeh na obrazu tega misijonarja, ko greste proti njemu in vašim prednikom, ki jih je spreobrnil, a jih ni mogel krstiti niti pečatiti k družini, dokler niste prišli vi in zanje opravili uredbe. Ne vem, kakšen bo postopek, vendar si predstavljam, kako vas bodo objeli okrog vratu in videli boste solze hvaležnosti.

Če si lahko prestavljate nasmeh na obrazu misijonarja in vašega prednika, pomislite na Odrešenika, ko se boste srečali z njim. Imeli boste razgovor z njim. Plačal je ceno za vaše grehe in za grehe vseh duhovnih otrok nebeškega Očeta. On je Jahve. Poslal je Elija. Iz popolne ljubezni je podelil duhovniške moči za pečatenje in blagoslov. Zaupal vam je, ko vam je dopustil, da ste v tem življenju prisluhnili evangeliju in vam dal priložnost, da sprejmete dolžnost, da jo boste ponudili tem prednikom, ki te nadvse dragocene priložnosti niso imeli. Pomislite, kako hvaležen je za tiste, ki z delom in vero plačajo ceno, da najdejo imena svojih prednikov, da imajo njega in svoje prednike dovolj radi, da jim ponudijo večno življenje z družino, ki je največji od vseh Božjih darov. Ponudil jim je neskončno žrtev. Ljubil in cenil bo tiste, ki so plačali vsakršno ceno, da so svojim prednikom omogočili, da izberejo njegovo ponudbo večnega življenja.

Ker ste se v srcu že spreobrnili, se cena morda ne zdi tako visoka. Pričnete s preprostimi stvarmi. Zapišite, kar že veste o svoji družini. Morali boste zapisati ime in priimek staršev in njihovih staršev, datume rojstev, smrti ali poroke. Ko boste lahko, boste želeli zabeležiti tudi podatke o krajih. Nekatere boste lahko zapisali po spominu. Vendar pa za pomoč lahko prosite tudi sorodnike. Morda imajo shranjene rojstne, poročne ali mrliške liste. Kopirajte jih in jih uredite. Če boste izvedeli za zgodbe iz njihovega življenja, si jih zapišite in shranite. Ne zbirate samo imen. Tisti, ki jih v življenju niste nikoli srečali, bodo postali ljubljeni prijatelji. Vaše srce bo za vedno povezano z njihovim.

Raziskovati lahko pričnete za prvih nekaj rodov in greste postopoma nazaj. Tako boste prepoznali številne prednike, ki potrebujejo vašo pomoč. V vašem oddelku ali veji je bil poklican nekdo, ki vam lahko pomaga s pripravami teh imen za tempelj. Tam jim bodo ponujene zaveze, ki jih bodo osvobodile njihove duhovne ječe in jih povezale v družine [...] vašo družino [...] za vedno.

Vaše priložnosti in s tem povezane obveze so izredne v celotni zgodovini sveta. Po svetu je več templjev, kot kdaj koli prej. Več ljudi po vsem svetu je občutilo, da jih je Elijev duh vodil, da zabeležijo identitete in dejstva iz življenja njihovih prednikov. Še nikoli v zgodovini sveta ni bilo toliko virov za iskanje in zbiranje podatkov o prednikih. Gospod je podelil znanje o tem, kako lahko s sodobno tehnologijo, ki bi jo pred leti smatrali za čudež, omogočimo podatke vsemu svetu.

S temi priložnostmi pride večja obveza, da bomo ohranjali Gospodovo zaupanje. Komur je veliko dano, se od njega veliko pričakuje.[4] Ko boste našli podatke za prvih nekaj rodov, bo delo postalo težje. Cena pa bo večja. Ko gledate podatke za daleč nazaj, so zapisi manj popolni. Če tudi drugi člani vaše družine iščejo podatke za prednike boste morda ugotovili, da je prednik, ki ste ga našli, že prejel tempeljske blagoslove v celoti. Potem boste pred težko in pomembno odločitvijo. Znašli se boste pred skušnjavo, da odnehate in težko delo iskanja prepustite drugim, ki so bolj izkušeni ali pa da nekaj časa počakate. Vendar pa boste prav tako imeli občutek v srcu, naj z delom nadaljujete, ne glede na to, kako težko bo.

Ko se odločate, ne pozabite, da imena, ki jih boste tako zelo težko našli, predstavljajo resnične ljudi, ki jim dolgujete svoj obstoj na tem svetu in jih boste ponovno srečali v svetu duš. Ko ste se krstili, so vaši predniki z upanjem zrli na vas. Morda so se po več stoletjih veselili, ko so videli, da je eden od njihovih prednikov sklenil zavezo, da jih bo našel in jim zagotovil svobodo. Ko se boste z njimi srečali, boste v njihovih očeh videli hvaležnost ali pa strašno razočaranje. Njihovo srce je povezano z vami. Njihovo upanje je v vaših rokah. Ko se boste odločili za delo, boste prejeli več kot le svojo moč.

Pred nekaj nočmi sem imel sanje. Videl sem kos belega papirja, na katerem je bilo napisano neznano ime, ki sem ga lahko le delno prebral, in datum. Vstal sem in šel do družinskih zapisov. Zadnje ime na listu je iz rodovnika, ki je izhaja od prednikov moje matere pred tristotimi leti v kraju Eaton Bay. Nekdo pričakuje, da bi se končalo dolgo čakanje. Nisem še našel te osebe. Vendar pa sem ponovno prejel zagotovilo, da ljubeči Oče pošilja pomoč kot odgovor na molitev v tem svetem delu odkupitve družin, ki je njegovo delo in njegova slava in kateremu smo zastavili svoje srce.

Tako vam pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen!

OPOMBE
1. Mal 3:23–24.
2. NaZ 110:13–16.
3. Gl. NaZ 138.
3. Glej Discourse by President Wilford Woodruff, *Latter-day Saints' Millennial Star*, 21. maj 1894, str. 339–340.
4. Glej Lk 12:48

»Velike stvari, ki jih je razodel Bog«
predsednik Gordon B. Hinckley

Na trdnem temelju božanskega poklica preroka Josepha in Božjih razodetij, ki so se razodevala preko njega, gremo dalje.

Moji bratje in sestre, kot je bilo omenjeno, bomo letošnji december praznovali 200. obletnico rojstva preroka Josepha Smitha. Do takrat bomo na različne načine praznovali ta pomemben dogodek.

Objavljene bodo knjige, različni profesorji se bodo udeležili simpozijev, odvijali se bodo sprevodi, nove filmske predstavitve in marsikaj drugega.

V pričakovanju tega sem začutil, kot petnajsti po vrsti, zaradi vrste njegovih dosežkov, da bi tudi sam rad pričeval o njegovem božanskem poklicu.

V roki držim dragoceno knjižico. Pred 152 leti jo je objavil Orson Pratt v Liverpoolu v Angliji leta 1852. V njej Lucy Mack Smith govori o življenju svojega sina.

V nekaj podrobnostih podaja različna Josephova srečanja z angelom Moronijem in nastajanje Mormonove knjige.

Knjiga pripoveduje, da je Josephov brat Alvin, potem ko je slišal za njegovo srečanje z angelom, predlagal, naj se družina zbere in mu prisluhne, ko je v podrobnostih pripovedoval »velike stvari, ki jih je Bog razodel«. (*Biographical Sktches of Joseph Smith the Prophet and His Progenitors of Many Geenrations*, 1853, str. 849)

To izjavo bom vzel za témo mojega govora — velike stvari, ki jih je Bog razodel preroku Josephu. Dovolite mi navesti nekatere od številnih naukov in izvajanj, ki nas ločijo od drugih cerkva, katere smo prejeli preko razodetja po mladem preroku. Dobro jih poznate jih, vendar jih je vredno ponovno omeniti in o njih premišljevati.

Prvo od tega je prikazovanje samega Boga in njegovega ljubljenega Sina, vstalega Gospoda Jezusa Kristusa. To veliko prikazovanje je, po mojem, največji takšen dogodek od rojstva, življenja, smrti in vstajenja našega Gospoda ob prelomnici časa.

Nimamo zapisov o nobenem enakem dogodku.

Stoletja so se možje zbirali in se prepirali glede narave Boga. Konstantin je učenjake iz različnih frakcij zbral v Nikeji leta 325. Po dveh mesecih razpravljanja so se sporazumeli glede definicije, ki je med kristjani stoletja veljala za doktrinarno izjavo o Božji trojici.

Preberimo to definicijo in jo primerjamo z izjavo dečka Josepha, ki preprosto pravi, da je Bog stal pred njim in govoril z njim. Joseph ga je lahko videl in slišal. Videti je bil kot človek, kot snovno bitje. Poleg njega je bil vstali Gospod, ločeno bitje, ki ga je predstavil kot svojega ljubljenega Sina in s katerim je Joseph prav tako govoril.

Predpostavljam, da je v kratkem času tistega neverjetnega videnja Joseph spoznal več o Bogu kot vsi učenjaki in duhovniki v preteklosti.

V tem božanskem razodetju je bilo nedvomno potrdilo o dejanskosti dobesednega vstajenja Gospoda Jezusa Kristusa.

To spoznanje o Bogu, ki je bilo stoletja svetu prikrito, je bila prva in velika stvar, ki jo je Bog razodel svojemu izvoljenemu služabniku.

In na resničnosti in resnici tega videnja počiva veljavnost Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni.

Nadalje bom govoril o drugi zelo pomembni stvari, ki jo je razodel Bog.

Krščanski svet Sveto pismo sprejema kot Božjo besedo. Večina se ne zaveda, kako smo ga dobili.

Ravno sem zaključil z branjem nedavno izdane knjige poznanega učenjaka. Iz podatkov, ki jih daje, je razvidno, da so združili različne knjige Svetega pisma, ki se zdi nedosledno. V nekaterih primerih so zapisi nastali veliko kasneje po dogodkih, ki jih opisujejo. Človek se potem vpraša: »Ali Sveto pismo izpričuje resnico? Ali je res Božja beseda?«

Odgovarjamo, da je, če je prevedeno pravilno. Pri njegovem nastajanju je bila Gospodova roka. Toda sedaj ni več osamljen primer. Obstaja še ena priča o pomenljivih in pomembnih resnicah, ki so v njem.

Sveti spisi navajajo, da se bo »vsaka stvar ugotovila po izjavi dveh ali treh prič«.(2 Kor 13:1)

Mormonova knjiga je nastala z Božjo močjo in darom. Govori kot glas iz prahu in pričuje o Božjem Sinu. Govori o njegovem rojstvu, delovanju, o križanju in vstajenju in o njegovem prikazovanju pravičnim v deželi Izobilje na ameriški celini.

Je oprijemljiva stvar, ki se jo da dotakniti, jo brati in jo preskusiti. Znotraj svojih platnic nosi obljubo o svojem božanskem izvoru. Milijoni so jo že preskusili in spoznali, da izpričuje resnico in da je svet zapis.

Tisti, ki niso naše vere, so jo izbrali kot eno od dvajsetih knjig z največjim vplivom na bralce, ki so bile kdaj objavljene v Ameriki.

Kakor je Sveto pismo pričevanje o starem svetu, je Mormonova knjiga pričevanje o novem. Z roko v roki oznanjata o Jezusu kot o Očetovem Sinu.

Samo v zadnjih desetih letih je bilo razdeljenih enainpetdeset milijonov izvodov. Sedaj je na voljo v sto šestih jezikih.

Ta sveta knjiga, ki je nastala na podlagi razodetij Vsemogočnega, je resnično pričevanje o božanskosti našega Gospoda.

Mislil bi si, da se bo ves krščanski svet obrnil k njej in jo pozdravil in sprejel z odmevajočim pričevanjem. Predstavlja še en velik in osnovni prispevek, ki je nastal kot razodetje preroku.

Nadaljnja stvar je obnovljeno duhovništvo. Duhovništvo je polnomočje za delovanje v Božjem imenu. To polnomočje je sklepnik vsake vere. Nedavno sem prebral še eno knjigo. Obravnava odpad v prvotni cerkvi. Če je bilo polnomočje tiste cerkve izgubljeno, s čim je bilo nadomeščeno?

Duhovniško polnomočje je prišlo iz edinega kraja, od koder bi lahko prišlo, to je iz nebes. S polaganjem rok so ga podelili tisti, ki so ga imeli, ko je po Zemlji hodil Odrešenik.

Prvič, to je bil Janez Krstnik, ki je podelil Aronovo oziroma manjše duhovništvo. Temu so sledili Peter, Jakob in Janez, apostoli Gospoda Jezusa Kristusa, ki so Josephu in Oliverju Cowderyju podelili Melkizedekovo duhovništvo, ki so ga ti apostoli dobili s polaganjem rok Gospoda samega, ko je za časa svojega življenja dejal:

»Dal ti bom ključe nebeškega kraljestva; in kar koli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih; in kar koli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.« (Mt 16:19)

Kako lepo je razkritje vzorca obnove, čemur je sledila organizacija cerkve leta 1830; ta teden mineva 175 let. Sámo ime Cerkve je bilo podano v razodetju. Čigava je bila Cerkev? Je bila od Josepha Smitha? Je bila od Oliverja Cowderyja? Ne, to je bila Cerkev Jezusa Kristusa, obnovljena na Zemlji v teh poslednjih dneh.

Nadaljnje veliko in edinstveno razodetje, ki ga je prejel prerok, je bil načrt za večno življenje družine.

Družina je stvaritev Vsemogočnega. Predstavlja najsvetejše odnose med vsemi. Predstavlja najresnejšo obvezo od vseh. Je osnovna celica družbe.
Bog je preko razodetij svojemu preroku razodel nauk in polnomočje, s katerim se družina pečati, ne le za čas tega življenja temveč za večno.

Mislim, če bi bili sposobni učinkovito poučevati že samo ta nauk, bi pritegnili zanimanje milijonov mož in žena, ki se ljubijo in ki ljubijo svoje otroke, katerih zakon pa je veljaven samo, »dokler vaju smrt ne loči«.

Nedolžnost majhnih otrok je še eno razodetje, ki ga je Bog dal preko posrednika preroka Josepha. Splošna praksa je krščevanje otrok, da bi jim odvzeli učinkovanje tistega, kar opisujejo kot Adamov in Evin greh. Nauk obnove krst pojmuje kot odvzem posameznikovih osebnih grehov. Postane zaveza med Bogom in človekom. Izvaja se ga, ko človek postane dovolj odgovoren, da razloči pravilno od napačnega. Gre za potopitev v simbolizem smrti in pokopa Jezusa Kristusa in njegovo vstajenje.

Nadaljeval bom z naslednjo razodeto resnico.

Rečeno nam je bilo, da se Gospod ne ozira na položaj in vendar nobena druga cerkev, kolikor mi je znano, ne poskrbi za tiste na drugi strani tančice smrti, da bi prejeli vsak blagoslov, ki je na voljo živim. Veliki nauk odrešenja za mrtve je edinstven za našo Cerkev.

Ljudje se širokoustijo, da so »odrešeni«, v isti sapi pa priznavajo, da njihovi predniki niso bili in ne morejo biti.

Jezusova odkupna daritev za dobro vseh predstavlja veliko namestniško žrtvovanje. Dal nam je vzorec, po katerem je postal zagovornik za vse človeštvo. Ta vzorec, po katerem človek lahko deluje v imenu drugega, se izvaja v uredbah v Gospodovi hiši. Tukaj služimo v imenu tistih, ki so umrli, ne da bi izvedeli za evangelij. Na njih pa je, ali bodo opravljene uredbe sprejeli ali zavrnili. Tako imajo enako možnosti kot tisti, ki hodijo po Zemlji. Mrtvi prejmejo enako priložnost kot živi. Spet, kako veličastno in čudovito je za nas poskrbel Vsemogočni preko razodetij svojemu preroku!

Razodeta je bila večna narava človeka. Smo sinovi in hčere Boga. Bog je Oče našega duha. Pred tem življenjem smo že živeli. Imeli smo osebnost. V to življenje smo se rodili po božanskem načrtu. Tukaj smo, da preskusimo svojo vrednost, tako da delujemo s polnomočjem, ki nam ga je dal Bog. Po smrti bomo živeli naprej. Naše večno življenje se sestoji iz treh faz; prvič, naše predzemeljske izkušnje; drugič, našega zemeljskega obstoja; in tretjič, našega posmrtnega obstoja. V smrti umremo za ta svet in stopimo skozi tančico na kraj, katerega smo vredni. Tudi to je edinstven, izreden in dragocen nauk te Cerkve, ki smo ga prejeli z razodetjem.

Predstavljam ta kratek povzetek velikanskega izliva Božjega znanja in polnomočja nad prerokovo glavo. Če bi imel čas, bi lahko spregovoril o drugih. Omeniti pa moram še enega. To je načelo sodobnega razodetja. Člen vere, ki ga je objavil ta prerok, izjavlja:

»Verujemo v vse, kar je Bog razodel doslej, v vse, kar razodeva zdaj, in verujemo, da bo razodel še mnogo velikega in pomembnega, kar se nanaša na Božje kraljestvo.« (9. člen vere)

Rastoča Cerkev, Cerkev, ki se širi po Zemlji v teh zapletenih časih, potrebuje stalna razodetja z nebeškega prestola, da jo vodijo in peljejo dalje.

Z molitvijo in vnetim prizadevanjem za Gospodovo voljo pričujemo, da takšno usmerjanje prihaja, da prejemamo razodetja in da Gospod blagoslavlja svojo Cerkev, ko se razvija dalje po svoji poti.

Na trdnem temelju božanskega poklica preroka Josepha in Božjih razodetij, ki so se razodevala preko njega, gremo dalje. Veliko smo dosegli, da smo prišli do današnjega dne. Toda storiti je treba še veliko, da bo obnovljeni evangelij prišel k vsem narodom, rodovom, jezikom in ljudstvom (gl. Raz 14:6).

Radostim se priložnosti, da se lahko družim z vami, ko hodimo v veri dalje. Breme je včasih težko, kar dobro veste sami. Toda ne pritožujmo se. Hodímo v veri in vsak naj opravi svoj del.

V tem letu obletnic s svojim delom izkažimo čast preroku, preko katerega nam je Bog toliko razodel!

Sonce je posijalo v Josephovo življenje hladnega dne v Vermontu leta 1805. Zašlo je v soparnem popoldnevu v Illinoisu leta 1844. V kratkih 39. letih njegovega življenja se je preko njega

razodelo ogromno znanja, darov in naukov. Če na to pogledamo objektivno, tega ne moremo primerjati z ničemer. V splošnem pa je podlaga za osebno pričevanje milijonov svetih iz poslednjih dni po svetu. Vi in jaz smo počaščeni, da smo med njimi.

Kot deček sem rad poslušal nekega moža z močnim baritonom, ko je pel besede Johna Taylorja.

Videc, videc, Joseph videc!
Rad se ga spominjam, Božji izvoljeni in prijatelj človeka, je spet prinesel duhovništvo;
Zrl je v preteklost in tudi v prihodnost
in nam odprl vpogled v nebeški svet.
(»The Seer, Joseph, The Seer«, *Hymns*, 1948, št. 296)

Resnično je bil videc. Bil je razodevalec. Bil je prerok živega Boga, ki je govoril svojemu in prihodnjim rodovom.

Temu dodajam svečano pričevanje o njegovem božanskem poklicu, o njegovem vrlem življenju in tem, da je svoje pričevanje zapečatil s smrtjo, v svetem imenu našega Odrešenika, in sicer Gospoda Jezusa Kristusa, amen.

Nedeljski popoldanski del

Kaj iščete?
starešina L. Tom Perry
iz zbora dvanajstih apostolov

Pošteni iskalci resnice iščejo odgovore na svoja vprašanja — Gospoda najdejo v obnovljeni Cerkvi.

Vedno je težko nastopiti za prečudovitim zborom. Zboru se še enkrat zahvaljujem za prečudovito pesem.

»Naslednji dan je Janez spet stal tam in še dva izmed njegovih učencev.

Ozrl se je na Jezusa, ki je šel mimo, in rekel: 'Glej, Božje Jagnje!'

Učenca sta slišala, kar je rekel, in odšla za Jezusom.

Jezus pa se je obrnil, in ko je videl, da gresta za njim, jima je dejal: 'Kaj iščeta?' (Janez 1:35-38)

Vidimo, da svet danes na različne načine išče odgovore na vprašanje: »Kaj iščete?« Vse preveč jih seje seme sadu, ki ne bo nahranil večne duše.

Dovolite, da to ponazorim z izkušnjo področnega predsedstva srednje Evrope, ko smo z vlakom potovali na sestanek. Čas, ki smo ga preživeli skupaj, smo izkoristili za pogovor glede naših zadolžitev. Neki moški, ki nam je sedel nasproti, je radovedno prisluhnil našemu pogovoru. Končno je vprašal: »Ali ste protestanti ali katoliki?« Odgovorili smo: »Ne eno ne drugo. Smo člani Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni«. Priznal je, da je za Cerkev že slišal, potem pa še rekel: »V tej deželi ne boste imeli veliko uspeha. Vlada priznava le katoliško in protestantsko cerkev. So edini, ki prejemajo državno finančno pomoč. Cerkev pa brez državne pomoči ne more obstajati.«

Poskušali smo mu pojasniti, da naša Cerkev zelo dobro deluje brez pomoči države — da uporabljamo Gospodov sistem desetine. Vztrajal je pri tem, da naša Cerkev v tej deželi ne bo uspevala in predlagal, naj svoja prizadevanja usmerimo na druga področja v svetu. Seveda smo pričevali, da Gospodov sistem deluje. Povedali smo mu za vse kapele in templje, ki jih gradimo po vsem svetu, ne da bi si za njihovo gradnjo morali izposojati denar. Videti je bil presenečen, a še vedno prepričan v svoje.

Ko smo videli, da ga ni moč prepričati, da cerkev lahko obstaja brez državne podpore, smo poskušali spremeniti temo pogovora. Vprašal sem: »Kaj bodo sedanje spremembe prinesle vaši državi? Upadanje števila prebivalcev in povečanje števila priseljencev bosta slednjič povzročila, da boste v lastni državi v manjšini.« Z velikim nacionalnim ponosom je odgovoril: »To se ne bo nikoli zgodilo.« Ugovarjal sem rekoč: »Kako lahko to trdite, ko priseljevanje presega število

rojstev v deželi?« Vztrajal je pri tem, da se to v njegovi državi ne bo nikoli zgodilo — preden bi se kaj takega zgodilo, bi zaprli meje.

Vztrajal sem naprej in rekel: »Kako si trenutno prizadevate, da bi to preprečili?« Presunil me je s svojo izjavo. Dejal je: »Star sem dvainosemdeset let. Že dolgo me ne bo več, preden bi se moral s tem soočiti.«

Največja težava, s katero se soočamo, ko oznanjamo evangelij svetu, je splošna ravnodušnost do vere oziroma do duhovnih stvari. Večini ljudi zadošča njihov trenutni način življenja in ne čutijo potrebe, da bi naredili več kot le »jedli, pili in se veselili«. Ne zanimajo se za nič drugega, ko le zase — tukaj in sedaj.

Številni, zlasti v razvitih deželah sveta, postajajo tako posvetni v svojih verovanjih in dejanjih, da mislijo, da je človek popolnoma neodvisen. Posamezniku ni potrebno odgovarjati nikomur in ničemur razen sebi in v manjši meri družbi, v kateri živi.

Družbe, v katerih se odvija takšno posvetno življenje, bodo morale plačati velik duhovni in moralni davek. Težnja po tako imenovani osebni svobodi, brez ozira na zakone, ki jih je Gospod uvedel, da bi z njimi vodil svoje otroke na Zemlji, se bo končala s prekletstvom skrajne posvetnosti in sebičnosti, z upadom javne in osebne moralnosti in z nasprotovanjem avtoritete.

Opis takšnih posvetnih družba najdemo v Nauku in zavezah 1:16: »Ne iščejo Gospoda, da bi uveljavili njegovo pravičnost, pač pa vsakdo hodi po svoji poti in po podobi lastnega boga, čigar podoba je podoba sveta...«

Zaradi tega je bilo članom Gospodove Cerkve svetovano, naj sledijo preroku in si prizadevajo za tistim, za kar si svet ne prizadeva. Naj nadaljujem z verzoma 17 in 18 iz prvega razdelka:

»Zatorej sem jaz; Gospod, ker sem vedel za nesrečo, ki bo prišla nad prebivalce Zemlje, poklical svojega služabnika Josepha Smitha ml. in mu spregovoril z nebes ter mu dal zapovedi:

»In tudi drugim je zapovedal, naj te reči oznanjajo svetu; in vse to, da bi se lahko uresničilo to, kar so zapisali preroki.«

Cerkev Jezusa Kristusa je bila na Zemlji obnovljena preko preroka Josepha Smitha — »zapoved na zapoved, pravilo na pravilo...« (NaZ 98:12) Z božansko pomočjo je prevedel in izdal Mormonovo knjigo. Joseph Smith in Oliver Cowdery sta prejela Aronovo in Melkizedekovo duhovništvo. Uvedene so bile svete uredbe za rešitev človeštva.

Smelo izjavljamo, da Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni nudi odgovore na vprašanje: »Kaj iščete?« Naša Cerkev je sredstvo, da moški in ženske najdejo Odrešenika in njegov evangelij. Vsi, ki ste zbrani v tem velikem občestvu, in vsi, ki v velikem številu spremljate to konferenco po vsem svetu, ste bogato blagoslovljeni, ker ste iskali in našli obnovljeno Cerkev. Cerkev je nastala kot posledica obnove in ne reformacije. Nedavne izkušnje, ki sem jih pridobil v Srednji Evropi, so zagotovo poglobile spoštovanje do zgodnjih krščanskih voditeljev v obdobju reformacije. Prizadevali so si, da bi popravili nekatere napake v nauku, ki

so nastale med dolgim obdobjem odpada od Cerkve, ki jo je uvedel Odrešenik med svojim zemeljskim delovanjem. Joseph Smith je bil Božji prerok, Gospodov govornik in obnovitelj vsega, kar je bilo pomembno za gradnjo Božjega kraljestva in pripravo na drugi prihod Gospoda Jezusa Kristusa. Ko ga iščemo, je pomembno, da ga iščemo v njegovi Cerkvi. Preko njegove obnovljene Cerkve prejmemo vse odrešilne uredbe, ki so potrebne za vrnitev k njemu.

Želim, da bi vsi člani Cerkve vedeli, da sem se iz sedanje zadolžitve naučil, da razglašanje evangelija Jezusa Kristusa prinaša izzive, o katerih nisem niti sanjal. Pa vendar vsak dan vidim nova znamenja upanja, večinoma zaradi Gospodovih blagoslovov, pa tudi prizadevanj voditeljev, članov in misijonarjev v tem delu sveta. Pošteni iskalci resnice iščejo odgovore na svoja vprašanja — Gospoda najdejo v obnovljeni Cerkvi. Dovolite, da navedem tri primere: govoril bom o očetu, mladi neporočeni sestri in samski sestri, ki so v življenju našli novo vero in upanje.

Štiričlansko družino sta nedavno obiskali sestri misijonarki. Od samega začetka so mati in otroci pogosto brali iz *Mormonove knjige*, vsak dan molili in hoteli iti v cerkev. Vendar pa je oče nasprotoval. Ni bil kristjan, tako kot njegova žena, in ni se še čutil pripravljenega, da bi ponovno ocenil svoja verovanja.

Sestri misijonarki sta po navdihu čutili, naj poučevanje osredotočita na Jezusa Kristusa. Zapisali sta:

»Učili sva o Josephu Smithu, o njegovi veri v Kristusa, o tem, kaj se o Kristusu naučimo iz Prvega videnja in o prerokovem pričevanju o Kristusu. Vse, kar smo prebrali skupaj oziroma jih prosili, naj kot družina berejo iz *Mormonove knjige*, jih je še bolje poučilo o Odkupitelju. Takrat sva videli napredek. V dnevni sobi so s ponosom razobesili okvirjeno sliko s Kristusom, ki sva jim jo poklonili...«

Ko je njegova žena izjavila, da se želi krstiti, in ko sta se sinova odločila, da bosta molila, da bi vedela, ali naj se tudi sama krstita, se je oče v srcu spremenil. Od tedaj naprej je redno bral *Mormonovo knjigo* in molil za krst. Zaradi iskrene želje, da bi vedel ali je Cerkev prava, se je spremenil in postal duhovni voditelj v svojem domu. Oče je tik pred krstom svoje družine prosil za listič za desetino in ovojnico. Niti za trenutek ni želel odlašati s spolnjevanjem zapovedi.

V drugem primeru je mlad, brat ponovno postal aktiven član zaradi posebnega programa za mlade Outreach Initiative, s katerim želijo aktivirati mlade od 18-30 leta. Prvi večer aktivnosti v eni od naših cerkvenih zgradb je bil omenjeni brat edini od prisotnih, ki ni bil misijonar, a že čez nekaj tednov je na družinski večer in druge aktivnosti pripeljal okrog trideset ljudi.

Ta brat se ukvarja z oblikovanjem spletnih strani. Skupaj s poslovnim partnerjem sta odprla podjetje za spletno oblikovanje. Trenutno živi z dvema sodelavcema, ki nista člana. Zelo smelo pričuje drugim. Enega od sodelavcev, ki je pred tem študiral krščansko teologijo, je priporočil misijonarjem, ki so delali v programu za odrasle neporočene. Sedaj se njegov sodelavec redno udeležuje aktivnosti, brat, ki je ponovno postal aktiven, pa s svojim pričevanjem o resničnosti evangelija pomaga misijonarjema pri poučevanju.

V zadnjem primeru si je mladenka iz Hamburga v Nemčiji prizadevala, da bi odkrila duhovni pomen svojega življenja. Pričela je moliti in prositi Boga, kaj naj naredi. Ko so minili trije dnevi z nekaj posta in veliko molitve, je nekega jutra šla od svojega doma do avtobusne postaje. Ko je prispela tja, je ugotovila, da je doma pozabila ključe, ki jih je tisti dan potrebovala. Vrnila se je domov, vzela ključe in se ponovno odpravila na postajo. Bila je vsa iz sebe, ko je spoznala, da je zamudila avtobus, s katerim se je običajno peljala.

Medtem se dva misijonarja peljala z avtobusom v bližini Hamburga. Med vožnjo, sta nenadoma začutila, da morata nagovoriti prvega, ki ga bosta srečala ob izstopu iz avtobusa. Takoj ko sta starešina stopila iz avtobusa, sta zagledala to mladenko. Na kratko sta ji povedala o Cerkvi in se dogovorila za poučevanje. Takoj je začutila, da sta bila starešina nekako odgovor na njene molitve. Dobri člani Cerkve so se pridružili misijonarjema pri poučevanju in ji pomagali, da se je počutila kot posebni član oddelka. Sprejela je sporočilo o obnovljenem evangeliju Jezusa Kristusa in se krstila. Sedaj dela v oddelčnem programu mladenk.

Gospod je med svojim zemeljskim delovanjem prepoznal potrebo po vzorcu za rast vere v srcih članov njegove Cerkve in da bi še naprej rasli v njegovem evangeliju. Vsi, ta družina, brat in sestra, so našli Odrešenika, ker so ga iskali in se okrepili v njegovi Cerkvi.

Cerkev je po smrti apostolov brez glavnega vodstva, ki bi jo vodil in usmerjal, počasi zapadla v odpad. To zgodovinsko dejstvo je jasno: potrebno je, da ima Cerkev centralizirano vodstvo, ki deluje pod vodstvom Odrešenika, ki skrbi za potrebne nauke in uredbe za odrešitev in povzdignjenje.

Sveto pismo nudi trden dokaz, da je Gospod med svojim zemeljskim delovanjem ustanovil svojo Cerkev s pravim polnomočjem in organizacijo. Na primer: Pavel je izjavil:

»In on je dal, da so nekateri apostoli, drugi preroki, spet drugi evangelisti, spet drugi pastirji in učitelji,
da se sveti usposobijo za delo služenja, za izgrajevanje Kristusovega telesa, dokler vsi ne pridemo do edinosti vere in do spoznanja Božjega Sina, do popolnega človeka, do mere doraslosti Kristusove popolnosti.

Tako ne bomo več nedorasli otroci, ki jih premetava in kot valove razburka vsak veter nauka v človeški zvijačnosti in pretkanosti, v blodnem zavajanju.

Pač pa živimo iz resnice v ljubezni, da bomo v vsem rastli vanj, ki je glava, Kristus.« (Ef 4:11-15) Šesti člen vere pravi:

»Verujemo v takšno ureditev, kakršna je obstajala v prvotni Cerkvi, to je v apostole, preroke, pastirje, učitelje, evangeliste in druge.«

Svetu tako oznanjamo, da je bilo obnovljeno duhovništvo, da je Božje vodstvo ponovno na Zemlji, da je uvedel vzorec, po katerem nas bo vodil nazaj v svojo prisotnost. Verjamemo, da imamo najboljši odgovor na vprašanje: »Kaj iščete?« Odrešenik je učil: »Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost in vse to vam bo navrženo.« (Mt 6:33)

Prav kakor zgradbo gradimo postopoma, opeko za opeko, je tudi Odrešenikova cerkev postopoma zgrajena na eni spreobrnitvi, enem pričevanju in enem krstu. Ponižno molim, da bi vsi kjer koli že smo iskali, našli in gradili njegovo Cerkev, v imenu njega, ki ga iščemo, in sicer Jezusa Kristusa. Amen.

Pornografija
starešina Dallin H. Oaks
iz zbora dvanajstih apostolov

Vsi izboljašajmo svoje osebno obnašanje in podvojimo prizadevanja, da bomo zaščitili naše ljubljene in okolico pred silnim napadom pornografije, ki ogroža našo duhovnost, zakon in otroke.

Lansko poletje sva s sestro Oaks zaključila dvoletno bivanje na Filipinih. Rada sva služila tam, rada pa sva se tudi vrnila domov. Ko sva bila zdoma, sva svojo okolico gledala v novi luči, z večjo hvaležnostjo, včasih pa z novo zaskrbljenostjo.

Skrbelo naju je, da bova videla, kje vse si je v Združenih državah pot utrla pornografija, ko sva bila zdoma. Cerkveni voditelji so veliko let opozarjali na nevarnosti slik in besed, namenjenih spodbujanju seksualnih poželenj. Sedaj se škodljivi vpliv pornografije, ustvarjen in razširjen zaradi trgovskega dobička, širi po naši družbi kot plaz zla.

Na zadnji konferenci je predsednik Gordon B. Hinckley celoten govor namenil tej temi in nas z najpreprostejšimi besedami opozarjal, da je »to zelo resen problem celo med nami« (»A Tragic Evil amog Us«, *Liahona*, nov. 2004, str. 61). Večina škofov, ki jih srečujeva na okoliških konferencah, sedaj poroča o vsesplošni zaskrbljenosti zaradi tega problema.

Moji tovariši nosilci Melkizedekovega duhovništva kakor tudi naši fantje, danes bi vam rad spregovoril o pornografiji. Vem, da ste ji številni med vami izpostavljeni in ste bili številni z njo omadeževani.

Ko pomislim na svoj govor o tej témi, se počutim kot prerok Jakob, ki je možem v svojem času dejal, da ga žalosti, da mora tako naravnost govoriti pred njihovimi nežnimi ženami in otroki. Toda dejal je, da mora navzlic težavnosti naloge možem spregovoriti o tej zadevi, ker mu je tako zapovedal Bog (gl. Jakob 2:7–11). Tudi sam sem to namenil storiti iz istega razloga.

Jakob v drugem poglavju knjige, ki nosi njegovo ime, može obtoži njihovega »prešuštva« (v. 23, 28). Dejal jim je, da so »strli srce svoji nežni ženi in izgubili zaupanje svojih otrok zavoljo svojih slabih zgledov pred njimi« (v. 35).

Katera so bila ta strahotno pokvarjena »prešuštva«? Nedvomno so bili nekateri možje krivi grešnih dejanj. Toda glavno bistvo Jakobove velike pridige niso bila toliko že storjena grešna dejanja kakor sámo premišljevanje o teh.

Jakob je pridigo začel tako, da je možem dejal, da so bili »do sedaj poslušni Gospodovi besedi« (Jakob 2:4). Vendar jim je nato rekel, da pozna njihove misli, da se » je v njihovem delovanju začel pojavljati greh, ki se zelo gnusi [...] Bogu« (v. 5). »Moram vam pričevati o hudobiji vaših src,« je dodal (v. 6). Jakob je govoril, kakor je govoril Jezus, ko je dejal: »Kdor koli gleda žensko, da jo poželi, je v srcu že prešuštvoval z njo.« (Mt 5:28; gl. tudi 3 Ne 12:28; NaZ 59:6; 63:16)

Ko sem pred več kot 30 leti sem študente fakultete Brigham Young rotil, naj se izogibajo perverznemu »reklamnemu gradivu o prepovedanih spolnih odnosih« v tem, kar so brali in gledali. Dal sem jim primerjavo:

»Pornografske oziroma erotične zgodbe in slike so slabše od nečiste oziroma zastrupljene hrane. Telo ima načine, s katerimi se znebi nezdrave hrane. Razen nekaterih usodnih izjem vam bo po slabi hrani samo slabo, vendar vam trajno ne bo škodovala. V nasprotju pa človek, ki se naslaja nad umazanimi zgodbami oziroma pornografskimi ali erotičnimi slikami in gradivom, vse to zapiše v neverjetni spominski sistem, ki mu pravimo možgani. Možgani umazanije ne bodo izbruhali. Potem ko je zabeležena, jo bo vedno možno priklicati v spomin in pred očmi se vam bodo pojavljale perverzne podobe, ki vas bodo vlekle stran od čistih stvari v življenju.«[1]

Bratje, sedaj vam moram povedati, da naši škofje in poklicni svetovalc vidijo, da je vse več ljudi vpletenih v pornografijo in številni so dejavni člani Cerkve. Nekateri vpleteni v pornografijo očitno pomanjšujejo resnost tega in še naprej uporabljajo Božje duhovništvo, ker mislijo, da nihče ne ve o njihovem početju. Toda tisti, ki to počne, ve, bratje, kakor tudi ve Gospod.

Nekateri so predlagali, da bi morala biti pornografija posebno vprašanje na razgovoru za tempeljsko dovolilnico. Saj že je tako. Vsaj pet različnih vprašanj bi moralo izvabiti priznanje in pogovor o tej témi, če ima človek, ki je na razgovoru, duhovno dovzetnost in poštenost, ki ju pričakujemo od tistih, ki častijo v Gosopdovi hiši.

Eden od Odrešenikovih najbolj nepozabnih naukov se nanaša na može, ki skrivaj gledajo pornografijo.

»Gorje vam pismouki in farizeji, hinavci, ker kozarec in skledo čistite od zunaj, znotraj pa sta polna ropa in nezmernosti.

Slepi farizej! Očisti najprej kozarec znotraj, da bo čist tudi zunaj.« (Mt 23:25-26; gl. tudi Alma 60:23)

Odrešenik nadaljuje z obtožbami tistih, ki skrbijo za to, kar se vidi, vendar čistijo notranjega človeka:

»Podobni ste pobeljenim grobovom, ki se na zunaj zdijo lepi, znotraj pa so polni mrtvaških kosti in vsakršne nečistosti.

Tako se tudi vi na zunaj kažete ljudem pravične, znotraj pa ste polni hinavščine in nepostavnosti.« (Mt 23:27–28)

Takojšnje duhovne posledice takšne hinavščine so uničujoče. Tisti, ki iščejo in uporabljajo pornografijo, izgubijo svoje duhovniško polnomočje. Gospod pravi: »Če poskušamo prikriti svoje grehe [...], se nebesa zaprejo; Gospodov Duh je žalosten; in ko se umakne, je amen z duhovnišvom oziroma človekovim polnomočjem« (NaZ 121:37).

Zavetniki pornografije prav tako izgubijo družabništvo Duha. Pornografija povzroča domišljijske podobe, ki uničujejo duhovnost. »Meseno mišljenje je smrt« — duhovna smrt (Rim 8:6; 2 Ne 9:39).

Sveti spisi vedno znova poučujejo, da Gospodov Duh ne bo bival v nečistih tabernakljih. Če vredni vzamemo zakrament, nam je obljubljeno, da »nas bo vselej spremljal njegov Duh«. Če hočemo prejeti to zavezo, obljubimo, da se ga bomo »vselej spominjali«. (NaZ 20:77) Iskanje in uporabljanje pornografije za spolno vzburjenje očitno prelamlja to zavezo. Prav tako prelamlja sveto zavezo, da se bomo vzdržali vsakršne nesvete in nečiste navade. Človeka, ki je vpleten v pornografijo, ne more spremljati Gospodov Duh. Prisluhniti mora prošnji apostola Petra: »Spreobrni se od te svoje grdobije in prosi Gospoda, morda ti odpusti namero tvojega srca!« (Apd 8:22)

Bratje, opazili ste, da ne govorim o posledicah pornografije za duševno zdravje ali kriminalno ravnanje. Govorim o njenih posledicah za duhovnost — za našo sposobnost, da nas spremlja Gospodov Duh, za našo zmožnost, da izvajamo duhovniške moči.

Pornografija prav tako zadaja smrtne rane našim najdražjim osebnim zvezam. Predsednik Hinckley je lanskega oktobra v govoru duhovništvu navajal iz pisma neke ženske, ki ga je prosila, naj člane Cerkve posvari, da pornografija »nadvse škodljivo vpliva na srce in dušo v zvezi.« (*Liahona*, nov. 2004, str. 60)

Na nedavni okoliški konferenci mi je neka ženska izročila pismo s podobno svarilno vsebino. Njen mož je prav tako imel mnoga leta pomemben poklic v Cerkvi, čeprav je bil zasvojen s pornografijo. Govorila je, kako težko je bilo pripraviti duhovniške voditelje, da bi problem pornografije jemali resno.

»Dobila sem vse vrste odgovorov, da pretiravam oziroma da sem kriva sama. Škof, ki ga imamo sedaj, je bil čudovit. Šele sedaj po 15. letih si moj mož prizadeva premagati svojo zasvojenost, vendar je zdaj zanj to opustiti 15 let težje, škoda pa je neocenljiva.«

Pornografija oslabi človekovo sposobnost za normalno čustveno, romantično in duhovno razmerje z osebo nasprotnega spola. Spodkoplje moralne zapornice, ki zamejujejo neprimerno, nenormalno in protizakonito ravnanje. Ker zavest ni več občutljiva, zaščitniki pornografije začnejo delati, kar so videli, ne glede na to kako bo vplivalo na njihovo življenje in življenje drugih.

Pornografija tudi povzroča zasvojenost. Oslabi sposobnost za sprejemanje odločitev in svoje uporabnike ujame v past, da si jo obsedeno želijo vedno več. Neki človek, ki je bil zasvojen s pornografijo in s trdimi drogami, mi je poslal naslednjo primerjavo: »V mojih očeh kokain v primerjavi s tem ni niti malo tako nevaren. Poskusil sem oboje... Odvajanje celo od najtrših drog ni bilo nič v primerjavi [z odvajanjem od pornografije].« (pismo iz dne 20. marca 2005)

Nekateri bi radi svoje užitkarstvo opravičili s tem, da gledajo samo »mehko« in ne »trde« pornografije. Neki modri škof je to označil za izmikanje priznavanja zla za zlo. Poročal je o ljudeh, ki bi radi opravičili svojo izbiro gledanja televizije in drugih virov z besedami »ni tako hudo kot« ali »samo ena slaba scena«. Preizkus zla ni v njegovi stopnji ampak v učinku. Ko človek spusti vase pokvarjene misli v takšni meri, da se Duh umakne, izgubi duhovno zaščito in postane dovzeten za moč in vodstvo hudobneža. Če ljudje uporabljajo internet in druge vrste pornografijo, kar je ta škof opisal kot »prebujenje zahteve« (pismo iz dne 20. marca 2005), so močno zapacani z grehom.

Pridiga kralja Benjamina opisuje strašne posledice. Če delamo to, kar povzroči, da se oddaljimo od Gospodovega Duha, postanemo sovražniki pravičnosti, imamo živ občutek krivde in »se umaknemo iz Gospodove navzočnosti« (gl. Mozija 2:36–38). »Človek ne more več terjati milosti,« zaključi, »zato je njegova končna obsodba, da prenaša muko brez konca« (v. 39).

Spomnimo se tragičnega primera kralja Davida. Čeprav je v Izraelu veljal za duhovnega velikana, si je dovolil pogledati, česar ne bi smel gledati (gl. 2 Sam 11). Podlegel je skušnjavi svojih oči, zato je prekršil dve od desetih zapovedi, in sicer najprej »Ne prešuštvuj!« (Eksodus 20:14). Tako je prerok–kralj izgubil povzdignjenje (gl. NaZ 132:39).

To so bile slabe novice. Dobra novica pa je, da nikomur ni treba slediti padcu v trpljenje. Vsakdo, ki se ujame na teh strašnih tekočih stopnicah, ima ključ, da svojo smer obrne. Lahko uide. Lahko se očisti, če se pokesa.

Alma mlajši je to opisal takole:

»Da, spomnil sem se vseh svojih grehov in krivičnosti, zavoljo katerih so me mučile peklenske bolečine...

[...] da je že sama misel, da bi prišel v Božjo navzočnost, mojo dušo pretresala z neizrekljivo grozo.

In zgodilo se je, ko me je tako pretresala muka, ko me je mučil spomin na moje grehe, glej, sem se tudi spomnil, da sem očeta slišal, da je ljudem prerokoval o prihodu nekega Jezusa Kristusa, Božjega Sina, ki bo odkupil grehe sveta.

Ko se je sedaj moj duh oklenil te misli, sem v srcu zaklical: O Jezus, ti Božji Sin, bodi milosten z menoj, ki sem v breznu grenkobe in me obdajajo večne verige smrti.

In sedaj, glej, ko sem to premišljeval, se nisem več mogel spomniti svojih bolečin; da, nič več me ni mučil spomin na moje grehe.

In, oh, kakšna radost in kakšno čudovito luč sem zagledal; da, v duši me je navdala radost, ki je bila tako silna kakor moja bolečina! [...].«

(Alma 36:13–14, 17–20)

Bratje moji, ki vas muči ta zasvojenost oziroma ta skušnjava, obstaja pot!

Prvič, zlo priznajte. Ne zagovarjajte ga in se ne poskušajte opravičiti. Vsaj četrt stoletja so nas naši voditelji opozarjali na to zlo in može ter tudi ženske in otroke rotili, naj se mu izogibamo[2]. Naše današnje cerkvene revije so polne opozoril, obvestil in pomoči o tej zadevi — več kot dvajset člankov je bilo oziroma jih bo objavljenih samo letos in lansko leto[3].

Drugič, poiščite pomoč Gospoda in njegovih služabnikov. Poslušajte in prisluhnite besedam predsednika Hinckleya:

»Iz globin svoje duše prosite Gospoda, da bo iz vas odstranil zasvojenost, ki vas zasužnjuje. In imejte pogum, da boste poiskali ljubeče vodstvo svojega škofa in, če je potrebno, nasvet skrbnih strokovnjakov.« (*Liahona*, nov. 2004, str. 62)

Tretjič, naredite vse, da se boste pornografiji izognili. Če se boste kdaj znašli pred njo — kar se lahko zgodi vsakomur v svetu, v katerem živimo — sledite vzoru Jožefa iz Egipta. Ko ga je zgrabila skušnjava, jo je zapustil in pobegnil (Gen 19:12).

Ne sprejmite nobene mere skušnjave! Preprečite greh in se izogibajte neizogibni pogubi! Zatorej se odvrnite od njega! Glejte stran! Izogibajte se mu za vsako ceno! Svoje misli usmerjatjte na zdrava pota! Pomnite svoje zaveze in zvesto hodite v tempelj! Modri škof, besede katerega sem prej navajal, je poročal, da se to, da bi »v pornografijo zapadel nosilec duhovništva z obdaritvami, nikoli ne zgodi v obdobju, ko ta redno prihaja v tempelj; zgodi se, potem ko je do tempeljskega čaščenja postal ravnodušen« (pismo iz dne 13. marca 2005).

Delovati moramo tudi, zato da zaščitimo tiste, ki jih ljubimo. Starši vgradijo alarm, ki jih opozori, če bi življenje njihovih otrok ogrožal dim oziroma ogljikov monoksid. Vgraditi moramo tudi zaščito pred duhovnimi nevarnostmi. V mislih imam filtre za internetni dostop, tako da interneta ne morejo uporabljati, ne da bi drugi lahko videli, kaj so gledali. Vselej krepimo duhovno moč družine z ljubečimi odnosi, družinsko molitvijo in preučevanjem svetih spisov.

Ne podpirajmo pornografje! Trg se bo odzval na naše sporočilo. Ne uporabljajte svoje moči odločanja, da boste volili za moralno poslabšanje. Vas pa, dekleta, prosim, da razumete, da z nespodobnim oblačenjem ta problem stopnjujete, ker tako postajate pornografija za moške, ki vas gledajo.

Prosim, prisluhnite svarilom! Vsi izboljašajmo svoje osebno obnašanje in podvojimo prizadevanja, da bomo zaščitili naše ljubljene in okolico pred silnim napadom pornografije, ki ogroža našo duhovnost, zakon in otroke.

Pričujem, da je to tisto, kar moramo narediti, da bomo prejeli blagoslove njega, ki ga častimo. Pričujem o Jezusu Krisusu, luči in življenju sveta, čigar Cerkev je to, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. (»Challenges for the Year Ahead«, zloženka Univerze Brighama Younga, 6. sep. 1973; ponovno natisnjena v »Things They're Saying«, *New Era*, feb. 1974, str.18)
2. Gl. npr. Gordon B. Hinckley, »A Tragic Evil among Us«, *Liahona*, nov. 2004, str. 59–62; David E. Sorensen, »You Can't Pet a Rattlesnake«, *Liahona*, julij 2001, str. 38–50; Thomas S. Monson, »Pornography — the Deadly Carrier«, *Ensign*, nov. 1979, str. 66–67; David B. Haight, »Personal Morality«, *Ensign*, nov. 1984, str. 70–73.
3. Gl. npr. Rory C. Reid, »The Road Back: Abandoning Pornography«, *Liahona*, feb. 2005, str. 28–33; Arianne B. Cope, »Internet Café«, *New Era*, marec 2005, str. 34–37; Nycole S. Larsen, »The Decision«, *The Friend*, marec 2004, str. 41–42.

Hrabrite svoje brate!
starešina Robert J. Whetten
iz sedemdeseterice

Narediti morate, kar so vas Odrešenik in njegovi preroki, tako starodavni kot sedanji, vselej učili, da morate služiti ljudem in krepiti vero ter hraniti tiste, ki potrebujejo vašo ljubezen in blagoslove.

Jezus je na vprašanje »Učitelj, katera je največja zapoved v postavi?«, odgovoril: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej podobna: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.«[1]

Od časa starega Izraela vse do današnjih dni so njegovi preroki, tako v preteklosti kot v sedanjosti, vselej učili to vseobsegajočo večno resnico, da moramo, če hočemo nasledití večno življenje, v duši imeti ljubezen: ljubezen do Boga, našega večnega Očeta, in do ljudi.

V iztekajoči se uri Jezusovega delovanja na Zemlji, je Petru rekel: »Jaz pa sem molil zate, da ne opeša tvoja vera. Ko se boš nekoč spreobrnil, utrdi svoje brate.«[2]

Peter je o božanskosti Jezusa Kristusa pričeval iz Duha. Peter je imel védenje, njegovo pričevanje pa je izhajalo iz razodetja. Toda njegovo spreobrnjenje, sprememba njegovega celotnega življenja in sama narava njegovega bitja je bila še očitnejša po binkoštu, potem ko je prejel dar spremembe v srcu in pričevanje Svetega Duha.

Da, bratje in sestre, kot je nekoč imel pričevanje Peter, ga imamo mi, toda ali je spreobrnjenje postopek v vašem življenju? Ali ste delo v nastajanju v rokah našega stvaritelja? Ali Bog po vas

blagoslavlja druge? Ali molite in sprašujete, koga Gospod želi, naj blagoslovite, da boste nosili breme drugih? Ali imate druge tako radi kakor sebe?

Ko je Jezus učitelju postave povedal, da mora bližnjega ljubiti kakor samega sebe, če hoče naslediti večno življenje, je ta Jezusu rekel: »In kdo je moj bližnji?«[3] Jezus je odgovoril s priliko o dobrem Samarijanu in potem vprašal: »'Kaj misliš, kdo od teh treh je bil bližji tistemu, ki je padel med razbojnike?' Oni je dejal: 'Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje.'«[3] S to priliko je Jezus učil, da bi vsak od nas moral izkazovati ljubezen in dobroto vsem otrokom nebeškega Očeta.

Kralj Benjamin je svete v svojem času učil: »Da bi iz dneva v dan v spominu ohranjali odpuščanje svojih grehov [...], bi želel, da bi siromašnim dajali od svojega imetja [...], da boste hranili lačne[...], obiskovali bolne in dajali *tako duhovno kot posvetno olajšanje.*«[4] Ali dajete tako duhovno kot posvetno olajšanje tistim, ki ga potrebujejo? Ali greste naproti tistim, ki prihajajo v čredo, in bodrite njihovo vero, kakor nas prosijo današnji preroki?

Spreobrnitev pomeni posvetitev svojega življenja skrbi in služenju ljudem, ki potrebujejo našo pomoč, in razdajanje naših darov in blagoslovov. Gospod ni rekel, pasite moje ovce, ko bo primerno, čuvajte moje ovce, ko ne boste zaposleni. Dejal je: hranite moje ovce in moja jagnjeta; pomagajte jim preživeti v svetu, spremljajte jih! Vodite jih na varno — v varnost pravičnih odločitev, ki jih bodo pripravile na večno življenje.[5]

Vsako nesebično dejanje prijaznosti in služenja poglobi vašo duhovnost. Bog bi vas rad uporabil pri blagoslavljanju drugih. Vaša nadaljnja duhovna rast in večni napredek sta močno povezana z vašim odnosom do drugih in ravnanjem z njimi. Ali imate resnično radi druge in ste postali blagoslov v njihovem življenju? *Ali ni prav to, kako ravnamo z drugimi, prava ocena stopnje našega spreobrnjenja?* Človek, ki v cerkvi dela samo tisto, kar se tiče njega samega, nikoli ne bo dosegel cilja popolnosti. Služenje drugim je del tistega, kar je bistvo evangelija in povzdignjenega življenja.

Na potovanju skozi življenje bi se morali skloniti k sopotnikom in jih blagosloviti, da bi dajali sebe tistim, ki vas potrebujejo. »Kdor namreč hoče rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene in zaradi evangelija, ga bo rešil.«[6]

Jakob je v pismu nagovoril »dvanajst rodov v izgnanstvu«[7] Njegovi nauki so naslovljeni na vas, Gospodovo ljudstvo, ki bo v poslednjih dneh prejelo obnovljeni evangelij. Uči načela, ki bi vas morala voditi v odnosu do drugih članov cerkve. Zapoved, ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe, pojmuje kot »najvišjo postavo«.[8] Za Jakoba pričevanje sámo ni dovolj. Evangelij mora v vašem življenju postati živa resničnost. »In jaz ti bom pokazal vero iz svojih del.«[9] »Postanite uresničevalci besede, ne le poslušalci.«[10] Jakobova oznaka spreobrnjenca je: »Čista in neomadeževana pobožnost pred Bogom in Očetom je to: skrbeti za sirote in vdove v njihovi stiski ter se ohraniti neomadeževan od sveta.«[11] Svojo kratko poslanico konča z naslednjimi besedami: »Moji bratje, če kdo od vas zaide od resnice in ga drug spreobrne, vedite, da bo tisti, ki grešnika spreobrne iz blodnje njegove poti, rešil njegovo dušo [...] in pokrije množico grehov.«[12] Z rešitvijo izgubljenega brata rešite tako njega kot sebe. Vaši grehi so skriti oziroma so vam odpuščeni, ker ste odrešili drugega.

Zelo sem bil blagoslovljen, ker sem živel v Latinski Ameriki in sem bil na lastne oči priča uresničevanju prerokb in obljub, ki so jih izrekli preroki in Gospod sam. »Svoje ljudstvo bom zbral z njihove dolge razkropitve, o Izraelova hiša, in bom med njimi ponovno vzpostavil moj Sion [...], med njimi bom vzpostavil svojo cerkev in stopili bodo v zavezo in prišteti bodo med ta Jakobov preostanek, ki sem mu to deželo dal v njihovo nasledstvo.«[13]

Dobesedno na stotine tisoč se jih je zbralo iz dejansko vsakega naroda v Latinski Ameriki. Prerokbe nam potrjujejo, da se bo rast nadaljevala. Rast je naš največji izziv, vendar tudi naša največja priložnost za vsakega od nas.

Apostol Pavel je novim članom v svojem času rekel, da »potemtakem niste več tujci in priseljenci, temveč sodržavljani svetih in domačini pri Bogu«.[14]

Zdi se, da tam, kjer cerkev doživlja hitro rast, vse preveč ljudi še vedno doživlja, da so *tujci in priseljenci* in da se jih pušča ob strani. Če vidimo, kako se obljube izpolnjujejo, moramo storiti, kot je opisal Moroni: »In potem ko so jih bili sprejeli h krstu [...], so jih prišteli med ljudstvo v Kristusovi cerkvi; in njihova imena so zapisali, da bi se jih spomnili in jih hranili z dobro Božjo besedo, da bi jih ohranili na pravi poti...«[15]

Številni dejavni člani verjamejo, da se manj dejavni člani in novi spreobrnjenci, ki so potisnjeni na stran, obnašajo drugače, ker ne verjamejo v nauk Cerkve. Opravljene študije te predpostavke ne podpirajo. Pokazale so, da skoraj vsi vprašani manj dejavni člani, verjamejo, da Bog obstaja, da Jezus je Kristus, da je bil Joseph Smith prerok in da je Cerkev prava.

V številnih oddelkih in vejah je veliko dobrih poštenih moških in žensk, ki preprosto ne vedo, kako naj se vrnejo v cerkev. Med njimi so dobre matere in očetje. Preprosto so odšli, nihče pa ni povprašal po njih, zaradi česar so dobili občutek, da ni nikomur mar. Ko verni moški in ženske te posameznike obiščejo in postanejo njihovi prijatelji, jih bodrijo, z njimi molijo in jih učijo evangelij, se bodo skupaj z družino vrnili. »Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.«[16] Kdo je najmanjši od teh mojih bratov? Ali Gospod tukaj misli na nove prišleke v čredi? Ali na tiste, ki so zatavali v senco nedejavnosti in bi se vrnili, če bi jim bila ponujena roka pravega prijateljstva?

V tej veliki bitki za človeške duše so pravila vpletenosti v misijonarsko delo za vsakega od nas natančneje določena. Člani naj bi se pridružili rednim misijonarjem pri poučevanju lekcij in naj bi imeli pomembno vlogo pri postopku spreobračanja. Misijonarji naj »pridigajo moj evangelij z duhom«[17] z besedami iz svojega srca, z besedami resnice, ki so jih v sebi zbrali z veliko preučevanja in molitve. Vloga naših misijonarjev v nadaljnjem postopku spreobračanja se ne konča s krstom, nove člane in druge naj bi še naprej poučevali. Nedavna pisma prvega predsedstva so voditelje duhovništva opomnila na njihovo odgovornost, naj bodrijo in podpirajo nove člane. »Izkazovanje prijateljstva vseh hišnih učiteljev in učiteljic v oddelku [...] ima lahko pomembno vlogo... Novi člani bi morali imeti priložnost, da bi služili in prispevali k moči oddelka.«[18]

Bratje in sestre, če hočemo, da se bo postopek spreobrnitve in preobrazbe v vsakem od nas nadaljeval, tako v novih kot v starih članih, moramo ljubiti in služiti in duhovno hraniti druge. Pomagati jim moramo prejeti vse blagoslove obnove, vključno s tempeljskimi blagoslovi.
Prerok Joseph Smith je svetim v svojem času pisal naslednje pismo: »Dragi bratje, dolžnost, ki bi jo vsak sveti moral voljno izkazati svojim bratom — to je da jih ima vedno rad in jih podpira. Da bomo pred Bogom opravičeni, se moramo imeti radi med seboj; bližnje imamo lahko radi kakor sebe.«[17]

Naš prerok, predsednik Gordon B. Hinckley je dejal: »Upam, molim, da se bo vsak od nas [...] odločil poiskati ljudi, ki potrebujejo pomoč [...] in jih dvignil v duhu ljubezni v okrilje Cerkve, kjer jih bodo ogrele močne roke in ljubeča srca, jih bodo tolažili, podpirali in jim pokazali pot srečnega in ustvarjalnega življenja.«[20]

Ljubezen ni samo beseda ali izjava, temveč je prva in velika zapoved, ki zahteva dejanje — »Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi.«[21] in »Hranite moje ovce!«[22]

Narediti morate, kar so vas Odrešenik in njegovi preroki, tako starodavni kot sedanji, vselej učili, da morate služiti ljudem in krepiti vero ter hraniti tiste, ki potrebujejo vašo ljubezen in blagoslove. Gospod vam obljublja: »In kdor vas bo sprejel, tam bom tudi jaz, kajti hodil bom pred vami. [...] moj Duh pa bo v vašem srcu.«[23]

Bratje in sestre, če boste izkazali ljubezen, da bomo blagoslovili življenja drugih, boste tudi sami blagoslovljeni z njegovim Duhom. Gospod vas uči, da boste »razumeli drug drugega in [boste] prejeli spodbudo in se skupaj radostili«.[24]

Molim, da vas bo nebeški Oče blagoslovil z ljubeznijo do drugih, »ki jo je podelil vsem, ki resnično sledijo njegovemu Sinu«.[25] Pričujem, da njegov Sin, Jezus Kristus, živi in da je njegov evangelij evangelij ljubezni. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE
1. Mt 22:36–40.
2. Lk 22:32.
3. Lk 10:29, 36–37.
4. Mozija 4:26; poudarek dodan.
5. Gl. Jn 21:15–16.
6. Mk 8:35.
7. Jakob 1:1.
8. Jakob 2:8.
9. Jakob 2:18.
10. Jakob 1:22.
11. Jakob 1:27.
12. Jakob 5:19–20.
13. 3 Nefi 21:1, 22.
14. Ef 2:19.
15. Moroni 6:4.

16. Mt 25:40.
17. NaZ 50:14.
18. Pismi prvega predsedstva iz dne 22. dec. 2004; gl. tudi pismo prvega predsedstva iz dne 11. feb. 2005.
19. History of the Church, 2:229.
20. »Reach with a Rescuing Hand«, *Ensign*, nov. 1996, str. 86.
21. Jn 14:15.
22. Jn 21:17.
23. NaZ 84:88.
24. NaZ 50:22.
25. Moroni 7:48.

Bodite pogumni in zvesti v težavah
starešina Adhemar Damiani
od sedemdeseterih

Evangelij Jezusa Kristusa nam daje moč in možnost, da gledamo na stvari z vidika večnosti in se z njimi pogumno soočimo.

Kako lahko najdemo mir v tem svetu? Kako lahko vztrajamo do konca in premagamo težave in preizkušnje, s katerimi se soočamo?

Odrešenik Jezus Kristus je dejal: »To sem vam povedal, da bi imeli mir v meni. Na svetu imate stisko, toda bodite pogumni: jaz sem svet premagal.«[1]

V času preizkušnje na Zemlji doživljamo stiske, bolečino in razočaranja. Le v Jezusu Kristusu lahko najdemo mir. Pomaga nam, da smo pogumni in da premagamo vse izzive, ki jih imamo v življenju.
Kaj pomeni biti pogumen? To pomeni, da upamo, da ne izgubimo poguma niti vere in da se veselimo življenja. »Ljudje so, da bi imeli radost.«[2] To pomeni, da se z življenjem soočimo s popolnim zaupanjem.

Evangelij Jezusa Kristusa nam daje moč in možnost, da gledamo na stvari z vidika večnosti in se z njimi pogumno soočimo. Vendar pa ne smemo podcenjevati težav, ki so jih prerokovali za naš čas.

Katere so nekatere od teh težav? Kako se njimi lahko soočimo?

Nekatere od teh težav so pomanjkanje upanja, ljubezni in miru.

Prerok Moroni je učil: »In če ne upate, ste zagotovo obupani; in obup pride zavoljo krivičnosti.«[3] Za mnoge bodo prihodnja leta, leta obupa. Več kot bo krivičnosti, večji bo brezup.

Odrešenik je dejal: »Ker se bo nepostavnost povečala, se bo ljubezen pri mnogih ohladila.«[4] Z naraščanjem krivičnosti izginja prava ljubezen. Posledica tega je porast strahu, negotovosti in obupa!

Gospod je preroku Josephu Smithu dejal: »Želim, [...] da bi vsi ljudje vedeli, da naglo prihaja dan, [...] ko bo mir vzet z Zemlje in ko bo hudič imel moč nad svojim lastnim gospostvom. Prav tako pa bo Gospod imel moč nad svetimi in bo vladal sredi med njimi.«[5] Živimo v času, ko je bil mir vzet z Zemlje.

Po drugi strani pa živimo v veličastnem obdobju, obdobju, ko je Gospod obnovil duhovništvo. Obnovljen je bil resnični evangelij. Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni je Gospodovo kraljestvo na Zemlji. Pomagamo pripravljati Zemljo na čas, ko bo prišel Gospod Jezus Kristus in osebno kraljeval.

Zakaj moramo imeti preizkušnje v življenju?

Gospod ne prikriva, da nas bo preizkusil v veri in poslušnosti. Rekel je: »S tem jih bomo preizkusili, da bomo videli, ali bodo storili vse, kar jim bo Gospod, njihov Bog zapovedal.«[6]

V Pridigarju beremo: »Vse čaka ista usoda kakor vsakega: pravičnega in krivičnega, dobrega in čistega in nečistega, [...] tako dobrega kakor grešnega [...] vse čaka ista usoda.«[7] Preizkušnje v življenju lahko doletijo tistega, ki svojo vero gradi na skali evangelija, pa tudi nespametnega, ki svoje življenje gradi na začasnih posvetnih stvareh.[8]

Kako bi se morali odzvati na te preizkušnje?

Gospod je dejal: »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame vsak dan svoj križ ter hodi za menoj.«[9] Vsak dan moramo vzeti svoj križ in vztrajati — ne smemo se obotavljati na stranpoteh svojega večnega potovanja.

Kako vemo, ali smo na preizkušnji oziroma ali nas Gospod kaznuje?

Preizkušnje so priložnosti za rast. Gospod je dejal: »Moje ljudstvo mora biti v vsem preizkušano, da bodo pripravljeni prejeti slavo, ki sem jim jo namenil, in sicer slavo Siona; in ta, ki ne bo prenesel graje, ni vreden mojega kraljestva.«[10]

Ko smo preizkušani, bi morali o tem premišljevati in se vprašati: »Kaj Gospod želi, naj naredim v tej situaciji?

Gospod je preroku Josephu Smithu namenil naslednje tolažilne besede: »Vedi, sin moj, da ti bo vse to dalo izkušnjo in bo za tvoje dobro.« »Sin človekov se je spustil pod vse to. Mar si večji od njega?«[11] Na vsako preizkušnjo moramo gledati kot na priložnost za rast. Nekega dne bomo razumeli »zakaj« smo jih imeli.

Gospod je dejal: »Kogar ljubim, ga tudi grajam, da bi mu bili odpuščeni grehi, kajti z grajo pripravljam pot za njihovo rešitev ...«[12] Gospod ljubi vsakogar od nas. Želi, da smo srečni. To

srečo občutimo, če verujemo v Jezusa Kristusa, če se iskreno in resnično pokesamo, če smo poslušni njegovim zapovedim in če vztrajamo do konca.

Včasih morda menimo, da Gospod ne sliši in ne odgovarja na naše molitve. Takrat moramo pričeti razmišljati o tem, kaj smo naredili v življenju. Če je potrebno moramo svoje življenje uskladiti z evangelijem Jezusa Kristusa. Gospod je preko preroka Josepha Smitha razodel: »Jaz, Gospod, sem dovolil, da je zaradi njihovih prestopkov nadnje prišla stiska, s katero so bili prizadeti… Počasi so prisluhnili glasu Gospoda, svojega Boga; zatorej Gospod, njihov Bog počasi prisluhne njihovim molitvam, da bi jim odgovoril na dan njihove težave. Na dan miru so lahkomiselno zrli na moj nasvet; a na dan njihove težave se zaradi sile zatekajo k meni.«[13]

Če si bomo iskreno želeli, da bi svoje življenje uskladili z njegovo voljo, nam bo Gospod vselej pripravljen olajšati bremena.

Kaj nam uničuje pogum in upanje?

Jezus Kristus je dvanajstim apostolom pojasnil, kaj uniči upanje v nas in nas pripravi do tega, da odnehamo: Če po lastni volji zapademo v skušnjavo, če se ne upremo trpljenju in stiskam, če ne vztrajamo, ko nas preganjajo, zaradi posvetnih skrbi, če si najprej prizadevamo za materialnim bogastvom, če obupujemo namesto, da bi vztrajali do konca, in če dopustimo, da nas zavajajo lažni preroki.[14]

Kaj nam daje pogum in upanje?

Gospod nas vabi: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek.«[15] Jezus Kristus ima moč, da nam pomaga, da se odpočijemo od svoje bolečine in trpljenja.

Prerok Mormon je učil: »Če zatorej človek veruje, mora upati; kajti brez vere ni upanja [...] In če je človek v srcu krotak in ponižen in z močjo Svetega Duha izpove, da Jezus je Kristus, mora biti dobrotljiv.«[16]

Če bomo dnevno udejanjali vero, skromnost, dobrotljivost in ponižnost v srcu ter priznali, da Jezus je Kristus in sprejeli njegovo odkupno daritev, bomo blagoslovljeni z močjo in upanjem, da se bomo lahko soočili in premagali življenjske preizkušnje in bolečine.

Kaj Gospod obljublja vsakomur od nas?

»Bodite pogumni, majhni otroci; kajti jaz sem sredi med vami in nisem vas zapustil.«[17]

»Bodite pogumni, kajti vodil vas bom. Vaše je kraljestvo in vaši so njegovi blagoslovi in vaša so bogastva večnosti.«[18]
Naj navedem besede preroka Etra: »Kdor zatorej verjame v Boga, lahko z gotovostjo upa na boljši svet, da, in sicer na mesto na Božji desnici, z upanjem, ki pride z vero, ki je sidro za človeške duše...«[19]

Bog je naš Oče. Mi smo njegovi otroci. Rad nas ima. Želi, da bi bili srečni v tem življenju in za vso večnost. Danes nas vodi resnični Božji prerok. Jezus je Kristus. Preko njega lahko najdemo mir v tem svetu. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE
1. Jn 16:33.
2. 2. Nefi 2:25.
3. Moroni 10:22.
4. Mt 24:12.
5. NaZ 1:35–36.
6. Abraham 3:25.
7. Pridigar 9:2–3.
8. Glej Mt 7:24–27.
9. Lk 9:23.
10. NaZ 136:31.
11. NaZ 122:7–8.
12. NaZ 95:1.
13. NaZ 101:2, 7–8.
14. Glej Mt 13:19–23.
15. Mt 11:28.
16. Moroni 7:42, 44.
17. NaZ 61:36.
18. NaZ 78:18.
19. Eter 12:4.

Cenimo nasvete tistih, ki so jih »leta upognila k tlom«!
Starešina Stephen B. Oveson
od sedemdeseterih

Da bi med preučevanjem svetih spisov bolje cenili moč pričevanja, zlasti teh z veliko modrosti in v zrelih letih.

Dragi bratje in sestre, ko se pripravljamo, da ob koncu te čudovite generalne konference prisluhnemo sklepnim besedam predsednika Godrona B. Hinckleyja, goreče upam, da bomo čutili, kako zelo blagoslovljeni smo, ker smo od Gospodovih prerokov in apostolov prejeli modrost in opomin, kar nam bo, če si bomo prizadevali in temu sledili, pomagalo, da se bomo še bolj približali našemu Odrešeniku. Zlasti bi morali biti hvaležni, da živimo v času, ko naši Cerkveni voditelji, čeprav so mnogi med njimi že v letih, še naprej prejemajo razodetja in navdih, ki iz dneva v dan pomika kraljestvo naprej.

Kot mlad fant sem prejel zelo prepričljivo pisno svarilo, naj se dokažem za zvestega in poslušnega sina, tako da bi, kadar koli bom potreboval nasvet, ko bom starejši, šel k svojim staršem, čeprav bosta že »upognjena zaradi let«, da bom od njiju prejel modrost, tolažbo in

vodstvo. Moj oče je umrl pred več kot dvajsetimi leti. Vse življenje mi je bil velik zgled in vir modrosti. Prejšnji ponedeljek smo mojo mater, ki je bila stara sto eno leto, položili v grob k večnemu družabniku. Ko je bila stara sto let, je svoje pričevanje potrdila z naslednjimi besedami: »Evangelij je način življenja; je del načrta, s pomočjo katerega se bomo lahko izognili bridkosti. Bolj kot kdaj koli prej verjamem, da je to življenje dobro, da pa je naslednje boljše.« (Growing Old Graciously: Lessons from Centenarian,« *The Religious Educator* 5, št. 1, 2004) Mati mi je pogosto rekla, da vsak dan moli zame in za mojo družino. Ko se je vse bolj približevala tančici smrti, so bile njene molitve še posebej goreče in pomembne. Moji kakor tudi ženini starši, so vztrajali oziroma vztrajajo do konca po poti pravičnosti in zapuščajo dediščino zveste vdanosti za svoje potomce.

V novembrski izdaji *Ensigna* iz leta 1989 se nahaja navedek predsednika Ezra Tafta Bensona, ki pravi: »Gospod pozna in ljubi starejše med svojim ljudstvom. Vedno je bilo tako. Podelil jim je mnoge od svojih največjih odgovornosti. V različnih obdobjih je vodil svoje ljudi preko prerokov, ki so bili v zrelih letih. Potreboval je modrost in izkušenost starejših, navdihujoče vodstvo tistih, ki so bili v svojih dolgih letih zvesti evangeliju.« (Ezra Taft Benson, »To the Elderly in the Church,« *Ensign*, november 1989, str. 4)

Zaradi teh misli sem pričel razmišljati o pridigah, blagoslovih, pričevanjih in svarilih, ki so nam jih skozi stoletja zapuščali preroki in apostoli, zlasti tedaj ko so čutili, da so se »postarali« oziroma da se bodo »pogreznili v prah«. Nekateri od teh zaključnih odlomkov so med najbolj znamenitimi in se jih največ navaja. Na primer: Enoh v Mojzesu 6:57 jasno navaja: »Zatorej poučuj svoje otroke o tem, da se morajo vsi ljudje vsepovsod pokesati, ali pa nikakor ne bodo mogli naslediti Božjega kraljestva, kajti nič ne čistega ne more bivati [...] v njegovi navzočnosti.« Ta osnovna evangelijska načela so se poučevala od časa Adama in Eve in se prenašala iz roda v roda oziroma, kot pravijo sveti spisi, vedno znova in znova.

Jožef, ki so ga prodali v Egipt, je Izraelovemu ljudstvu svetoval naslednje: »Umrl bom. Bog pa vas bo gotovo obiskal in vas popeljal iz te dežele v deželo, ki jo je s prisego obljubil Abrahamu, Izaku in Jakobu.« (Gen 50:24)
Več rodov kasneje, tik pred uresničitvijo Jožefove prerokbe, je Mojzes zapustil svoj blagoslov vsem Izraelovim rodovom in plašč oziroma voditeljsko odgovornost predal Jozuetu, ki je ljudstvo popeljal nazaj v obljubljeno deželo. Ko so se Jozuetovi dnevi na Zemlji bližali koncu, je zapustil večne besede: »Izberite danes, komu hočete služiti: [...] Jaz in moja hiša pa bomo služili GOSPODU.« (Joz 24:15)

Kasnejši preroki, kot so bili Jeremija, Izaija in Malahija, so s svojim služenjem zapustili enako nepozabna pričevanja, ko so prerokovali o prihodu Mesija in njegovi neskončni odkupni daritvi. V Mormonovi knjigi zasledimo podoben vzorec s posebnim poudarkom na poslednjih nagovorih Nefija, Jakoba in kralja Benjamina, ki so s svojim mogočnim govorjenjem spreminjali srca celotnega naroda; da ne omenim čudovitih besed Abinadija, ki je pogumno govoril, vedoč, da so mu dnevi šteti. »Učite jih, da odkupitev pride preko Kristusa Gospoda, ki je sam Večni Oče.« (Mozija 16:15) Seznam se nadaljuje z Almom in njegovim sinom Almom, pa tudi s Helamanovim sinom, Helamanom, ki je svojima sinovoma svetoval: »In sedaj, sinova moja, pomnita, pomnita, da morata temelje graditi na skali našega Odkupitelja, ki je Kristus, Božji Sin

[...] ki je zanesljiv temelj, temelj, na katerem ljudje ne morejo pasti, če gradijo na njem.« (Helaman 5:12)

Ti in drugi preroki iz Mormonove knjige, vključno z Mormonom, so pisali za naš čas, ker so vedeli, da bomo potrebovali njihovo znanje in modrost, ki nam bosta v pomoč v teh težkih časih. Mormonova knjiga se konča z neprimerljivo zapovedjo Mormonovega sina Moronija, ko nam pravi: »Da, pridite h Kristusu in se v njem izpopolnjujte in se odrecite vsej nesvetosti; in če se boste odrekli vsej nesvetosti in ljubili Boga z vso svojo vnemo, mišljenjem in močjo, potem njegova milostljivost za vas zadostuje.« (Moroni 10:32)

Podobna »poslednja pričevanja« najdemo v Novi zavezi, kot je Pavlova velika izjava: »Dober boj sem izbojeval, tek dokončal, vero ohranil« (2 Tim 4:7), ki izpričuje, da je vztrajal do konca. Velik vpogled v rast mogočnega starejšega apostola, Petra, pridobimo z njegovo izjavo: »Oblecite se v ponižnost, ker Bog se prevzetnim upira, ponižnim pa daje milost. Ponižajte se pod močno Božjo roko, da vas ob svojem času poviša.« (1 Pt 5:5–6)

Zagotovo pa je največji vseh časov, od katerega se lahko učimo, sam vstali Gospod, ki je svojim apostolom in privržencem naročil: »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta." (Mt 28:19–20)

Sveti spisi nam dajejo obilje prepričanja in spoznanja. Ali lahko v vsem tem najdemo skupne duhovne niti? Verjamem, da jih zlahka prepoznamo:
• Da Kristus, Božji Sin živi, da je Odkupitelj in Odrešenik.
• Da bi mu morali slediti in mu izkazovati ljubezen tako, da se ga spominjamo in ponižno spolnjujemo njegove zapovedi.
• Da se preko njegove odkupne daritve lahko pokesamo in se očistimo.
• Da smo njegovo ljudstvo zaveze in da se moramo vselej držati zavez, ki smo jih sklenili.
• Da moramo oznanjati evangelij po vsem svetu.
• Da moramo imeti vero, da se moramo pokesati, krstiti, prejeti dar Svetega Duha in vztrajati do konca.

Sodobni preroki obnove v našem obdobju nenehno učijo o teh istih načelih. V naukih Johna Taylorja spoznamo naslednje: »Kot Sin človekov je prestal vse, kar meso in kri lahko prestaneta; kot Sin človekov je slavil zmago nad vsem in se za večno dvignil na Božjo desnico.« (Teachings of Presidents of the Church: John Taylor, 2001, str. 44)

Eden mojih najljubših navedkov predsednika Spencerja W. Kimballa: »Pričevanjem teh davnih mogočnih mož in starodavnih apostolov — naših bratov v službi istega Učitelja — dodajam svoje lastno pričevanje. Vem, da je Jezus Kristus Sin živega Boga in da je bil križan za grehe sveta. On je moj prijatelj, moj Odrešenik, moj Gospod in moj Bog. Z vsem srcem molim, da bi bili sveti deležni večnega nasledstva z njim v celestialnem kraljestvu.« (»An Eternal Hope in Christ,« *Ensign*, november 1978, str. 73)

Današnji prerok, predsednik Gordon B. Hinckley, nas še naprej vodi s svojim trdnim prepričanjem. Nedavno je v svojem govoru na konferenci okoliša izjavil: "Imam živo, goreče in

pomembno pričevanje o resničnosti tega dela. Vem, da Bog, naš večni Oče, živi in da Jezus je Kristus, moj Odrešenik in Odkupitelj. On je na čelu te Cerkve. Želim si, da bi to delo lahko opravljal tako, kot bi ga on.« (»Inspirational Thoughts«, Liahona, okt. 2003, str. 5)

Pričevanja vseh starodavnih in sodobnih apostolov in prerokov lahko povzamemo z večnimi besedami preroka Josepha Smitha, ki je izjavil: 'Po mnogih pričevanjih, ki so bila dana o njem, je sedaj to zadnje pričevanje, ki ga dajemo o njem: da živi! Kajti videli smo ga, in sicer na Božji desnici in slišali smo glas, ki je pričeval, da je Očetov edinorojeni.« (Nauk in zaveze 76:22–23)

Rad bi dodal svoje ponižno zagotovilo o verodostojnosti omenjenih pričevanj. Vem, da je nebeški Oče resnično Oče naše duše in da je Jezus Kristus naš Odrešenik, naš Odkupitelj, naš Gospod in tudi naš prijatelj, če smo poslušni njegovim zapovedim (glej Jn 15:14). Molim, da bi med preučevanjem svetih spisov bolje cenili moč pričevanja, zlasti teh z veliko modrosti in v zrelih letih. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

Gospodove blage milosti
starešina David A. Bednar
iz zbora dvanajstih apostolov

Pričujem, da so Gospodove blage milosti na voljo vsem in da nam Izraelov Odrešenik te darove želi podariti.

Pred šestimi meseci sem kot najnovejši član zbora dvanajstih apostolov prvič stal pred tem ambonom. Kot takrat sedaj še bolj čutim težo poklica, v katerem služim, in odgovornost, da jasno poučujem in pričujem s polnomočjem. Molim, da mi bo pomagal Sveti Duh, ko vam bom govoril.

To jutro bi rad opisal in govoril o duhovnem vtisu, ki sem ga doživljal, tik preden sem prejšnji oktober med nedeljskim dopoldanskim delom generalne konference stopil pred ta ambon. Starešina Dieter F. Uchtdorf je ravno končal govor in je z veliko močjo pričeval o Odrešeniku. Potem smo vstali in zapeli vmesno hvalnico, ki jo je prej napovedal predsednik Gordon B. Hinckley. Tisto jutro smo kot vmesno hvalnico peli »Izraelov Rešitelj«.

Glasbene točke za različne dele konference so bile določene veliko tednov prej — in očitno veliko prej, preden sem bil poklican na služenje v nov poklic. Toda če bi me prosili, naj predlagam vmesno hvalnico za tisti določeni del konference — hvalnico, ki bi mene in občestvo povzdigovala in me duhovno tolažila pred mojim prvim nagovorom v tem konferenčnem središču — bi izbral svojo najljubšo, in sicer »Izraelov Rešitelj«. V oči so mi stopile solze, ko sem skupaj z vami vstal, da bomo zapeli to živahno hvalnico obnove.

Proti koncu hvalnice sem se spomnil verza iz Mormonove knjige: »A glejte, jaz, Nefi, vam bom pokazal, da so Gospodove blage milosti nad vsemi tistimi, ki jih je izvolil zavoljo njihove vere, da jih bo napravil mogočne prav do moči za osvoboditev.« (1 Ne 1:20)

V mislih so mi zlasti odmevale Nefijeve besede »Gospodove blage milosti« in tisti trenutek sem vedel, da doživljam natanko takšno blago milost. Ljubeči Odrešenik mi je poslal zelo osebno in trenutku primerno sporočilo tolažbe in zagotovila preko hvalnice, ki je bila izbrana pred tedni. Nekateri imajo takšno izkušnjo preprosto za prijetno naključje, sam pa pričujem, da Gospodove blage milosti resnično obstajajo in da se ne dogajajo slučajno oziroma naključno. Pogosto nam časovno dobro odmerjene Gospodove blage milosti pomagajo, da jih lahko prepoznamo in priznamo.

Kaj so Gospodove blage milosti?

Od prejšnjega oktobra sem pogosto premišljeval o besedah »Gospodove blage milosti«. Verjamem, da sem z osebnim preučevanjem, opazovanjem, premišljevanjem in molitvijo dosegel boljše razumevanje, da so Gospodove blage milosti zelo osebni in ponotranjeni blagoslovi, moč, zaščita, varnost, vodstvo, ljubeča prijaznost, tolažba, podpora in duhovni darovi, ki jih prejmemo od, zaradi in preko Gospoda Jezusa Kristusa. Resnično, Gospod svoje milosti naklanja glede na stanje človeških otrok (gl. NaZ 46:15).

Spomnite se, kako je Odrešenik apostole učil, da jih ne bo pustil brez tolažbe.
Ne le da bo poslal »drugega Tolažnika«, in sicer Svetega Duha (Jn 14:16), temveč je Odrešenik rekel, da bo on sam prišel k njim (gl. Jn 14:18). Dovolite mi reči, da je eden od načinov, kako Odrešenik prihaja k vsakemu izmed nas, preko njegovih obilnih in blagih milosti. Na primer, ko se v življenju soočamo z izzivi in preizkušnjami, sta dar vere in resnični občutek osebnega zaupanja, ki presega našo sposobnost, le dva primera Gospodovih blagih milosti. Kesanje ter odpuščanje grehov in mirna vest sta dodatna primera Gospodovih blagih milosti. Vztrajnost in odločnost, ki nam omogočata, da zmoremo radostno prenašati telesne omejitve in duhovne težave, sta prav tako primera Gospodovih blagih milosti.

Na zadnji konferenci smo Gospodove blage milosti lahko doživeli v ganljivem pričevanju mlade žene in matere štirih otrok, katere mož je decembra 2003 padel v Iraku. Ta pogumna sestra je pripovedovala, kako je potem, ko so jo obvestili o moževi smrti, prejela njegovo božično voščilnico in sporočilo. Sredi krute realnosti dramatičnih sprememb v življenju te dobre sestre, je v pravem trenutku prejela blag opomin, da je družina resnično lahko skupaj za večno. Z njenim dovoljenjem vam bom prebral besede tiste božične voščilnice.

Najboljši družini na svetu! Skupaj preživite čudovite trenutke in ne pozabite pravega pomena božiča! Gospod nam je omogočil, da bomo lahko skupaj za večno. Torej smo tudi takrat, kadar smo daleč narazen, še vedno skupaj kot družina.

Naj vas Bog vse blagoslovi in varuje in nam dovoli, da bo ta božič naš dar ljubezni njemu v nebesih!!!

Z ljubeznijo, očka in tvoj ljubeči mož!

Nedvomno je mož s tem, da so daleč narazen, v božičnem sporočilu mislil na ločitev, do katere je prišlo zaradi njegove vojaške naloge. Toda tej sestri je glas mrtvega večnega družabnika in očeta prišel iz prahu kot duhovna tolažba in priča, ki ju je tako potrebovala. Kot sem omenil prej,

se Gospodove blage milosti ne zgodijo slučajno oziroma zgolj naključno. Zvestoba, poslušnost in ponižnost v naše življenje prikličejo blage milosti in pogosto nam prav Gospodov odmerjen čas omogoči, da te pomembne blagoslove prepoznamo in jih ohranimo v lepem spominu.

Pred časom sem govoril z duhovniškim voditeljem, ki je dobil navdih, naj si zapomni imena vseh mladih iz okoliša v starosti od trinajst do enaindvajset let. Uporabil je fotografije fantov in deklet in napravil kartončke, s katerimi je imena ponavljal na poslovnih potovanjih in ob drugih priložnostih. Duhovniški voditelj se je hitro naučil imena vseh mladih.

Neke noči je imel duhovniški voditelj sanje o enem od fantov, ki ga je poznal samo na sliki. V sanjah je videl fanta oblečenega v belo srajco, imel pa je tudi misijonarsko tablico z imenom. Z družabnikom, ki je sedél poleg njega, je poučeval neko družino. Fant je v rokah držal Mormonovo knjigo in videti je bilo, kakor da pričuje, da Mormonova knjiga izpričuje resnico. Duhovniški voditelj se je nato prebudil iz sanj.

Na rednem duhovniškem sestanku je voditelj pristopil k fantu, ki ga je videl v sanjah, in ga prosil, če lahko na kratko govori z njim. Po kratkem uvodu je voditelj fanta poklical po imenu in rekel: »Nisem sanjalec. Nikoli nisem sanjal o nobenem članu tega okoliša razen o tebi. Povedal ti bom svoje sanje in potem bi rad, da bi mi pomagal razumeti, kaj pomenijo.«

Duhovniški voditelj je fantu sanje povedal in ga vprašal, kaj pomenijo. Fant je bil ganjen in preprosto odgovoril: »To pomeni, da Bog ve, kdo sem.« Preostanek pogovora med fantom in duhovniškim voditeljem je bil nadvse pomenljiv in dogovorila sta se, da se bosta občasno v naslednjih mesecih srečevala in se posvetovala.

Ta fant je prejel Gospodove blage milosti preko navdihnjenega duhovniškega voditelja. Ponavljam, Gospodove blage milosti se ne zgodijo slučajno ali naključno. Zvestoba in poslušnost nam omogočita, da te pomembne darove prejmemo, Gospodov odmerjeni čas pa nam jih pogosto pomaga prepoznati.

Ne bi smeli podcenjevati ali spregledati moči Gospodovih blagih milosti. Preprostost, blagost in stalnost Gospodovih blagih milosti nas bodo okrepile in nas varovale v težkih časih, v katerih živimo sedaj in bomo tudi v prihodnje. Ko besede ne morejo ponuditi tolažbe, ki jo potrebujemo, oziroma izraziti veselja, ki ga občutimo, ko preprosto zaman poskušamo pojasniti nepojasnljivo, ko logika in razum ne moreta podati zadostnega razumevanja o nepravičnosti in neenakosti v življenju, ko so izkušnje in ocene smrtnika nezadostne, da bi dale zadovoljiv rezultat, in ko se zdi, da smo morda čisto sami, smo resnično blagoslovljeni z Gospodovimi blagimi milostmi in postanemo mogočni prav z močjo za odrešitev (gl. 1 Ne 1:20).

Kdo so tisti, ki jih je Gospod izvolil, da bodo prejeli njegove blage milosti?

Beseda »izvoljeni« v Prvem Nefiju 1:20 je osrednja za razumevanje pojmovanja Gospodovih blagih milostih. Slovar razlaga, da »izvoljeni« pomeni nekdo, ki je izbran oziroma bolj priljubljen. Lahko se jo uporablja za Božjega izbranca oziroma izvoljenca (angleški e–Oxfordov slovar, druga izdaja, 1989, »izvoljeni«).

Posamezniki, ki preberejo oziroma slišijo to sporočilo, bi lahko zmotno dvomili oziroma opustili možnost za Gospodove blage milosti v svojem osebnem življenju, misleč: »Sam zagotovo nisem tisti, ki je bil oziroma kdaj bo izvoljen.« Napačno lahko mislimo, da so takšni blagoslovi in darovi namenjeni samo ljudem, ki so videti pravičnejši oziroma ki služijo v vidnih cerkvenih poklicih. Pričujem, da so Gospodove blage milosti na voljo vsem in da nam Izraelov Odrešenik te darove želi podariti.

Biti oziroma postati izvoljen ni status, ki bi bil izključno podeljen samo nam. Navsezadnje vi in jaz sami določamo, ali bomo izvoljeni. Prosim vas, bodite sedaj pozorni, kako je beseda »izvoljeni« uporabljena v naslednjih verzih iz Nauka in zavez:

»Glej, veliko je poklicanih, a malo *izvoljenih*. In zakaj niso izvoljeni?

Ker se v srcu tako predajajo stvarem tega sveta in hrepenijo po človeški slavi.« (NaZ 121:34 – 35; poudarek dodan)

Verjamem, da je globlji pomen teh verzov precej očiten. Bog nima seznama svojih priljubljenih, na katerem bo morda nekoč dodano naše ime. Beseda »izvoljeni« ne določa le nekaj ljudi, temveč so *naše* srce, *naša* prizadevanja in *naša* poslušnost tista, ki nazadnje določijo, ali bomo prišteti med Božje izvoljene.

Gospod je Enoha poučil prav o tej točki nauka. Bodite pozorni na besedo *odločiti* v naslednjih verzih.

»Glej, te svoje brate, delo mojih lastnih rok so in jaz sem jim dal njihovo spoznanje tisti dan, ko sem jih ustvaril, v Edenskem vrtu pa sem človeku dal svobodno voljo.

In tvojim bratom sem rekel in jim prav tako zapovedal, naj ljubijo eden drugega in naj se odločijo zame, njihovega Očeta.« (Mojzes 7:32–33; poudarek dodan)

Kot lahko spoznamo v tem odlomku iz svetih spisov, je osnovni namen daru svobodne volje ljubiti drug drugega in se odločati za Boga. Tako postanemo Božji izvoljenci in prikličemo njegove blage milosti, če uporabljamo svobodno voljo in se odločamo za Boga.

Eden najbolj poznanih in najpogosteje navajanih odlomkov iz svetih spisov je Mojzes 1:39. Ta verz jasno in natančno opisuje delo večnega Očeta: »Kajti glej, to je *moje delo* in moja slava — da bi človek prejel nesmrtnost in večno življenje.« (poudarek dodan)

Podoben odlomek iz svetih spisov, ki ga najdemo v Nauku in zavezah, z enako jasnostjo in natančnostjo opisuje naše prvobitno delo kot sinov in hčera večnega Očeta. Zanimivo je, da se zdi, da ta verz ni tako poznan in ne tako pogosto navajan. »Glejte, to je *vaše delo*, da spolnjujete zapovedi, da, z vso močjo, mišljenjem in odločnostjo.« (NaZ 11:20; poudarek dodan)

Očetovo delo je torej, da bi njegovi otroci prejeli nesmrtnost in večno življenje. Naše delo je spolnjevati njegove zapovedi z vso močjo, mišljenjem in odločnostjo — in s tem postanemo

izvoljeni in preko Svetega Duha v vsakdanjem življenju prejemamo in prepoznavamo Gospodove blage milosti.

Prav konferenca, ki poteka ta konec tedna, je še en primer Gospodovih blagih milosti. Blagoslovljeni smo, da lahko prejemamo navdihnjeni nasvet voditeljev Odrešenikove Cerkve — časovno odmerjen nasvet za današnji dan in za naše okoliščine in za naše izzive. Poučujejo nas, povzdigujejo, krepijo, nas kličejo h kesanju in nas krepijo. Duh te konference nam je poživil vero in poglobil željo po kesanju, da bomo poslušni, da se bomo poboljšali in bomo služili. Tudi sam bi kakor vi prav rad udejanjil opomine, nasvete in osebni navdih, s čimer smo bili blagoslovljeni med konferenco.

In čez nekaj minut bo vsak od nas deležen ene od Gospodovih blagih milosti, ko bomo prisluhnili zaključnim besedam in pričevanju predsednika Gordona B. Hinckleya. Resnično, »Gospod je dober do vsakega, njegovo usmiljenje je nad vsemi njegovimi deli« (Psalm 145 (144):9).

Hvaležen sem, da je bil evangelij Jezusa Kristusa obnovljen preko preroka Josepha Smitha in za spoznanje, ki ga imamo danes o Gospodovih blagih milostih. Naše želje, zvestoba in poslušnost njegove milosti prikličejo v naše življenju in nam jih pomagajo prepoznavati. Kot eden njegovih služabnikov izjavljam, da Jezus je Kristus, naš Odrešenik in Rešitelj, vem, da živi in da so njegove blage milosti na voljo vsem nam. Vsak od nas lahko vidi jasno in jasno prepozna Gospodove blage milosti, ko nas krepijo in nam pomagajo v teh poslednjih dneh. Da bi nam srce vselej navdajala hvaležnost za obilje njegovih blagih milosti! V svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

Zaključne besede
predsednik Gordon B. Hinckley

Gospod nas brez dvoma blagoslavlja kot ljudstvo in moramo se potruditi, da bomo blagoslavljali ljudi v stiski, kjer koli že so.

Dragi bratje in sestre, za nami je čudovita konferenca. Z nami je bil Gospodov Duh. Poučili so nas o mnogih resnicah. Okrepili smo si pričevanje in prenovili vero.

Zaradi čudeža novodobne tehnologije, ki je res čudež, smo prenos predvajali po celem svetu. Z nami je lahko sodelovalo petindevetdeset odstotkov članov Cerkve po vsem svetu.

To je bil čas za obnovo vere v velike večne resnice, ki smo jih prejeli preko Josepha Smitha. Kako blagoslovljeni smo! Kako srečni smo, da vemo za te večne resnice!

A naj rečem, kot sem že rekel v preteklosti, da naše članstvo v Cerkvi s pravicami do vseh blagoslovov, ki pritekajo zaradi tega, ne sme biti vzrok za samooklicano pravičnost, za aroganco, za omalovaževanje drugih in občutek, da so manjvredni. Vsi ljudje so naši bližnji. Ko so Gospoda vprašali, katera je največja zapoved v postavi, je dejal: »Ljubi Gospoda, svojega Boga,

z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. [...] Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« (Mt 22 :37, 39)

Ne glede na barvo svoje kože, obliko oči, jezika, ki ga govorimo, smo vsi Božji sinovi in hčere in moramo drug proti drugemu iztegniti roko ljubezni in skrbi.

Povsod, kjer živimo, smo lahko prijazni do bližnjih. Naši otroci se lahko družijo z otroki, ki niso v tej Cerkvi in ostanejo neomajni, če jih prav učimo. Ljudem, s katerimi se družijo, lahko postanejo celo misijonarji.

Pohvalili bi našo čudovito mladino, ki se zoperstavlja zlu v svetu, ki zlo odriva in živi življenje, ki ugaja Gospodu. Neprestano molimo, da bodo tudi njihovi starši živeli v vseh pogledih vredno življenje.

Ponavljamo to, kar smo rekli prej, naj vam obisk Gospodove hiše postane običaj. Ni boljšega načina, ki bi zagotovil primerno življenje kot je obiskovanje templja. Premagalo bo zlo pornografije, zlorabo drog in upad duhovnosti.

Cerkev se je naučila, kako sodelovati z drugimi pri lajšanju bolečine in trpljenja tistim, ki so v strašni stiski. Naše človekoljubno delo je dobesedno blagoslovilo življenje neštetim tisočem ljudi, ki niso naše veroizpovedi. V strašni nesreči s cunamiji in drugih katastrofah, ki so nastale zaradi vojn, bolezni in lakote, smo opravili veliko, neverjetno delo skupaj z drugimi, ne da bi se ozirali na to, kdo bo dobil za to priznanje.

Letošnjega februarja je predsednik ameriškega Rdečega križa podelil Cerkvi priznanje «Krog človekoljubnosti", ki je najvišja čast, ki jo ameriški Rdeči križ podeljuje za človekoljubno pomoč. Podelil jo je v zahvalo za denar, da so lahko tisoče otrok v Afriki cepili proti ošpicam.

Rotary International je pred kratkim Cerkev pohvalil za denarni prispevek, ki bo pomagal izkoreniniti otroško paralizo iz dežel tretjega sveta, kjer še obstaja.

Njihova pomoč reši življenje neštetih ljudi prepreči veliko bolečin in stisk.

Zaradi virov, ki odsevajo velikodušnost naših ljudi, lahko dvignemo mnoge iz stiske.

Kot sem nakazal že v uvodnih besedah včeraj, Sklad za stalno izobraževanje zdaj pomaga okoli 18.000 mladim v 27 državah.

Gospod nas brez dvoma blagoslavlja kot ljudstvo in moramo se potruditi, da bomo blagoslavljali pomoči potrebne, kjer koli že so.

Ko se sedaj odpravljamo domov, kličem nad vas blagoslove z nebes. Zvesto spolnjujte Gospodove zapovedi in odprl vam bo zapornice nebes in izlil na vas blagoslove. Zapuščam vas s svojim blagoslovom in ljubeznijo. Puščam vam svoje pričevanje, da Bog, večni Oče živi, da ima svojo osebnost in da obstaja, da je resnično naš Oče, da sliši naše molitve in nanje odgovarja. Pričujem vam, da Jezus je Kristus, Odrešenik sveta, edino ime pod nebom, po katerem smo

lahko odrešeni, puščam pa vam tudi svoje pričevanje, da sta Bog in Gospod Jezus osebno govorila z dečkom Josephom in odstrla zavese, da se je lahko začelo to veliko in poslednje obdobje.

Bog vas blagoslovi, moji ljubljeni bratje in sestre! Naj vas spremlja mir sedaj in za vekomaj, je moja ponižna molitev, v svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

Generalni sestanek organizacije Mladenk

Radostne novice s Kumore
Susan W. Tanner
generalna predsednica mladenk

Tudi me lahko ne le preživimo, temveč zmagamo, ko si v nevarnih trenutkih prizadevamo zagovarjati resnico, kakor je Moroni.

Ko sem obiskala majhno in preprosto brunarico, restavrirani dom Josepha Smitha, sem začutila, da sem na svetem mestu. Bila sem tam, kjer se je angel Moroni prvič prikazal Josephu Smithu, da mu bo oznanil veliko in čudovito delo obnove evangelija Jezusa Kristusa. Ko sem premišljevala o prepletanju življenj teh dveh vélikih prerokov, Moronija, zadnjega preroka njegovega obdobja, in Josepha, prvega preroka našega razdobja, sem pri njiju odkrila številne vzporednosti. Naj vam spregovorim o nekaterih njunih »podobnih« življenjskih izkušnjah, ko bom pričevala o tem »velikem in čudovitem« delu.

Ko je Joseph prvič srečal Moronija, je bil star17 let, kakor številna dekleta med vami. Natančen kraj in čas poznamo. Bilo je ponoči, 21. septembra 1823, v zgornji spalnici, medtem ko je pet njegovih bratov že spalo. Joseph je molil, »da bi spoznal, kakšno je [njegovo] mesto in naloga pred [Bogom]« (JSH 1:29). Joseph se je pred Bogom počutil neprimernega in nevrednega. Rekel je, da ni kriv nobenega »velikega oziroma pokvarjenega greha«, vendar da je »zašel v neumne zablode in pokazal šibkosti mladosti« (JSH 1:28), zato je molil za pomiritev. S tem, kar je doživljal mladi Joseph, se zlahka poistovetim in vem, da lahko enako občutijo tudi številne med vami. Kako pogosto je vsaka od nas padla na kolena z občutkom nezadostnosti in željo po božanski pomiritvi?

Pred Josephom se je v odgovor na njegovo spokorno in zvesto molitev pojavil Moroni, nebeški sel. Joseph zapiše, da »me je poklical po imenu in rekel [...], da ima Bog zame pripravljeno delo« (JSH 1:33). Joseph se je »močno čudil temu, kar [mu] je povedal ta nenavadni sel«. (JSH 1:44) Tudi me lahko v odgovor na naše molitve prejmemo duhovno pomiritev. Lahko prejmemo pričevanje, da nas nebeški Oče pozna po imenu in da nam je na Zemlji namenil poslanstvo.

Angel Moroni se je Josephu tisto noč prikazal še dvakrat, zatem na polju in naslednji dan na pobočju hriba, nato pa enkrat na leto naslednja štiri leta, in sicer na kraju, ki ga danes poznamo kot hrib Kumora. Tisti prvi dan je Moroni spet in spet ponavljal isto sporočilo. Ali se lahko spomnite kakšne svoje podobne izkušnje? Moji otroci me dražijo, da jim kar naprej pripovedujem eno in isto. Ne bodite prestrogi s starši in voditelji, če se ponavljamo. Gospod je Moroniju naročil, naj mladega preroka poučuje s ponavljanjem. S ponavljanjem se nam evangeljska načela zapišejo v misli in srce.

Ker se je angel redno prikazoval, se je med starodavnim prerokom, ki je plošče zapečatil, in modernim prerokom, ki je bil izvoljen, da jih bo spet prinesel na svetlo, spletla čudovita vez. Verjamem, da bi v srcu morali gojiti tudi ljubezen do prerokov, tako starodavnih kot sodobnih.

Kako primerno je, da kip, ki upodablja angela Moronija, stoji na vrhu večine sodobnih templjev. To je opomin, da je Moroni čudoviti »angel z neba, ki je davno, davno tega prekinil tišino« (hvalnica št. 13) in o njem bo zbor pel ta večer.

Joseph Smith se je od Moronija naučil zelo veliko. Potem je v varnosti in čistosti lesenega doma, kjer se je prikazal Moroni, Joseph veliko tega, kar se je naučil, povedal svoji dovzetni družini. Njegova mati je dejala:

»Joseph je nadalje od časa do časa prejemal poduk in vsak večer smo zbrali otroke in smo čas posvetili pogovoru o tistih rečeh... Mislim, da smo bili najbolj nenavadna družina, ki je kdaj živela na Zemlji, ko smo se tako zbrali v krogu in v goreči želji tiho prisluhnili verskim naukom osemnajstletnega fanta.« (*The Revised and Enhanced History of Joseph Smith by His Mother*, uredila Scot Facer Proctor in Maurine Jensen Proctor, 1996, str. 111)

O teh vsakodnevnih družinskih večerih je Lucy Mack Smith dejala, da je bil to čas, ko je doma vladala prijetna enotnost, sreča in spokojnost. Kako nam je mladi Joseph lahko v zgled, da okrepimo dom in družino! Svojega pričevanja in duhovnih izkušenj ni držal zase, pač pa je o njih pogosto spregovoril svojim staršem, bratom in sestram. Enako lahko doma storimo me.

Družina Smith je morala držati skupaj, ker se je vztrajno nadaljevalo zunanje preganjanje Josepha in njegove družine. Morda so Moronijevi nauki in njegov zgled preroku Josephu pomagali, da se je naučil, kako naj bo priča v hudobnem svetu. Moroni je živel v podobnem svetu, o katerem je prerokoval, da bo v sodobnem času — »tisti dan, ko bodo [...] morili in ropali in lagali in varali in prešuštvovali in bodo vsakovrstne gnusobe« (Mormon 8:31).

Moroni je prav tako iz prve roke poznal osamljenost in malodušje. Po veliki in strašni bitki med Nefijci in Lamanci, v kateri je bilo pobito vse njegovo ljudstvo, je tožil: »Sam sem. Moj oče je bil ubit v bitki in vse moje sorodstvo in nimam prijateljev, niti nimam kam; in tega, kako dolgo bo Gospod dopustil, da bom živel, ne vem.« (Mormon 8:5) Ali lahko začutite Moronijevo osamljenost in malodušje?

Zavedam se, da se številne včasih podobno počutimo brez prijateljev in smo osamljene v hudobnem svetu. Nekatere čutimo, da »nimamo kam«, ko se soočamo s preizkušnjami. Tudi me lahko ne le preživimo, temveč zmagamo, ko si v nevarnih trenutkih prizadevamo zagovarjati resnico, kakor je Moroni. Kaj je naredil, ko se je soočal z osamljenostjo in sovražnostjo sveta? V zvesti poslušnosti do navodil svojega očeta je dokončal zapis na zlatih ploščah. Spoznal je poročila prerokov. Predvsem pa se je po svoje boril z malodušjem tako, da se je oklenil Gospodovih obljub za prihodnost. Oklenil se je zavez, ki jih je Bog sklenil z Izraelovo hišo, da jih bo za večno blagoslovil.

Moroni je udejanjal vero v blagoslove, obljubljene prihodnjim rodovom. Starešina Jeffrey R. Holland je pojasnil, da so imeli starodavni preroki, vključno z Moronijem, takšno radostno pričakovanje zato, ker so v videnju videli današnji dan. Videli so močne mlade, kakršne ste ve, ki spolnjujejo zaveze, ki bodo nadaljevali Gospodovo delo v zadnjem razdobju. Starešina Holland je dejal: »Voditelji v tistih davnih časih so lahko šli dalje, ne ker bi vedeli, da bodo lahko uspeli, temveč ker so vedeli, da boste vi lahko — čudovito občestvo mladih [deklet], kot ste ve, [...] ki si

odločno prizadevate, da bo evangelij zmagal in prevladal«. (Terror, Triumph, and a Wedding Feast, ognjišče cerkvenega izobraževalnega sistema, 12. sep. 2004) Imamo velikansko odgovornost, da izpolnimo Moronijevo »radostno pričakovanje«.

Nas, ki pripadamo Cerkvi Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni, veže zaveza Gospodu. Rekel je: »Jaz te ne bom pozabil [...] vrezal sem te na dlani svojih rok.« (Izaija 49:15–16; gl. tudi 1 Ne 21:15–16)

Obvezujoča in krepilna moč zavez je v mojem življenju nedavno postala zelo resnična, ko je draga prijateljica doživela tragično izgubo v družini. Ko sta se Catherine in Kimball Herrod s svojimi štirimi otroki v starosti od osem mesecev do sedem let vozila domov z družinske večerje pri starih starših po materini strani, se je na drugi strani avtoceste z ogromnega tovornjaka odtrgalo dvojno kolo, poletelo čez srednji pas in treščilo na pas, kjer je bil njihov družinski avto. Kimball, voznik, mož in oče, je bil hudo poškodovan in padel v nezavest. Catherine je nekako zapeljala avto s ceste in poklicala pomoč. Ko je opazovala bolničarje, medtem ko so oskrbeli moža in starejša otroka, je z mlajšima dvema sedela v policijskem avtu in glasno molila: »Nebeški Oče, vemo, da imaš moč ozdraviti Kimballa, če je takšna tvoja volja, sicer pa verjamemo, da nam boš pomagal nekako skozi tole.« Kimballa so s helikopterjem odpeljali v bolnico, toda na poti tja je umrl.

Potem ko so otrokom oskrbeli rane, odrgnine in druge manjše poškodbe, so jih odpustili iz bolnice in ko so bili doma varno v posteljah, se je Catherine vrnila v bolnico, da bi se za časa življenja na Zemlji poslovila od moža. Čeprav ji je bilo izjemno težko, je staršema, ki sta bila ob njej, dejala: »Vem, da sva s Kimballom pečatena v tempeljskih zavezah in bova nekoč spet skupaj.« V najhujši preizkušnji v življenju so mladi materi moč vlivale njene zaveze.

Na pogrebu smo se spomnili moči zavez, ki nas ohranja v »trenutkih gorja in bridkosti«. Ko smo se združili v pesmi, smo zaslišali, kako se je nad množico dvigal glas Taylorja, petletnega sina, ki je glasno pel pesem »Družina je lahko skupaj za večno« (hvalnica št. 300). Občestvu je bilo v olajšanje, ker so vedeli, da je otrok vedel o zavezah pečatenja, v katerih je pečaten skupaj z očetom in materjo.

O moči zavez smo prav tako poslušali v pridigi, ki jo je izrekel Catherinin oče. Navajal je odlomek iz svetih spisov, ki ga je Moroni zapečatil in ga nato prinesel Josephu Smithu, in nas opomnil, da nam evangelij v neurju in viharju obljublja skalo ne dežnika.

»Pomnita, pomnita, da morata temelje graditi na skali našega Odkupitelja, ki je Kristus, Božji Sin; ko bo hudič poslal svoje silne vetrove, da, svoje strelice v vrtinčastem viharju, da, ko vaju bosta udarjala vsa njegova toča in huda nevihta, da to ne bo imelo moči nad vama, da bi vaju povleklo v brezno bede in neskončnega gorja zavoljo skale, na kateri sta zgrajena, ki je zanesljiv temelj.« (Helaman 5:12)

Globoka moč, ki jo je pokazala družina, je posledica védenja, da so za večno povezani eden z drugim kot družina in da so povezani z nebeškim Očetom in ne bodo ločeni od njega.

Prav kakor Moroni, Joseph Smith, Catherine in Kimball se lahko tudi me iz preizkušenj, hudobije in preganjanja dvignemo kot zmagovalke. Duhovniške zaveze nas za večno povežejo z družino na Zemlji ter v nebesih in nas oborožijo s pravičnostjo in močjo.

Kako hvaležna sem, ker živim v tem vélikem in čudovitem dnevu, v katerem imamo obnovljeni evangelij! Izrekam pričevanje in hvaležnost za oba vélika preroka, Moronija in Josepha Smitha, ki sta se srečala v tisti zgornji spalnici in potem sodelovala pri obelodanjanju Mormonove knjige. Naj zaključim z radostnim vzklikom Josepha Smitha o evangelijski obnovi : »Torej, kaj slišimo v evangeliju, ki smo ga prejeli? Glas radosti! [...] Radostne novice s Kumore! Moroni, angel iz nebes, je oznanil dopolnitev prerokov — da bo razodeta knjiga... Bratje [in sestre], mar ne bomo šli dalje v tako veliki stvari? [...] Naj se vam srce radosti in bodite veseli... Zatorej kot cerkev in kot ljudstvo [...]Gospodu darujmo dar pravičnosti.« (NaZ 128:19, 20, 22, 24) Vem, da je to Cerkev Jezusa Kristusa. Dovolimo, da nam bo evangelij potonil globoko v dušo, tako da bomo Boga ljubile in mu služile z vsem srcem, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

Delo, ki ga moram opraviti
sestra Julie B. Beck
prva svetovalka v generalnem predsedstvu Mladenk

Gospod je k Josephu Smithu poslal angela, da bi mu povedal, da ima zanj delo, ki ga mora opraviti. To delo danes nadaljujemo mi.

Spominjam se lekcije na družinskem večeru, ko sem bila še dekle, in nas je oče učil o tem, ko je angel Moroni obiskal preroka Josepha Smitha. Rekel je, da se je zaradi iskrene molitve angel pojavil ob Josephovi postelji. Angel, ki mu je bilo ime Moroni, je bil Božji glasnik. Josephu je povedal, da ima Bog zanj pripravljeno delo. (Glej Joseph Smith — History 1:33.) Spominjam se, da je oče učil, da: »Joseph ni rekel: 'Oh ne, angel. Hotel sem samo vedeti, katera cerkev je prava. Nisem vedel, da me čaka delo!« Seveda pa je Josepha čakalo delo. Gospod mu je zadal poseben poklic.

Joseph je naredil nekaj izrednega. Rodil se je kot preprost kmečki deček, a preko njega je bila obelodanjena in prevedena Mormonova knjiga in na Zemlji je bilo obnovljeno duhovništvo in vsi njegovi ključi. Organizirana je bila Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni in začeli so se graditi templji. Zaradi Josepha Smitha imamo sedaj na Zemlji vse uredbe, ki jih otroci nebeškega Očeta potrebujejo za svojo odrešitev. *To* je bil dan čudežev, o katerem govori Moroni (Moroni 7:35-37), in čudovito in čudežno delo, ki ga je stoletja prej napovedal Nefi. (Glej 1. Nefi 14:7.)

Delo, ki ga je začel Joseph, so nadaljevali zgodnji člani Cerkve, ki so verovali v Gospoda Jezusa Kristusa in njegov obnovljeni evangelij. Zaradi njihovih prizadevanj se je evangelij Jezusa Kristusa pričel širiti po vsej Zemlji. Resnično *so* opravili čudovito delo.

Vendar dan čudežev ni končan in čudežno delo še vedno poteka. S krstom smo postali del tega čudovitega dela.

Ko sem lani obiskala člane Cerkve, sem videla, da se Gospodova zaveza na Zemlji uveljavlja z vero in delom šibkih in preprostih ljudi. (Glej NaZ 1:17-23.)

V Koreji je mladenka, ki je v svoji družini prva članica Cerkve. V roki je držala dokaj oguljeno knjižico za Osebni napredek in rekla, da sanja, da bi imela družino, ki bi živela po evangeliju. Predsednica Mladenk v Armeniji zvesto izvaja program Mladenk, čeprav nima priročnika Church Handbook of Instructions v svojem jeziku.

Člani v Rusiji redno hodijo v tempelj. Varčujejo rublje in več dni potujejo z avtobusom, vlakom in ladjo, da bi prišli v najbližji tempelj, ki je na Švedskem.

Moja devetletna nečakinja Kimberly je svoji prijateljici s takšnim navdušenjem pripovedovala o Cerkvi, da ji je le-ta rekla: »Želim se pridružiti vaši Cerkvi.« Kako lahko to storim?«

Mladenke in mladeniči v mojem oddelku razvijajo voditeljske sposobnosti in talente. Z veseljem pojejo, igrajo na glasbila, pripravljajo govore, sodelujejo v projektih služenja in delajo še marsikaj drugega, da bi lahko bili del tega čudovitega dela.

Neki mladenič v Bogoti mi je dejal: »Govorim v imenu mladeničev v Kolumbiji. Smo zvesti in pripravljamo se na služenje!«

Obiskala sem tako majhne kot po številu velike cerkvene enote ter nove in že utrjene, vendar pa imamo enake odgovornosti. Smo del resničnega, obnovljenega evangelija Jezusa Kristusa. Služimo na preproste načine, naše pričevanje raste in smo del tega dneva čudežev.

V svojem življenju sem bila osebno priča številnim čudežem obnovljenega evangelija. Kot deklica smo se z družino preselili v Sao Paulo v Braziliji, kamor je bil oče poklican za predsednika misijona v Braziliji. To je bilo zelo vznemirljivo obdobje in čudovit kraj za odraščanje. Z brati smo se najraje oblačili v stara ponošena misijonarska oblačila in se pretvarjali, da smo misijonarji. Več ur smo pisali svoje misijonarske letake in »pridigali« in »se premeščali« po vsem dvorišču. Pet let smo se pri večerji pogovarjali o misijonarskem delu. Pozorno sem prisluhnila zgodbam o veri, ki so nam jih pripovedovali misijonarji. Že takrat sem vedela, da sem del čudovitega dela.

Ko smo prišli v Brazilijo je bilo tam le kakih 3000 (tri tisoč) članov Cerkve. Spominjam se, da sem bila v zelo majhni Osnovni še z nekaj drugimi otroki. Vsak teden smo vedno znova peli iste pesmi, saj so bile te edine, ki so bile prevedene v portugalščino. Moji najljubši pesmi sta bili *A Luz Divina* oziroma *The Light Divine*. (Hymns, št. 305) in neka, ki je govorila o zajčku sredi gozda (gl. »The Little Rabbit«, Children's Friend, junij 1955, str. 257)

V marsikaterem pogledu smo doživljali podobno kot prvi pionirji. S sedeža Cerkve nam niso poslali pesmaric, slik ali priročnikov za lekcije. Vse gradivo, ki je bilo potrebno za poučevanje evangelija v portugalščini, je bilo napisano in natisnjeno v našem misijonskem domu. Vsi, tudi otroci, smo morali pomagati pri sestavljanju misijonarskih sporočil in lekcij. Nihče nam ni pošiljal cerkvenega gradiva. Prerok nam ni poslal predsednikov okolišev in škofov. Ni nam

poslal predsednic Društva za pomoč niti mladinskih programov. Cerkev v Braziliji je rasla s takšnim gradivom, s katerim so začeli pionirji. Gradivo za gradnjo Cerkve so bili ljudje.

Med leti, ki smo jih preživeli v Braziliji, smo doživeli velik porast v Cerkvi. Več tisoč ljudi se je pridružilo Cerkvi. Kmalu so razdelili misijon, organizirali okrožja in veje ter zgradili nove kapele. Novi člani so bili navdušeni, rasli so v veri in postali bolj izkušeni v evangeliju.

Minilo je vrsto let, lani pa sem se vrnila v Brazilijo, kjer sem se udeležila ponovne posvetitve templja v Sao Paulu. Izvedela sem, da je v Braziliji 187 okolišev, 26 misijonov, štirje templji in skoraj milijon članov. Predstavljajte si moje začudenje, ko sem prišla na stadion, kjer se je zbralo 50.000 članov, da bi prisluhnili predsedniku Hinckleyu in proslavili posvetitev templja. Zame je bil pravi čudež, ko sem videla tisoče mladih, ki so skupaj plesali in peli. Ko sem opazovala veselo slavje, sem si neprestano govorila: »To je čudovito!« »To je čudež!« Kako se je zgodil ta čudež?«

Čudila sem se vsemu, kar sem videla. Naslednje jutro sem se na posvetitvi templja srečala s svojo učiteljico iz Osnovne, sestro Glorio Silveira. Takrat sem spoznala, kako se je zgodil ta čudež. Kot nova spreobrnjenka brez izkušenj v Cerkvi, je sestra Silveira prišla v Osnovno, pripravljena da deli svoje preprosto pričevanje in me uči Člene vere v portugalščini. Skupaj z možem Humbertom sta ostala zvesta člana. Vsa ta leta sta in še vedno služita v številnih cerkvenih poklicih. Ko sem videla sestro Silveiro, sem spoznala, da je Cerkev v Braziliji rasla zaradi nje in tisočev njej podobnih članov. Skupaj z bratom Silveirom predstavljata ljudi vsepovsod, ki verujejo v Gospoda Jezusa Kristusa in njegov evangelij. Obogatila sta si znanje in izkušnje in služila v Cerkvi. (Glej NaZ 88:80.) S prijatelji sta govorila o evangeliju. (Glej NaZ 30:5.) Delata v templju. (Glej NaZ 138:48.) Svojih pet otrok sta poučila o pravih načelih. (Glej NaZ 68:28.) Od njunih 43 (triinštiridesetih) potomcev jih je 15 (petnajst) služilo redni misijon. Njuni vnuki se poročajo v templju, njuni pravnuki pa so četrta generacija v družini Silveira, ki so del tega čudovitega dela, ki ga je začel Joseph Smith. Zaradi njih je na Zemlji več vere. So zgled čudeža, o katerem je govoril Gospod, ko je dejal, da bodo šibki in preprosti oznanjali njegov evangelij (NaZ 1:23) in da se z majhnimi sredstvi lahko napravijo velike reči (1. Nefi 16:29).

Gospod je k Josephu Smithu poslal angela, da bi mu povedal, da ima zanj delo, ki ga mora opraviti. To delo danes nadaljujemo mi, vodi pa ga živi prerok, predsednik Gordon B. Hinckley, ki je dejal: »To delo je veličastno. Blagoslovilo bo življenje vsakega, ki se ga bo oklenil: moškega, ženske, dečka in dekleta.« (»Missionary Service«, 11. januar 2003, str. 21) Bogu hvala za njegov čudoviti dar pričevanja, polnomočja in nauka, ki je povezano s to obnovljeno Cerkvijo Jezusa Kristusa.« (»The Marvelous Foundation of Our Faith«, *Liahona*, november 2002, str. 81) V imenu Jezusa Kristusa, amen.

Pozna vas po imenu
Elaine S. Dalton
druga svetovalka v generalnem predsedstvu Mladenk

Morda niste slišale, da bi vas Gospod poklical po imenu, vendar vsako od vas pozna kakor tudi vaše ime.

Štirinajstletni Joseph Smith se je »zjutraj prelepega, jasnega dne, zgodaj spomladi leta tisoč osemsto dvajset« napotil v gozd, pokleknil in molil in »zagledal dve osebi, katerih sijaj in veličastje sta presegali moč opisa, ki sta stali nad [njim] v zraku«. Dejal je: »Ena od njiju mi je spregovorila, *me poklicala po imenu*, pokazala na drugo in dejala: *To je moj ljubljeni Sin. Poslušaj ga!*«[1] Si lahko predstavljate, kako se je počutil štirinajstletni Joseph Smith, ko je videl Boga Očeta in njegovega Sina Jezusa Kristusa in je slišal nebeškega Očeta, ko ga je poklical po imenu?

Ko sem obiskala Sveti gaj, sem si skušala predstavljati, kako se je počutil Joseph Smith. V teh trenutkih tišine je Sveti Duh zašepetal mojemu razbijajočemu srcu, da stojim na svetih tleh in da so vse besede Josepha Smitha resnične. Nato sem z vso močjo spoznala, da smo dediči njegove vere, poguma in neomajne želje, da bi se pokoraval Bogu. Prejel je odgovor na ponižno molitev. Videl je Očeta in njegovega ljubljenega Sina. V Svetem gaju sem se zavedla, da nebeški Oče ni poznal po imenu le Josepha Smitha, pač pa po imenu pozna vsako od nas. Prav kakor je moral Joseph Smith odigrati pomembno vlogo v velikem in čudovitem delu, moramo tudi me v poslednjih dneh odigrati svojo pomembno vlogo.

Ste vedele, da vas nebeški Oče pozna osebno — po imenu? Sveti spisi nas poučijo, da je to res. Ko se je Enóš odpravil v gozd, da bi molil, je zapisal: »K meni je prišel glas, rekoč: *Enóš*, tvoji grehi so ti odpuščeni in blagoslovljen boš«”[2] Mojzes ni le molil h Bogu, temveč je z njim govoril iz oči v oči, in Bog je Mojzesu dejal: »Delo imam zate, *Mojzes*, sin moj«[3]. Gospod je poznal Jakoba po imenu in ga preimenoval v Izraela, kar pravilneje odseva njegovo poslanstvo na Zemlji[4]. Isto se je zgodilo s Pavlom, Abrahamom in Saro. V 25. razdelku Nauka in zavez je Emma Smith prejela blagoslov, ki jo je tolažil in jo usmerjal v življenju. Gospod je blagoslov začel z besedami: »Prisluhni glasu Gospoda, svojega Boga, ko ti govorim, *Emma Smith*, hči moja«[5].

Morda res niste slišale, da bi vas Gospod poklical po imenu, a pozna vsako od vas in pozna vaše ime. Starešina Neal A. Maxwell je dejal: »Pričujem vam, da Gospod pozna vsakega od vas posamezno [...] že dolgo, dolgo časa. (glej NaZ 93:23). Že dolgo, dolgo časa vas ima rad. Ne pozna le imen vseh zvezd (glej Knjigo psalmov 147:4, Izaija 40:26), pozna vaše ime in vse srčne bolečine in radosti!«[6]

Kako bi izvedele, da nebeški Oče pozna vaše ime in ve za vaše potrebe? Starešina Robert D. Hales je svetoval: »Obrnite se na svete spise. Pokleknite in molite. Prosite z vero. Poslušajte Svetega Duha. [...] Potrpežljivo in vztrajno živite evangelij«[7].

To je napravil Joseph Smith. Njegovo pričevanje pomaga vsem nam, da vemo, da nas nebeški Oče pozna in ima rad. Res smo »hčere nebeškega Očeta, ki nas ima rad« [8]. Starešina Jeffrey R. Holland nam je rekel: »Nikogar od nas Bog ne ceni manj oziroma ne skrbi za nas manj kot za druge. [...] Vsakega od nas ima rad — naše negotovosti, skrbi, samopodobo in vse. [...] Navija za *vsakega* tekača, vzklika, da tekmujemo proti grehu, *ne* drug proti drugemu«[9].

Joseph Smithu to spoznanje ni olajšalo življenja. Pravzaprav se je soočil s hudim pritiskom vrstnikov in odraslih. Zgodovina Josepha Smitha nam zagotavlja pomemben vzorec. Njegove nauke uporabimo v trenutkih, ko ne vemo, kaj bi storile, ko se soočamo s pritiskom sovrstnikov, ko nas obdajajo skušnjave ali ko se počutimo nevredne oziroma osamljene. Molímo! Kličimo h Bogu v imenu njegovega svetega Sina, Jezusa Kristusa, in iščimo tolažbo, vodstvo in usmeritev. Ste se že soočale s težavo in niste vedele, kaj bi? Joseph je dejal: »Um se je lotil resnega razmišljanja in čutil sem se zelo nelagodno. Pogosto sem si rekel: Kaj naj naredim?«[10]

Kako je prejel uteho in vodstvo? Proučeval je svete spise, premišljeval o obljubah v njih, nato pa se je odločil, da bo povprašal Boga[1].[1] Odgovor, ki ga je prejel čudovitega spomladanskega dne, mu je spremenil življenje in smernice. Vedel je. Prejel je pričevanje o Bogu in Jezusu Kristusu, ki mu je pomagalo, da je potrpežljivo in vztrajno živel po evangeliju. Pritiski vrstnikov in preganjanje ga niso omajali. Kajti s svojimi besedami je dejal: »Imel sem videnje. To sem vedel in zavedal sem se, da je vedel tudi Bog, zato nisem mogel zanikati«[1].[2]

Kadar občutite pritisk vrstnikov, molite, prosite v veri in poslušajte Svetega Duha. Nato živite po evangeliju. Joseph se je jasno zavedal svojih nepopolnosti in slabosti. Ponovno je molil. V odgovor na molitev ga je obiskal angel Moroni. Joseph je zapisal: »*Poklical me je po imenu,*« in dejal, »da ima Bog zame delo« [1].[3]

Ko bomo molile, nas bo Gospod vodil in nas pripravil na našo vlogo. Ko sem nekega poletja z mednarodno skupino plesalcev ljudskih plesov z Univerze Brighama Younga potovala po Evropi, sem se naučila pomembne lekcije. Zbolela sem in obupavala. Želela sem odnehati in se odpraviti domov. Bili smo na Škotskem, kjer naj bi pripravili predstavo za člane, raziskovalce in misijonarje. Šli smo v misijonski dom, da bi skupaj molili. Ko sem vstopila, sem s pogledom ošinila kamen na vrtu. V kamnu so bile vrezane besede: »Kar koli boš počel, dobro odigraj svoj del.« Sporočilo me je pretreslo do srca. Čutila sem, kako kamen govori neposredno meni. Spremenilo me je. V tistem hipu sem se zavedla, da moram igrati svoj del ne le na plesni turneji, pač pa celo življenje. Zelo je pomembno, da svoj del odigram dobro[1].[4]

Kaj pričakuje Gospod od nas? Pričakuje, da bomo odigrale svoj del v zadnjih prizorih pred njegovim prihodom. Pričakuje, da se bomo izkazale za vredne, da se bomo vrnile in živele z njim. Pričakuje, da bomo postale kot on. Sledite Josephovem zgledu. Rada imam besedilo hvalnice, ki jo je zbor pravkar odpel: »Joseph je verjel v Očeta in zaupal mu nadvse«[1].[5] *Zaupal mu nadvse* pomeni, da mu ni nič moglo omajati namena. Joseph se je opisal kot »uničevalca« nasprotnikovega kraljestva. Pravi tako: »Zdi se, da se je nasprotnik zavedal, [...] da je moj namen uničevati in vznemirjati njegovo kraljestvo«[1].[6] Na rob svetih spisov sem si zapisala: »Bodi uničevalka! Zaupaj skrbi nebeškega Očeta.«

Vsaka od nas bo odigrala pomemben del, če bomo sledile vzorcu, ki ga je vzpostavil Joseph Smith. Gospod je Josepha okrepil za njegovo božansko poslanstvo. Tudi vas bo okrepil za vaše poslanstvo. Morda bo celo poslal svoje svete angele, da vas bodo poučevali. Izziv pa je: Boste na kraju, kamor angeli lahko vstopijo? Boste dovolj umirjene, da boste slišale? Boste verjele in zaupale?

Živimo v času, ko je Gospodov prerok, Joseph Smith, obnovil na Zemlji polnost evangelija. Živimo v času, ko imamo vodstvo Mormonove knjige. Živimo v času, ko imamo živega preroka, duhovniško moč na Zemlji in moč pečatenja, ki združi družine v svetih templjih za večno. To so res dnevi, »ki ne bodo potonili v pozabo«[17].

Molim, da bi vsaka od nas trdno verovala in da bomo sledile vzorcu, ki ga je Joseph Smith vzpostavil za pridobivanje pričevanja. Molim, da bi vsaka od vas vredno nase prevzela *njegovo ime*. Obljubil nam je: »Kajti kakor novo nebo in nova zemlja, ki ju narejam, da stojita pred menoj, tako [... tudi] vaše ime«[18].

Pričevanje o obnovljenem evangeliju Jezusa Kristusa mi je v življenju vodič in sidro. Hvaležna sem, da sem danes pred vami in z vso srčno vnemo rečem: »Hvaležni smo, Bog, za preroka«[19]. Tako sem hvaležna za integriteto štirinajstletnega mladeniča, ki je molil za odgovor na svoja vprašanja, nato pa je ostal neomajno zvest prejetemu vedenju.

Vsaka od vas mora odigrati svoj del v čudovitem in veličastnem delu. Odrešenik vam bo pomagal. Vodil vas bo za roko. Pozna vaše ime. To pričujem v svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. JS–H 1:14, 17, poudarek dodan.
2. Poševna pisava dodana, Enóš 1:5.
3. Poševna pisava dodana, Mojzes 1:6.
4. Glej Bible Dictionary, str. 708.
5. Poševna pisava dodana, NaZ 25:1.
6. Starešina Neal A. Maxwell, "Remember How Merciful the Lord Hath Been", *Ensign*, maj 2004, str. 46.
7. "Receiving a Testimony of the Restored Gospel of Jesus Christ", *Ensign*, november 2003, str. 31.
8. Gl. vodilo Mladenk.
9. "The Other Prodigal", *Ensign*, maj 2002, str. 62.
10. JS–H 1:8–10.
11. Gl. JS–H 1:13.
12. JS–H 1:25.
13. Poudarek dodan, JS–H 1:33.
14. Predsednika Davida O. McKaya je med njegovim misijonom na Škotskem navdihnil isti kamen. Kamen je bil kasneje odkupljen in ga kot vir navdiha za misijonarje postavljen na dvorišče misijonskega doma na Škotskem. Sedaj se nahaja v Muzeju cerkvene zgodovine in umetnosti v Salt Lake Cityju v Utahu.
15. "Prva molitev Josepha Smitha," Hvalnice in otroške pesmi, št. 14.
16. JS–H 1:20.
17. JS–H 1:71, opomba spodaj.
18. Iz 66:22.
19. Hvalnice in otroške pesmi, št. 36.

Bodite vzor!
predsednik Thomas S. Monson
prvi svetovalec v prvem predsedstvu

Pričujete lahko na številne načine — z besedami, ki jih govorite, z vzorom, ki ga dajete, z načinom, kako živite življenje.

Drage moje sestre, tako tiste, ki ste se zbrale v tem veličastnem Konferenčnem središču, kot tiste, ki po vsem svetu program spremljate preko satelita, molim, da me boste omenile v svojih molitvah, da bom lahko izpolnil svojo odgovornost, da vam spregovorim.

Sporočila predsedstva Mladenk, lepo izvedeni glasbeni program in sam duh sestanka so nas poučevali in navdihovali. V novi luči smo ponovno poslušali o hvaležnosti za preroka Josepha Smitha, za njegovo življenje in za obnovljeni evangelij Jezusa Kristusa.

Člani prvega predsedstva Cerkve vas imajo radi in zaupajo vam in vašim voditeljicam. Ste vzor pravičnosti v svetu, ki brezupno potrebuje vaš vpliv in moč.

Mogoče je vaš bojni klic naloga, ki jo je apostol Pavel zadal svojemu dragemu Timoteju: »Bodi pa vernim zgled v besedi, vedênju, ljubezni, veri in čistosti.«[1]

Danes to, kar je dovoljeno, nemoralnost, pornografija in podobni pristiski povzročajo, da številne premetava po morju greha in se razreščijo na ostrih čereh izgubljenih priložnosti, zapravljenih blagoslovov in uničenih sanj.

Dragocena dekleta in ve matere, voditeljice deklet in svetovalke, naj vam spregovorim o bontonu, ki bo varno usmerjal vaše korake v moralnosti in v celestialno kraljestvo nebeškega Očeta. Bonton sem razdelil na štiri dele:

- Imate dediščino – spoštujte jo!
- Srečale se boste s skušnjavami – zoperstavite se jim!
- Poznate resnico – živite po njej!
- Imate pričevanje – pričujte!

Prvič, imate dediščino – spoštujte jo. Besede iz Mateja nam kot grom odzvanjajo v ušesih, in sicer z gore Sinaj: »Spoštuj očeta in mater!«[2]

O, kako vas imajo starši radi, kako molijo za vas! Spoštujte jih!

Kako spoštujete starše? Všeč so mi besede Williama Shakespeara: »Tisti, ki ljubezni ne izkažejo, ne ljubijo.«[3] Nešteto je načinov, na katere lahko izkažete ljubezen materi in očetu. Lahko ju ubogate in upoštevate njune nauke, kajti nikoli vas ne bosta zavedla. Do njiju bodite spoštljive. Za vas sta se veliko žrtvovala in se še žrtvujeta.

Do matere in očeta bodite poštene. En vidik takšne poštenosti s starši je, da se z njimi pogovarjate. Izogibajte se molku. Ura tiktaka glasneje, kazalca se premikata počasneje, ko je noč

temna, ko je pozno, draga hči pa se še ni vrnila domov. Če vas kaj zadrži, pokličite: »Mama, oče, v redu smo. Ustavile smo se, da bi nekaj pojedle. Ne skrbita, z nami je vse v redu. Kmalu bomo doma.«

Pred mnogimi leti sem na mladinskim srečanjem v Clarkstonu v Utahu na pokopališču, kjer so si skupine ogledale spomenik, kjer je označen grob Martina Harrisa, enega od treh prič Mormonove knjige, opazil še eno oznako — majhen kamen, na katerem je bilo napisano ime in tale bridek verz: »Ugasnila je luč v našem domu, glas, ki smo ga ljubili, je potihnil. V srcu je praznina, ki je nikoli ne bo moč zapolniti.«

Ne čakajte, dokler luči v vašem domu ne bo več; ne čakajte, da bo potihnil glas, ki ga poznate, preden boste rekli: »Rada te imam, mami, rada te imam, oči.« Sedaj je čas za premišljevanje in čas za zahvaljevanje. Upam, da boste to naredile. Imate dediščino – spoštujte jo.

Naslednja točka v bontonu obnašanja: srečale se boste s skušnjavami – zoperstavite se jim!

Prerok Joseph Smith se je soočal s skušnjavami. Ali si lahko predstavljate zasmehovanje, preziranje, posmehovanje, ki ga je doživel, ko je izjavil, da je imel videnje? Predpostavljam, da je bilo to za fanta skoraj neznosno. Nedvomno je vedel, da bi bilo izjavo o videnju lažje vzeti nazaj in preprosto nadaljevati z normalnim življenjem. Vendar se ni vdal. Tole so njegove besede: »Dejansko sem videl luč in sredi te luči sem videl dve osebi in resnično sta mi spregovorili; in čeprav so me sovražili in me preganjali, ker sem rekel, da sem imel videnje, je bilo to res; [...] Imel sem videnje; tega sem se zavedal in vedel sem, da se je tega zavedal Bog in nisem mogel zanikati.«[4] Joseph Smith je pogum učil z zgledom. Soočil se je s skušnjavo in se ji zoperstavil.

Številne med vami poznate igro »Kamelot«. Rad bi vam povedal nekaj svojih najljubših vrstic iz tega dela. Ko se težave med kraljem Arturjem, vitezom Lancelotom in kraljico Genevievo zaostrujejo, kralj Artur premišljuje: »Ne smemo dovoliti, da nam strasti uničijo sanje.« Ta večer vas rotim: ne dovolite, da vam strasti uničijo sanje. Zoperstavite se skušnjavi!

Spomnite se besed iz Mormonove knjige: »Hudobija ni bila nikoli sreča.«[4]

Bistvenega pomena za vaš uspeh in srečo je nasvet: »Prijatelje izbirajte previdno.« Pogosto postanemo takšni, kakor tisti, ki jih občudujemo, navadno pa so to naši prijatelji. Družiti bi se morali s tistimi, ki tako kot mi ne načrtujejo materijalnega udobja, plitkih ciljev oziroma golega častihlepja — pač pa s tistimi, ki cenijo, kar je najpomembnejše, in sicer večne verdnote.

Ohranjajte večno perspektivo! Naj bo tempeljska poroka del vaše prihodnosti. Ni tako prijetnega prizora, ne tako svetega časa, kakor je posebnost poročnega dne. Takrat in tam uzrete nebeško radost. Bodite budne, ne dovolite skušnjavi, da vas oropa tega blagoslova!

Naj vsaka odločitev, o kateri razmišljate, prestane tale preizkus: Kako bo to vplivalo name? Kaj mi bo prineslo? Naj vaš bonton poudarja, ne »Kaj bodo mislili drugi?« amapak raje »Kaj si bom mislila o sebi?«. Naj na vas vpliva tisti tihi, nežni glasek. Spomnite se, da vam je ob potrditvi brat s polnomočjem na glavo položil roke in rekel: »Prejmi Svetega Duha!« Odprite srce, in sicer

prav vso dušo, tistemu posebnemu glasu, ki pričuje o resnici. Tako je obljubil prerok Izaija: »Tvoja ušesa bodo slišala za teboj besedo, ki bo pravila: 'To je pot, po njej hodite!'«[6]

Vodilni ton današnjega časa je dopustnost. Vsepovsod vidimo zvezdnike s filmskih platnov in junake z atletskega področja — tiste, ki jih številni mladi želijo posnemati — kako omalovažujejo Božje postave in se predajajo grešnim stvarem dozdevno brez slabega vpliva. Ne verjemite temu! Toda pride čas polaganja računov — in sicer pošteno tehtanje. Za vsako Pepelko napoči polnoč – imenuje se sodni dan, in sicer véliki življenjski izpit. Ali ste pripravljene? Ali ste zadovoljne s svojim delom?

Pomoč lahko črpate iz številnih virov. Eden je vaš patriarhalni blagoslov. Takšen blagoslov vsebuje poglavja iz vaše knjige večnih možnosti. Svoj blagoslov prebirajte pogosto. Pozorno ga preučite. Naj vas vodijo njegova opozorila! Živite tako, da boste vredne njegovih obljub.

Če se je katera na poti spotaknila, obstaja pot vrnitve. Postopek se imenuje kesanje. Odrešenik je umrl, zato da bi nam omogočil ta blagoslovljeni dar. Dasiravno je pot težka, je obljuba resnična: »Čeprav so vaši grehi kakor škrlat, bodo beli kakor sneg.«[7] »In jaz se jih ne bom več spomnil.«[8] Soočale se boste s skušnjavami – molim, da se jim boste zoperstavile.

Naslednja točka bonton: Poznate resnico – živite po njej!

Potem ko je imel Joseph Smith v svetem gozdiču videnje, nadaljnja tri leta ni prejel nobenega sporočila. Ali si lahko predstavljate, kako bi se počutile, če bi videle Boga Očeta in Jezusa Kristusa, njegovega Sina, če bi vam spregovoril Kristus, potem pa v naslednjih treh letih ne bi prejele nobene besede od njega? Ali bi začele dvomiti? Ali bi se čudile oziroma se spraševale zakaj? Prerok Joseph Smith se ni čudil, ni se spraševal, ni dvomil v Gospoda. Prejel je resnico in po njej živel.

Moje drage mlade prijateljice, počakati ste morale, da ste prišle v tem določenem času, ko je bil na Zemlji obnovljen evangelij Jezusa Kristusa. Ko je predsednik Gordon B. Hinckley govoril o evangeliju in pričevanju, je dejal: »Tisto, kar imenujemo pričevanje [...], je resnično in močno kot katera koli moč na Zemlji [...] Prinaša zagotovilo, da ima življenje namen, da so nekatere stvari veliko pomembnejše kot druge, da smo na večnem potovanju, da bomo odgovarjali pred Bogom.«[9]

Starši in cerkveni učitelji so vas učili o evangelijskih resnicah. Resnico boste še naprej odkrivale v svetih spisih, v naukih prerokov in v navdihu, ki ga prejemate, če upognete kolena in prosite za Božjo pomoč.

Pomnite, da vera in dvom ne moreta v mislih obstajati istočasno, kajti eno bo pregnalo drugo. Odvrzite dvom! Vzgajajte vero! Vedno si prizadevajte ohranjati tisto otroško vero, ki lahko premika gore in ki srcu in doma lahko približa nebesa.

Če boste trdno zasidrane, bo vaše pričevanje o evangeliju, o Odrešeniku in o nebeškem Očetu vplivalo na vse, kar boste v življenju počele. Pomagalo vam bo določiti, kako boste preživele čas in s kom se boste odločile družiti. Vplivalo bo na to, kako boste ravnale z družino in kako se

boste obnašale do drugih. V življenje vam bo prineslo ljubezen, mir in radost. Pomagati bi vam moralo pri odločitvi, da se boste spodobno oblačile in spodobno govorile. V zadnjih letih smo opazili drastično spremembo v oblačenju deklet. Stil oblačenja se spreminja, modne muhe pridejo in gredo, toda če je način oblačenja nespodoben, je pomembno, da se mu naša dekleta izogibajo. Če se oblačite spodobno, izkažete spoštovanje nebeškemu Očetu in sebi. V sedanjem času, ko moda sledi pomanjkljivim oblačilom, ki jih nosijo nekatere trenutne filmske in glasbene zvezde, je morda v trgovinah težko najti spodobna oblačila. Vendar je to možno in pomembno. Apostol Pavel je dejal: »Mar ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas? [...] Božji tempelj je namreč svet in to ste vi.«[10] Resnico poznate – živite po njej!

Slednjič, imate pričevanje – pričujte! Nikoli ne podcenjujte daljnosežnega vpliva svojega pričevanja. Lahko krepite ena drugo; sposobnost imate opaziti neopaženo. Če imate oči za gledanje, ušesa za poslušanje, srce za čutenje, se lahko sklonite k sovrstnicam in jih rešite.

Za ponazoritev vam bom spregovoril o nečem, kar se je zgodilo pred več leti, ko je sestra Monson morala v bolnico, ker je padla. Prosila me je, naj grem v trgovino in prinesem nekaj stvari. To je bilo nekaj, česar prej nisem počel. Imel sem nakupovalni seznam, na katerem je bil krompir. Takoj sem našel nakupovalni voziček in vanj dal nekaj krompirjev. Nisem vedel za plastične vrečke, v katere se navadno da krompir. Ko sem premikal voziček, so krompirji začeli padati po tleh, ker so uhajali skozi dve manjši luknji na zadnjem delu vozička. Na pomoč mi je pritekla vestna trgovka in mi zaklicala: »Naj vam pomagam!« Poskušal sem ji pojasnti, da je moj voziček pokvarjen. Šele tedaj sem izvedel, da imajo vsi vozički zadaj tisti dve luknji in da sta namenjeni za otroške nogice.

Potem je trgovka vzela moj seznam in mi pomagala najti vsako stvar. Nakar je rekla: »Vi ste škof Monson, kajne?«

Odgovoril sem, da sem pred mnogimi leti res bil škof. Nadaljevala je: »Takrat sem živela v ulici Gale Street v vašem oddelku in nisem bila članica Cerkve. Dekletom, ki so bile članice, ste naročili, naj me vsak teden poiščejo in me vzamejo s seboj na skupna druženja in druge dejavnosti. Tista dekleta, katerih prijateljstvo in prijaznost sta me v srcu ganila, so bila čudovita. Rada bi vam povedala, da me je prijateljstvo, ki ste mi ga priskrbeli, vodilo, da sem se krstila in so me potrdili za članico Cerkve. Kakšen blagoslov je bil to v mojem življenju,« je dejala, »in zahvaljujem se vam za prijaznost!«

Pričujete lahko na številne načine — z besedami, ki jih govorite, z vzorom, ki ga dajete, z načinom, kako živite življenje.

Da bi vsaka od vas posnemala véliki vzor preroka Josepha Smitha! Resnico je učil, resnico je živel, o resnici je govoril. Imate pričevanje – pričujte!

Moje drage sestre, naj vas Bog blagoslovi! Radi vas imamo in molimo za vas. Pomnite, da ne hódite same! Gospod vam je obljubil: »Šel bom pred vami. Na vaši desnici bom in na vaši levici, moj Duh bo v vašem srcu, moji angeli pa okrog vas, da vas bodo bodrili.«[11]

Jutri je velika noč. Naj se v mislih na predvečer velike noči obrnemo k njemu, ki je odkupil naše grehe, ki nam je pokazal, kako naj živimo, kako naj molimo, in ki je z dejanji pokazal, kako naj to storimo. Rojen v hlevcu in položen v jasli, nam Božji Sin daje znamenje, naj mu sledimo. »O, kako prijetno radost nam daje naslednji stavek: 'Vem, da Odrešnik živi'«[12] Naj vas spremlja njegov duh, molim v njegovem svetem imenu, in sicer v imenu Jezusa Kristusa Gospoda, amen.

OPOMBE

1. 1 Tim 4:12.
2. 2 Mz 20:12.
3. Dva gospoda v Veroni, gl. zbrano delo Wiliama Shakespeara, 1. dejanje, 2. scena, 31. vrstica.
4. Joseph Smith — History 1:25.
5. Alma 41:10.
6. Iz 30:21.
7. Izaija, 1:18.
8. Jer 31:34.
9. »Testimony«, *Ensign*, maj 1998, str. 69–70.
10. 1 Kor 3:16–17.
11. NaZ, 84:88.
12. Samuel Medley, »Vem, da moj Odrešenik živi«, *pesmarica Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni.*.

CERKEV
JEZUSA KRISTUSA
SVETIH
IZ POSLEDNJIH DNI

Slovenian 00074 177